Teribilul Tarzan

EDGAR RICE BURROUGHS

Bourroughs Edgar Rice

TERIBILUL TARZAN

sau

PALUDON TÃRÂMUL UITÃRII

CAPITOLUL I

Omul cu coadă

Era miezul nopții. Printr-o pădure deasă din Africa meridională, se strecura o fiară enormă, cu ochii galben-verzui și cu capul aplecat în pământ, iar fiecare mușchi al ei vibra, sub încordarea plăcerii de a vâna. În drumul ei se ivea, din când în când, câte o poiană scăldată de razele lunii, iar fiara avea grijă să ocolească această lumină pentru a nu-și trăda prezența, căci atât de subtil îi era mersul, încât nu făcea nici un zgomot pe care l-ar fi putut distinge auzul omenesc, cu toate că trecea printr-o vegetație foarte deasă, călcând peste un covor cu frunze căzute și rămurele uscate.

Prada urmărită de leu trecea, după toate aparențele, cu mai puțină grijă prin junglă. Se afla numai la vreo sută de pași înaintea carnivorului roșcat, mergând tot fără zgomot ca și el, dar, în loc să ocolească luminișurile naturale în care

lumina lunii pătrundea în toată splendoarea ei, le căuta intenţionat tocmai pe acestea, după cum se vedea bine, chiar în zig-zagurile ce le făcea în drum.

Era şi necesar să caute drumul care îi era mai uşor, pentru că nu semăna câtuşi de puţin cu fiara care îl urmărea; cel urmărit mergea drept, în două picioare, şi nu avea păr deloc pe corp, numai pe cap. Braţele lui erau bine formate şi erau musculoase; mâinile puternice şi delicate cu degetele lungi, iar degetul mare de la ambele mâini ajungea în lungime până aproape de vârful celui arătător. Picioarele la fel, cu mâinile, erau şi ele bine făcute, dar se deosebeau de acelea ale oricărei alte rase omeneşti, excuzând poate rasele inferioare, prin faptul că degetele mari de la fiecare picior creştea în afară, formând un unghi drept cu restul degetelor.

Oprindu-se o clipă într-una dintre poienile din drumul său, această fiinţă ciudată a întors capul şi a ascultat cu atenţie în urma ei. Cu acest prilej se puteau distinge bine trăsăturile feţei sale, sub razele unei luni pline. Avea o figură cu trăsături fine, regulate, care ar fi putut să atragă atenţia, ca frumuseţe masculină, în oricare dintre oraşele mari din lume. Om să fi fost oare această creatură?

Ar fi fost greu de precizat, pentru că pe sub tunica de blană neagră care îi acoperea şoldurile, atârna în afară, în spatele lui, o coadă lungă, fără pic de păr pe ea. Această fiinţă ciudată, pe care o avem în subiect, purta într-o mână o ghiogă puternică; de o curea trasă peste umăr, atârna un cuţit scurt, cu teaca lui; de o altă curea, încrucişată cu prima, avea suspendat pe şoldul drept o pungă de piele.

Ca să-şi poată să ţine tunica, purta o cingătoare lată care strălucea în lumina lunii, ca şi cum ar fi fost încrustată cu aur. Cingătoarea se închidea cu o cataramă mare, împodobită cu un desen care scânteia ca şi pietrele preţioase.

Numa, fiorosul leu african, se apropia din ce în ce mai mult de victima pe care o pândea. Dar nici aceasta nu era nepăsătoare. Se observa bine din faptul că privea tot mai des în urma lui, dându-şi seama de primejdia care se apropia.

Totuşi, nu a început să fugă, nici nu a grăbit pasul. Atâta doar că a scos pe jumătate cuţitul din teacă, îşi ţinea ghioaga pregătită şi, pe unde îi permiteau locurile mai deschise, făcea paşi mari, repezi.

Străbătând, în sfârşit, o ultimă fâşie de junglă, această fiinţă care semăna a om, a dat peste un teren de o întindere mare, aproape fără copaci.

În primul moment a stat la îndoială, aruncând o privire aspră în spatele lui, apoi o alta în sus, spre adăpostul oferit de crengile mari ale copacilor înalţi de la marginea pădurii.

Probabil, însă, că era împins la drum de o nevoie cu mult mai mare decât influenţa pe care teama sau precauţiunea o aveau asupra lui, pentru că a pornit înainte, să traverseze câmpia, lăsând în urma lui siguranţa oferită de copacii ospitalieri.

Câmpia era, într-adevăr, împestriţată, din distanţă în distanţă, cu câte un copac singuratic, aşa că şi el şi-a continuat drumul de la unul la altul, ceea ce arăta că nu i-a pierit orice grijă cu totul. Dar, după ce a trecut şi de cel de-al doilea copac, distanţa până la al treilea era considerabilă, şi Numa, ieşind în momentul acela din tufişul de la marginea junglei, văzându-şi vânatul fără nici un mijloc de salvare, s-a repezit asupra lui.

Au trecut două luni de zile: luni lungi şi obositoare, în care foamea, setea, greutăţile şi mai ales o durere arzătoare sufletească l-au chinuit pe Tarzan, din ziua când a aflat din jurnalul căpitanului german pe care l-a omorât, că soţia sa trăieşte încă.

După toată ancheta în care a fost ajutat de biroul de informaţii al trupelor engleze din Africa de Sud-Est, a desocperit că nemţii încearcă să o ţină pe lady Jane ascunsă în interiorul ţării, dar motivele acestei dispoziţii nu le ştia decât înaltul comandament al armatei germane de acolo.

Ea a fost trimisă peste hotare, în statul liber Congo, în grija locotentului Obergatz, cu un detaşament de trupe

germane indigene. Plecând singur în căutarea ei, Tarzan a reuşit să găsească satul în care a fost încarcerată, dar acolo a aflat că a fugit de câteva luni de zile şi că ofiţerul german a luat călăuze şi a plecat să o caute împreună cu tot detaşamentul.

De aici încolo, toate infomaţiile de la şefi, de la călăuze şi de pe la ostaşii pe care îi silea la mărturisiri erau vagi şi adeseori se băteau cap în cap. Unele călăuze susţineau că li s-a dat drumul şi au fost trimişi înapoi; altele că au dezertat şi s-au întors înapoi în sat pentru că au fost siliţi să meargă prin locuri prea îndepărtate de ţara lor.

Astfel, Tarzan, punând bucată cu bucată, crâmpeie de informaţii, nu putea să-şi formeze decât o idee foarte vagă şi numai despre direcţia în care soldaţii au putut să meargă.

Plecând din sat, a mers spre Sud-Vest, să treacă munţii, la care, însă, a ajuns numai după ce a trecut prin cele mai mari greutăţi. A avut mai întâi de străbătut o stepă întinsă, aproape fără nici un strop de apă şi acoperită, aproape integral, de mărăcini, deşi, de unde a trecut într-un ţinut în care, probabil, nu mai trecuse până atunci picior de om alb, şi care nu era cunoscut decât din legendele triburilor care îl mărgineau. Aici s-a aflat în faţa unor munţi prăpăstioşi, a unor platouri pline cu verdeaţă, câmpii întinse şi mlaştini nemărginite. Dar, ca să ajungă până la munţi, platouri sau câmpii, trebuia neapărat să treacă în primul rând peste mlaştini.

După săptămâni de trudă a găsit, în cele din urmă, un drum pe unde să poată străbate mlaştinile, care nu erau decât o întindere de pământ oribilă, plină de şerpi veninoşi şi alte reptile primejdioase. De câteva ori a avut ocazia să găsească la distanţe mari, sau noaptea, animale care ar fi putut fi considerate monştri titanici din clasa reptilelor. Cum însă erau pe acolo şi elefanţi numeroşi, rinoceri şi hipopotami, atât prin apă cât şi în afară, Tarzan nu putea să fie sigur dacă formele enorme ale acestora nu erau ale celor din urmă.

În sfârşit, după ce a traversat mlaştinile, a ajuns să pună

din nou piciorul pe teren solid, şi abia atunci şi-a dat seama pentru ce acest teren sfidase, de nenumărate secole, atât curajul, cât şi osteneala raselor eroice din lumea din exterior, care, după numeroase înfrângeri şi suferinţe de necrezut, au străbătut pământul în toate direcţiile de la pol la pol.

Faţă de abundenţa şi varietatea vânatului, s-ar fi putut deduce că fiecare specie cunoscută de păsări, animale sau reptile, a căutat acolo un refugiu, unde să poată opune ultima rezistenţă mulţimii cotropitoare a oamenilor, care se răspândeşte neâncetat pe suprafaţa pământului, răpind terenul ordinelor de animale inferioare, din clipa în care prima maimuţă şi-a lepădat părul şi a încetat de a se mai sprijini în pumni în mersul ei. Până şi speciile, pe care Tarzan le cunoştea foarte bine, vedeau aici, în unele cazuri, rezultatele unei linii deosebite de evoluţie sau se prezentau sub o formă nealterată, care a fost transmisă, fără nici o schimbare, de secole întregi.

De asemenea, mai erau şi o mulţime de specii provenite prin încrucişarea lor, dintre care un leu galben, vărgat cu negru, l-a interesat foarte mult pe Tarzan.

Era ceva mai mic decât leii cu care era obişnuit, dar totuşi era una dintre cele mai primejdioase fiare, pentru că, pe lângă o pereche de colţi lungi şi ascuţiţi ca sabia, mai era şi de o răutate îndrăcită. Tarzan a considerat că aceasta nu este decât o dovadă că pe vremuri se găseau şi tigri; aceştia puteau fi chiar din specia preistorică, cu colţi uriaşi, animale care s-au încrucişat în pădurile africane cu leii, dând naştere groaznicului specimen cu care a avut prilejul să se întâlnească azi. Adevăraţii lei ai acestei lumi noi, nu se deosebeau mult de cei pe care îi ştia el. În mărime şi conformaţie, erau aproape identici; atâta doar că petele, pe care le aveau de mici ca leoparzii, nu le mai dispăreau odată cu vârsta, ci le rămâneau asfel încât îi făceau să semene cu leoparzii.

După două luni de osteneală, nu avea încă nici cea mai mică dovadă că aceea pe care o căuta a ajuns şi ea în aceste ţinuturi atât de frumoase, dar în care era atât de greu de

pătruns. Totuşi, s-a convins, în urma cercetărilor pe care le-a făcut, atât prin satele canibalilor, cât şi pe la triburile din vecinătate, că, dacă lady Jane mai trăia cumva, trebuia să o caute numai în direcţia aceea, deoarece, printr-un proces de eliminare, a redus toate celelalte posibilităţi.

Despre felul cum a reuşit să treacă mlaştinile, nu îşi mai pierdea vremea să se gândească, dar se convingea tot mai mult că soţia lui a găsit posibilitatea să le străbată, astfel că, dacă era şi acum în viaţă, numai aici trebuia căutată.

Dar acest ţinut sălbatic, necunoscut şi nestrăbătut de nimeni, era o întindere imensă. În calea lui se ridicau munţi înalţi şi greu de trecut; torente care se rostogoleau de pe stânci aproape drepte îl opreau din drum, fiind nevoit, aproape la fiecare pas, să-şi măsoare muşchii şi agerimea minţii cu carnivorele mari pentru a-şi putea procura hrana.

De nenumărate ori s-a întâmplat ca Numa să urmărească acelaşi vânat şi, când unul, când altul, să o ia înaintea celuilalt. Cu toate acestea, foarte rar s-a întâmplat ca Tarzan să rămână flămând, pentru că vânatul exista în mare cantitate, pe lângă fructele gustoase şi divesele vegetale, pe care, cineva crescut în junglă, ştia unde şi cum să le găsească, la nevoie. După câteva zile de căutare, a reuşit în cele din urmă să găsească o trecătoare printre munţi. Coborând de partea cealaltă, a ajuns într-un ţinut care nu se deosebea cu nimic de primul. Era şi aici destul vânat, iar la un vad al unui pârâiaş, chiar la poalele munţilor de unde începea o câmpie acoperită cu o pădure deasă, a avut şi prilejul să ucidă o căprioară. Era tocmai pe înserat. Din diferite părţi ale junglei, mai ales dinspre dealuri, au început să se audă răcnetele şi urletele fiarelor mari de pradă.

Deoarece copacii de pe dealul unde se afla nu erau destul de mari ca să îi ofere un refugiu, Tarzan a aruncat căprioara pe umeri şi a pornit spre pădurea care acoperea aproape întinderea toată a câmpiei. Din înălţimea unde se afla la început, a văzut că la o distanţă oarecare nu tocmai mare, pădurea se termina spre stânga printr-o fâşie de teren

în care nu au crescut decât doi copaci singuratici. Tarzan a ales unul dintre aceştia, care se potrivea pentru scopurile sale şi s-a îndreptat spre el. Ajuns acolo, s-a hrănit cu carnea lui Bara, şi după ce s-a săturat, a luat restul şi l-a atârnat sus în copac, de partea opusă locului pe care şi l-a ales pentru odihnă.

Pe urmă, a venit şi s-a aşezat într-o poziţie cât mai convenabilă pentru a se putea odihni, la furca dintre două crengi; iar după câteva clipe dormea atât de adânc, încât răcnetele şi urletele leilor ajungeau acum, fără nici un efort, până la urechile sale. Zgomotele obişnuite ale junglei nu îi tulburau deloc somnul, ci, dimpotrivă, îi dădeau siguranţa lucrului obişnuit. Un zgomot neobişnuit însă, fie el cât de mic, chiar atât de mic, încât abia îl putea auzi un om care nu dormea, rareori se întâmpla să nu îl trezească pe Tarzan, oricât de profund i-ar fi fost somnul.

Aşa se explică de ce, după un timp, când luna s-a ridicat pe cer, el s-a trezit în zgomotul unor paşi repezi pe covorul de verdeaţă, din apropierea copacului. În aceeaşi clipă a fost pregătit pentru orice fel de activitate.

Tarzan nu s-a trezit din somn aşa cum unul dintre noi ar face-o, cu toropeala somnului pe ochi şi creier, pentru că, dacă fiinţele din junglă s-ar trezi în felul acesta, puţine dimineţi ar mai vedea în viaţă.

În momentul când ochii lui s-au deschis clari şi strălucitori, tot atât de clar şi strălucitor s-au înregistrat în aceeaşi clipă, pe centrele nervoase ale creierului său, diversele percepţiuni transmise de toate simţurile împreună.

A observat la numai câţiva metri alergând spre copac ceva ce la prima vedere părea a fi un alb aproape gol..., şi, cu toate acestea, în scurta clipă a acestei constatări nu i-a scăpat din vedere nici coada cea lungă care atârna la spatele acelei fiinţe. În urma acelui care fugea, atât de aproape ca să excludă orice posibilitate de scăpare, venea Numa, leul, cu toată viteza atacului pe care a fost capabil să îl facă.

Multă era prada, mult era şi ucigaşul, amândoi ca două

spirite într-o lume moartă, alergând cu iuţeală către momentul culminant al tragediei care avea să pună capăt acestei întrecerei oribile.

Tarzan, în momentul când a deschis ochii şi a cuprins cu privirea scena de sub el..., în acea clipă a constatărilor lui, judecata şi hotărârea urmând rapid una după cealaltă, păreau că, tot în clipa deşteptării sale, s-au găsit zburând prin aer şi numai pentru că a văzut o fiinţă cu pielea albă în formă de om, urmărită de inamicul ereditar.

Atât de aproape era leul de cel care fugea, încât Tarzan nu a mai avut timp să îşi aleagă modul atacului. Astfel, după cum sare un înotător de sus de pe trambulină cu capul înainte în apa de jos..., tot aşa a sărit şi Tarzan spre Numa. În mână îi strălucea lungul cuţit de vânătoare al tatălui său, care de atâtea ori a făcut să curgă sânge de leu.

Una dintre ghearele teribile ale leului a atins şoldul drept al lui Tarzan, rănindu-l..., o rană lungă şi adâncă, dar şi el s-a prins de spatele lui Numa, înfingându-şi de câteva ori cuţitul între coastele fiarei. Dar nici fiinţa cu chip de om, care s-a oprit în loc nu stătea cu mâinile în sân. Fiind ea însăşi o creatură a sălbăticiei, a înţeles imediat adevărul asupra minunii prin care a fost salvat. De aceea s-a întors repede cu buzduganul ridicat, sărind în ajutorul lui Tarzan pentru nimicirea lui Numa.

A fost suficientă o singură lovitură dată cu o forţă năprasnică, exact în fruntea lată a leului, pentru a fi culcat în nesimţire, după care cuţitul lui Tarzan a nimerit inima fiarei, ale cărei tremurături convulsive l-au încredinţat de moartea leului. Sărind după aceea în picioare, a pus un picior pe cadavrul leului şi, ridicând faţa spre Goro, luna, a lăsat să se audă strigătul de victorie al maimuţoiului când ucide. În clipa când acest strigăt ciudat a izbucnit de pe buzele lui Tarzan, cealaltă fiinţă în formă de om s-a ferit într-o parte înmărmurit; dar, când l-a văzut pe Tarzan punându-şi cuţitul la loc în teacă şi întorcându-se spre el, a considerat că Tarzan mai avea nici un motiv să fie îngrijorat.

S-au cântărit amândoi din priviri câteva momente, după care noul sosit a început să vorbească. Tarzan a înţeles că fiinţa din faţa lui doreşte, prin sunetele articulate, să exprime cuvinte care, deşi rostite într-o limbă necunoscută, concretizau gândurile unui om ce poseda până la un punct oarecare aceeaşi putere de judecată ca şi el.

Cu alte cuvinte, deşi această creatură avea coadă, iar degetele cele mari de la mâini şi de la picioare semănau cu ale maimuţelor, era din toate celelalte puncte de vedere, om ca toţi oamenii. Sângele care curgea acum din plin din şoldul lui Tarzan a atras atenţia acelei fiinţe.

A scos de la brâu o punguliţă şi, apropiindu-se de Tarzan, îi arătă prin semne că doreşte să se întindă jos pentru a-l putea îngriji, tratându-i rana, unde a presărat pe carnea crudă puţin din praful pe care îl conţinea punguliţa.

Durerea rănii a fost nimic pe lângă tortura cumplită a leacului, dar, obişnuit cu dureri fizice, Tarzan a rezistat cu nepăsare; iar după câteva clipe a încetat şi curgerea sângelui şi durerea. Ca răspuns la vocea melodioasă destul de plăcută a celuilalt, Tarzan a vorbit şi el în diferite dialecte ale tribului din interior, precum şi în limba maimuţelor mari, dar era clar că străinul nu cunoştea nici unul dintre ele.

Văzând că nu pot să se înţeleagă reciproc, Pithec-Antropul a înaintat spre Tarzan şi punându-şi mâna stângă la piept, aplică palma dreaptă pe pieptul lui Tarzan.

Acesta a considerat semnul său ca o manifestare de prietenie şi, fiind versat în obiceiurile raselor necivilizate, a răspuns la fel îndată ce a a înţeles că aceasta a fost şi intenţia celuilalt. Acţiunea lui părea că satisface noua lui cunoştinţă, care a reînceput imediat să vorbească, mirosind totodată prin aer, cu capul întors spre copac; iar după puţin timp a arătat spre carnea de cerb de acolo, ducând şi mâna la stomac în acelaşi timp, ceea ce însemna foarte lămurit că îi este foame şi sete.

Făcând un semn generos cu mâna Tarzan şi-a invitat musafirul să se servească din carnea de cerb; iar acela a

urcat atât de repede în copac şi atât de uşor, ca o maimuţă, ajutându-se în acelaşi timp şi de coada cea lungă pe care o avea. Pithec-Antropul a mâncat în tăcere, tăind fâşii înguste de carne din şoldul cerbului cu cuţitul pe care l-a avut atârnat la şold.

De pe o creangă mare alăturată, Tarzan îşi privea camaradul, examinând preponderenţa atributelor omeneşti care, fără îndoială, erau scoase în relief de paradoxala coadă, şi degetele mari de la mâini şi de la picioare.

Se întreba cu uimire dacă această creatură nu ar reprezenta cumva vreo rasă ciudată, sau nu era decât rezultatul unui atavism oarecare.

Ambele presupuneri ar fi de necrezut, dacă nu ar fi avut în faţa ochilor săi dovada clară a existenţei unei astfel de fiinţe. Iată, deci, un om cu coadă, mâini şi picioare arboreale. Curelele şi cingătoarele bătute în aur şi pietre scumpe nu ar fi putut să fie lucrate decât de un meşteşugar iscusit, deşi Tarzan nu avea cum să ştie dacă era opera acestui individ sau a altora din rasa lui, ori luate de la cineva de o rasă cu totul deosebită.

După ce a terminat de mâncat, noul sosit s-a şters pe gură şi pe degete cu frunze pe care le-a rupt de pe o creangă din apropiere; apoi l-a privit pe Tarzan cu un zâmbet plăcut, arătându-şi o dantură albă puternică, deşi caninii săi nu erau mai lungi decât ai lui Tarzan.

Odată cu privirea lui prietenoasă, a mai vorbit câteva cuvinte pe care Tarzan le-a considerat ca o exprimare politicoasă de mulţumire, pentru că, imediat după aceea, l-a văzut aşezându-se la furca unei crengi ca să doarmă; l-a imitat şi el. Când s-a trezit, pământul era umbrit de întunericul care precede zorile. Deşteptarea i-a fost pricinuită de o scuturătură puternică a copacului în care şi-a găsit odihna în noapte.

Deschizând ochii a văzut imediat că şi noul său coleg s-a trezit ca să cerceteze cauza tulburării somnului lor, rămânând uimit de priveliştea care i se înfăţişa.

Abia distingându-se în întuneric, a văzut chiar lângă copac silueta unui animal colosal, iar scuturătura copacului se datora acestui corp enorm care se scărpina cu gâtul de o creangă mare. Odată cu mirarea de care a fost cuprins, Tarzan a mai simţit şi ciuda că un animal uriaş ca acesta a putut să se apropie atât de mult fără ca el să simtă.

La început, din cauza întunericului, a crezut că este un elefant, dar ar fi trebuit să fie atunci unul cu mult mai mare decât toţi aceia pe care i-a mai văzut până atunci.

Insă, îndată ce forma animalului a început să se distingă mai bine, a văzut la nivelul ochilor săi, la vreo şapte metri de la pământ, conturul unui spate crestat care, i-a dat impresia că acestei creaturi i-a crescut câte un corn puternic din fiecare încheietură a şirei spinării.

Numai o parte a spinării era în sfera ochilor lui Tarzan, restul pierzându-se în jos în umbra copacului, de unde s-a auzit acum zgomotul a două fălci puternice sfărâmând carnea cu oase cu tot..

După mirosul care se înălţa de jos spre nările sale sensibile, şi-a dat seama numaidecât că lângă copac se afla o reptilă enormă, de natură preistorică, hrănindu-se cu carnea leului pe care Tarzan l-a ucis mai devreme.

În timp ce Tarzan, cu firea lui curioasă, se străduia să pătrundă întunericul, a simţit că îl atinge cineva uşor pe umăr şi întorcând capul îl văzu pe colegul său că încearcă să îi atragă atenţia, punând degetul arătător pe buze în semn că trebuie să păstreze tăcerea, şi trăgându-l de mânecă pentru a-i arăta că trebuie să plece de acolo cât mai repede.

Realizând faptul că se află într-o ţară stranie, unde mişună monştri uriaşi, de ale căror obiceiuri şi putere era străin cu totul, Tarzan s-a lăsat dus de acolo.

Pithec-Antropul a coborât din copac cu cea mai mare atenţie, ţinându-se de partea opusă vizitatorului nocturn, şi, urmat la centimetru de Tarzan, a pornit fără zgomot prin câmpie pierzându-se în beznă.

Odată cu răsăritul soarelui, care a împrăştiat întunericul

nopții, Tarzan s-a aflat din nou la marginea unei păduri întinse, în care cel din fața sa a intrat fără multă ceremonie, mergând printre crengile copacilor, pe unde înainta cu ușurința unei lungi obișnuințe și a instinctului său ereditar.

Dar, cu toate că se ajuta în drumul său atât de coadă, cât și de formația specială a degetelor sale, totuși nu a înaintat mai repede și cu mai multă siguranță decât Tarzan.

În timpul acestei călătorii acesta, își aminti și de rana pe care i-a făcut-o la șold ghearele ascuțite ale lui Numa cu o seară înainte.

Oprindu-se un moment să o examineze, a rămas extrem de surprins să vadă că, pe lângă lipsa totală a oricărei dureri, a început chiar să se vindece; iar pe margini nu exista nici un fel de inflamație..., probabil datorită prafului antiseptic pe care noul său coleg de drum i l-a presărat pe rană.

Au mers în felul acesta trei-patru kilometri, când, deodată, colegul lui Tarzan a coborât la pământ, oprindu-se sub un copac mare care a crescut pe malul ierbos al unui pârâu.

Aici, amândoi și-au potolit setea iar, Tarzan a descoperit că apa era curată, proaspătă și rece ca gheața, ceea ce dovedea pe deplin că își are izvorul sus de tot, în vârful munților, de unde curgea cu repeziciunea unui torent.

Dezbrăcându-se de tunica de pe șolduri, Tarzan a intrat în apă, unde s-a răcorit câteva momente, după care a ieșit mai dinamic și cu o poftă nebună de mâncare.

În timp ce ieșea din apă, a observat că amicul său îl privește cu o expresie de mare nedumerire.

Prinzându-l pe Tarzan de umăr, îl răsuci pe loc în așa fel încât să fie cu spatele către el..., apoi, atingându-i cu degetul capătul de jos al spinării, și-a ridicat propria lui coadă până peste umăr și, răsucindu-l pe Tarzan din nou cu fața spre el, indică cu degetul spre Tarzan și apoi spre coadă, vorbind precipitat în limba lui ciudată.

Atunci Tarzan a început să înțeleagă că tovarășul său abia acum a descoperit că el este fără coadă de la natură, și

nu din cauza vreunui accident; i-a atras atenţia şi asupra nepotrivirii degetelor mari de la picioare şi mâini, ca să îl facă să înţeleagă şi mai bine că ei aparţin unei rase de oameni cu totul diferite.

Noul prieten al lui Tarzan a dat din cap cu îndoială, ca şi cum i-ar fi fost absolut cu neputinţă să desluşească de ce Tarzan s-ar deosebi de el, dar în cele din urmă, având aerul că renunţă la problema aceasta, cu o simplă ridicare din umeri, s-a dezbrăcat şi a intrat şi el în apă.

După ce şi-a terminat baia şi-a luat simpla îmbrăcăminte, s-a aşezat la tulpina copacului, făcându-i semn lui Tarzan să stea lângă el,... pe urmă a dezlezgat săculeţul ce îl purta la şoldul din dreapta din care a scos câteva felii de carne uscată şi vreo doi pumni de nuci cu coaja foarte subţire, fructe pe care Tarzan nu le-a mai văzut până atunci.

Văzând că străinul le sparge în dinţi şi mănâncă miezul, Tarzan l-a imitat imediat în gest, decoperind că miezul e destul de bogat şi foarte gustos.

Nici carnea cea uscată nu era lipsită de gust, cu toate că a fost conservată fără sare, un articol probabil destul de greu de găsit prin părţile acelea.

În timpul mesei, străinul indică nucile, carnea şi multe alte obiecte diverse din jur, articulând odată cu mişcarea şi un sunet pe care Trazan l-a înţeles numaidecât că trebuie să fie denumirea obiectului în propria limbă a acestei fiinţe.

Evident că nu a putut decât să zâmbească la dorinţa înflăcărată a noii sale cunoştinţe de a-i oferi datele necesare prin care amândoi ar putea ajunge la un anumit schimb de idei.

Şi, fiindcă până acum a fost capabil să înveţe mai multe limbi, precum şi un număr de dialecte, a considerat că nu îi va fi greu să mai înveţe încă una, deşi părea că nu se înrudeşte cu niciuna din limbile pe care le ştia.

Erau atât de ocupaţi cu mâncarea şi cu lecţiile de conversaţie între ei, încât nici unul nu a observat cei doi ochi care îi fixau din vârful copacului de lângă ei.

Tarzan nu a simţit apropierea primejdiei până în clipa în care un corp mare şi păros s-a aruncat de pe crengile copacului exact în spinarea camaradului său.

CAPITOLUL II

Spre cetatea luminii

Tot în clipa aceasta, Tarzan a observat că ființa care a atacat era identică cu cel atacat, atât la formă cât şi la mărime, cu deosebirea că trupul primului era cu totul acoperit de un păr negru care îi acoperea şi fața, deşi îmbrăcămintea şi armele erau la fel cu ale celui atacat.

Înainte ca Tarzan să îl fi putut împiedica, agresorul a dat albului, cu coada, o lovitură de ciomag în cap, izbitură care l-a trântit la pământ, lăsându-l în nesimţire; dar până să mai poată face ceva, Tarzan s-a şi încăierat cu el.

Imediat şi-a dat seama că a intrat într-o luptă cu o ființă ale cărei puteri erau supraomeneşti.

Degetele îndemânatice ale unei mâini puternice încercau să îl prindă de gât, în timp ce cu mâna cealalată ținea ciomagul ridicat peste capul lui.

Dar, dacă puterea părosului său adversar era mare, mare era şi puterea lui Tarzan.

Repezindu-i o lovitură straşnică, cu pumnul încleştat, în bărbie, prin care a făcut ca adversarul său să se clatine o clipă, i-a şi pus o palmă în gâtul păros, iar cu cealaltă mână l-a prins de încheietura braţului cu care ţinea ciomagul.

În acelaşi timp şi cu aceeaşi energie, punându-şi piciorul drept în spatele adversarului, îşi repezi toată greutatea corpului său înainte, determinând ca păroasa fiară să cadă la pământ, trântindu-se şi el deasupra pieptului ei.

Din cauza izbiturii puternice de pământ, ciomagul a scăpat din mâna brutei, dar s-a desfăcut şi strânsoarea lui Tarzan de la gâtul acesteia.

Instantaneu, s-au înlănţuit amândoi cu braţele într-o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Deşi adversarul a început să îl muşte, Tarzan a observat numaidecât că nu acesta era mijlocul de atac şi de apărare de care să se teamă cel mai mult, colţii acestuia nefiind mai dezvoltaţi decât ai lui.

De alt lucru însă trebuia să se ferească mai mult: coada lungă şi elastică a adversarului, pe care acesta încerca tot timpul să o înfăşoare în jurul gâtului lui Tarzan.

Zbătându-se, mârâind şi scrâşnind, amândoi s-au rostogolit pe iarba verde din jurul copacului, când unul când celălalt deauprea, dar fiecare se străduia să îşi apere gâtul, pentru a nu fi strâns, şi, astfel sufocat, aşa că măsurile lor de ofensivă erau slabe.

După puţin timp, Tarzan a prins un prilej bun de învins. În timp ce se rostogoleau, el a început să îşi împingă adversarul din ce în ce mai aproape de râul pe malul căruia se ducea lupta.

În cele din urmă, au ajuns chiar pe marginea muchiei pământului de lângă apă. Lui Tarzan nu i-a rămas decât să se folosească de o ultimă împinsătură, care i-ar fi precipitat pe amândoi sub apă, în aşa fel încât el să rămână deasupra adversarului.

Dar, în acelaşi moment, a cuprins în raza privirilor sale un punct, dincolo de care zăcea în nesimţire colegul său de mai înainte şi a văzut, la câţiva paşi mai departe, una din acele fioroase corcituri de leu şi tigru, care îl privea cu toată răutatea.

Dar şi adversarul lui păros a descoperit, tot atunci, atitudinea ameninţătoare a fiarei, şi a încetat imediat orice activitate dură împotriva lui Tarzan. Bolborosindu-i în limba neânţeleasă, a încercat să se desprindă din strânsoarea lui, în aşa fel, încât să îi poată indica rapid că, în ceea ceprivea pe el, lupta s-a sfârşit.

Apreciind pericolul care îl ameninţa pe camaradul său aflat în nesimţire, şi dorind foarte mult să îl apere de atacul

fiarei, Tarzan a eliberat adversarul şi s-au ridicat amândoi în picioare.

Trăgându-şi cuţitul din teacă, a pornit încet spre prietenul său, aşteptându-se în acelaşi timp ca recentul său adversar să profite de ocazie şi să fugă.

Însă, spre marea lui uimire, l-a văzut luându-şi de jos ciomagul şi înaintând cot la cot cu el împotriva fiarei.

Leul, lungit pe pământ, stătea nemişcat..., făcând abstracţie doar de zvâcniturile cozii şi de crisparea buzelor lui rânjite, cam la cincisprezece metri de locul unde se afla Pithec-Antropul.

Păşind peste corpul acestuia, Tarzan i-a văzut pleoapele fluturând uşor şi deschizându-se. Atunci a simţit în sufletul său o uşurare că prietenul său nu era mort, realizând în acelaşi timp că, fără să ştie, a răsărit în pieptul său un adevărat sentiment de prietenie pentru fiinţa aceea atât de ciudată de lângă el.

A continuat să se apropie de corcitura de leu şi tigru, fiara cu colţii ca sabia, dar nici părosul din dreapta nu a rămas în urmă. S-au apropiat din ce în ce mai mult, până când, ajunşi la o distanţă de vreo şase-şapte metri, corcitura de leu să atace.

Toată furia şi-a îndreptat-o spre omul cu blana neagră ca o maimuţă, care s-a oprit cu buzduganul ridicat pentru a preîntâmpina atacul.

Tarzan, invers acţiunii acestuia, s-a repezit înainte cu o viteză pe care nici cea a fiarei nu o întrecea, şi s-a azvârlit prin aer asupra leului, după cum face un jucător de "rugby" când se repede asupra aceluia care fuge cu mingea spre "goal".

Cuprinse cu braţul drept gâtul fiarei prin faţa umărului ei drept, încolăcindu-şi braţul stâng pe sub piciorul stâng din faţă al fiarei.

Atât de mare a fost forţa ciocnirii lor, încât amândoi s-au rostogolit de câteva ori pe iarbă, fiara urlând de furie şi bătând aerul cu ghearele, căutând să se elibereze din

strânsoare, pentru a putea să sfâşie omul care a atacat-o, în timp ce acesta se ţinea cu disperare de locul unde s-a agăţat.

După toate aparenţele, atacul săvârşit de Tarzan a fost manifestarea unei ferocităţi nebune fără rost şi lipsită de orice judecată şi îndemânare.

Cu toate acestea, nimic nu putea fi mai departe de adevăr decât o asemenea presupunere, deoarece fiecare muşchiuleţ al uriaşei sale făpturi a ascultat de ordinele minţii sale ingenioase, deprinsă să satisfacă toate condiţiile unei astfel de agresiuni.

Lungile şi puternicele sale picioare, deşi păreau încurcate cu desăvârşire cu picioarele din spate ale fiarei, dădeau impresia că numai printr-o minune ar putea să rămână nesfâşiate de ghearele acestuia. Totuşi, la momentul potrivit, a fost acolo unde trebuia să fie pentru ca planul de atac al lui Tarzan să se îndeplinească cu succes.

Astfel că, în clipa în care fiara s-a crezut stăpână pe adversarul ei, a fost smucită pe neaşteptate în sus şi ţinută drept pe labele din spate, strânsă cu spatele de pieptul lui Tarzan, aşa că nu mai putea să facă nimic altceva decât să zgârie zadarnic aerul cu ghearele din faţă.

Tot în clipa aceea, ca şi cum l-ar fi împins cineva, negrul păros a alergat cu cuţitul scos din teacă şi l-a înfipt adânc în pieptul fiarei.

Tarzan a mai ţinut câteva clipe fiara în îmbrăţişarea mortală, dar simţindu-i corpul, înmuindu-se, odată cu încetarea definitivă a vieţii, a lăsat corpul să cadă la pământ...; în acest fel amândoi, aceia care nu cu mult timp în urmă s-au încăierat pe viaţă şi pe moarte, se aflau din nou faţă în faţă, despărţiţi de cadavrul duşmanului lor comun.

Tarzan aştepta pregătit şi de război şi de pace.

După câteva clipe, mâinile păros ului negru s-au ridicat: a aşezat mâna stângă pe propria lui inimă, iar dreapta i-a întins-o până a ajuns la pieptul lui Tarzan.

Era aceeaşi formă de salutare prietenească prin care Pithec-Antropul a sigilat alianţa sa cu Tarzan; iar acesta

bucuros de oricare alt aliat pe care îl putea câştiga în această lume sălbatică şi necunoscută, a primit imediat amiciţia care i se oferea.

La sfârşitul acestei ceremonii, a privit în direcţia celuilalt prieten, Pithec-Antropul, şi l-a văzut că începea să îşi revină din amorţeală.

Mai văzu că s-a ridicat în picioare în acelaşi timp în care negrul păros se întorcea spre el, adresându-i-se într-o limbă care, evident, era limba lor comună.

Cel fără păr pe el a răspuns, şi amândoi s-au apropiat încet unul spre altul.

Tarzan aştepta cu mult interes rezultatul acestei întâlniri a lor.

Amândoi s-au oprit la câţiva paşi distanţă între ei, vorbind alternativ, precipitat, dar fără nici o senzaţie de nervozitate aparentă, ci numai privindu-l din când în când pe Tarzan şi dând din cap afirmativ, ceea ce lăsa impresia că până la un punct el era subiectul discuţiei lor.

După ce au dialogat câteva minute s-au apropiat şi mai mult până au ajuns faţă în faţă, când au repetat ceremonia de înfrăţire care, cu puţin timp înainte, a marcat încetarea ostilităţii între Tarzan şi negrul păros.

După aceea s-au întors spre Tarzan şi, apropiindu-se de el, i-au vorbit cu multă însufleţire, ca şi când ar fi dorit să îi dea o informaţie din cele mai importane.

Dar, după câtva timp, au renunţat la această încercare care părea că nu duce la nici un rezultat concis, şi au recurs la limba lor prin semne, făcându-l în acest fel pe Tarzan să înţeleagă că vor să meargă înainte împreună, şi că insistă să rămână alături şi el.

Iar, cum direcţia indicată de ei era un drum pe care Tarzan nu l-a mai străbătut niciodată, a fost destul de încântat să primească invitaţia, hotărât cum era să exploreze cât mai mult această ţară necunoscută, înainte de a fi renunţat definitv la căutarea Janei prin părţile acelea.

Câteva zile în şir, drumul lor i-a condus printre dealuri,

paralel cu lanţul munţilor înalţi din apropiere.

Uneori chiar au fost ameninţaţi de locuitorii sălbatici din acest ţinut necunoscut, iar de vreo câteva ori, Tarzan a zărit, în umbrele nelămurite ale nopţii, siluete ciudate de mărimi uriaşe.

A treia zi au găsit o peşteră mare, naturală, pe latura unei râpe nu tocmai adânci, la baza căreia cădea unul dintre numeroasele pârâiaşe care udau câmpia din vale, şi a căror revărsare alimenta mlaştinile din luncile de la marginea acestui ţinut.

Toţi trei au rămas aici un timp oarecare, iar lecţiile lui Tarzan în limba camarazilor lui progresau mai bine decât în timpul călătoriei.

Peştera păstra toate dovezile că ar fi fost locuită cu mult timp în urmă şi de alte fiinţe omeneşti. Se vedeau rămăşiţele unei vetre primitive de tot, iar pereţii şi tavanul erau înegriţi de fumul multor focuri care s-au aprins acolo pe vremuri.

Zgâriate în funingine şi uneori săpate adânc în piatra din subsolul acesteia, se vedeau hieroglifele ciudate, precum şi câteva contururi de animale, păsări şi reptile..., acestea din urmă, atât de nenaturale, încât semănau cu imaginea unor vietăţi stinse din era jurasică.

Unele hieroglife, dintre cele făcute mai curând, erau citite cu mult interes de prietenii lui Tarzan, care le comentau, şi, cu vârfurile cuţitelor lor, adăugau şi ei câte ceva în condica vremurilor de pe zidurile acelea înegrite de fum.

Curiozitatea lui Tarzan era destul de mare, dar singura explicaţie pe care şi-o putea da era că are în faţa ochilor unul dintre cele mai primitive registre de hotel din lume.

Toate acestea, însă, îi mai dădeau şi posibilitatea de a intra mai adânc în misterul originii acestor fiinţe stranii cu care soarta l-a adus în contact.

Iată-i aici, în faţa lui, oameni cu coadă ca şi maimuţele..., unul din ei acoperit cu păr ca orice animal cu blană şi, se vedea bine, posedau o limbă scrisă şi vorbită.

Pe măsură ce avansa în învăţarea limbii, curiozitatea lui

era încinsă din ce în ce mai mult față de dovezile pe care le primea despre o civilizație pe care nu s-a așteptat să o găsească la ființele acestea care posedau atât de multe puncte asemănătoare cu animalele.

De aceea s-a hotărât să își dea și mai mult silința să învețe, pentru a putea deveni cu totul stăpân pe limba lor, mai ales că, până acum, a ajuns să cunoască numele camarazilor lui, precum și numele animalelor și plantelor pe care le-a întâlnit.

Tadeu, acela cu pielea albă și fără păr, asumându-și rolul de profesor, își îndeplinea sarcina cu multă stăruință, stăruință care era răsplătită de progresul elevului său.

Omat, negrul cel păros, considera că și el are o oarecare răspundere în privința educației lui Tarzan, așa că ori unul ori altul era necontenit alături de el.

Rezultatul final a fost ceea ce era de așteptat: o asimilare în timp record a lecțiilor predate și, astfel, mai înainte ca vreunul din ei să își fi dat seama, puterea de înțelegere între ei prin grai era un fapt împlinit.

Tarzan a explicat colegilor săi scopul misiunii pe care o avea pe acele meleaguri, dar nici unul dintre cei doi nu a fost în stare să îi dea cea mai mică rază de speranță la care să se fi putut încălzi dorul său nemărginit.

În țara lor nu a fost niciodată o femeie ca aceea pe care a descris-o el, nici nu s-a întâmplat până la el să vadă pe acolo vreun om fără coadă.

— Eu sunt plecat de vreo șase luni din Alur, a zis Tadeu. Multe lucruri trebuie să se fi petrecut prin acele locuri, dar mă îndoiesc că soția ta ar fi putut intra în această țară, traversând acele mlaștini teribile, pe care chiar tu le consideri ca obstacole aproape de neânvins. Și, chiar dacă ar fi reușit să le traverseze tot, nu ar fi putut să scape de celelalte primejdii din care o parte le cunoști, iar despre celelalte vei auzi de acum înainte.

— Alur, Cetatea luminii!, a murmurat Tarzan, traducând cuvântul în propria lui limbă. Unde este Alur? Este orașul

tău Tadeu, ori al lui Omat?

– Este al meu, nu este al lui Omat, a răspuns cel întrebat. Neamul lui Wazdon nu are oraşe, ei locuiesc prin copacii pădurilor şi prin peşteri săpate în dealuri, aşa este, negrule? a încheiat el, întorcându-se către uriaşul păros.

– Da, a răspuns Omat, noi Wazdonii, suntem liberi, numai neamul lui Hodon se închide în oraşe. Eu nu aş vrea să fiu alb.

Tarzan a zâmbit prietenos.

Iată, s-a gândit el, că şi până aici există distincţia de rasă între negrii şi albi: Hodon şi Wazdon. Nici chiar faptul că păreau cu totul egali, în ceea ce priveşte inteligenţa, nu îi oprea de la aceasta; le era suficient că unul este negru, iar celălalt alb, şi se desprindea cu uşurinţă că acesta din urmă se considera superiorul celuilalt.

– Unde este Alur? a întrebat Tarzan din nou. Te întorci acum acolo?

– Este dincolo de munţi, a răspuns Tadeu; dar nu mă întorc acolo... Nu mai merg până nu moare Kotan.

– Kotan? a rostit întrebător şi mirat Tarzan.

– Kotan este regele, a explicat Pithec-Antropul. El domneşte peste aceste ţinuturi. Eu am fost unul dintre războinicii lui.

– Dar de ce ai plecat de acolo? a întrebat Tarzan.

– E o poveste lungă, a răspuns Tadeu, dar, pentru că timpul nu ne presează, am să ţi-o istorisesc şi ţie, să vezi câtă dreptate am şi câte suflete nevinovate cad victimele ambiţiilor deşarte ale altora.

După o scurtă pauză de meditare, Tadeu a început să povestească cu o voce constantă:

– Eu locuiam în palatul lui Kotan. Aici am cunoscut-o pe fiica lui, Ghizi, şi ne-am îndrăgostit reciproc. Kotan însă nu mă dorea de ginere. De aceea m-a trimis să lupt cu oamenii din satul lui Dacat, care refuzau să plătească regelui tribut, cu gândul şi speranţa că voi fi ucis în luptă, pentru că Dacat este renumit pentru curajul său şi al războinicilor lui.

Dar nu s-a întâmplat să fiu ucis în luptă, ci m-am întors victorios, aducându-l, odată cu tributul, şi pe Dacat ca prizonier. Kotan nu a fost deloc încântat, mai ales când a văzut că Ghizi mă iubeşte şi mai mult decât înainte.

Dar tatăl meu, Jadon, omul-leu, este un şef puternic. El este şeful celui mai mare sat din exteriorul cetăţii Alur, deci Kotan nu a îndrăznit să îi aducă vreo jignire, aşa că a început să îmi laude succesele, cu toate că o făcea cu jumătate de zâmbet. Aceasta înseamnă la noi zâmbetul care mişcă numai muşchii feţei, neschimbându-i privirile cu nimic: ipocrizie şi viclenie.

Dacă trebuia să fiu lăudat şi răsplătit, ce răsplată mai bună mi-ar fi putut oferi decât mâna fiicei sale, Ghizi? Dar nu a făcut-o, pentru că pe Ghizi o păstrează pentru Bular, fiul lui Mosar, un şef al cărui bunic a fost odată rege, şi care speră să fie şi el rege. În acest fel, Kotan dorea să îl împace pe Mosar şi să câştige prietenia acelora care considerau că Mosar trebuie să fie regele Hodonilor.

Dar lui Tadeu trebuia să îi dea o răsplată, a continuat albul cu coadă, şi atunci vicleanul de Kotan s-a gândit să îmi ofere demnitatea de preot, una din cele mai mari onoruri pe care Kotan le poate oferi supuşilor săi. Dar tocmai aceasta nu doream eu, pentru că atunci ar fi trebuit să devin eunuc şi, deci, să nu mă mai căsătoresc.

Ghizi, aflând de planurile tatălui său, mi-a dat de veste să fug, pentru că, dacă aşteptam să fiu chemat înaintea lui, nu aş fi putut să mă opun voinţei sale; refuzul meu ar fi fost identic cu o sentinţă de moarte pentru mine, aşa că, întâlnindu-ne pentru ultima oară în grădina palatului, am hotărât, împreună cu Ghizi, că este mai bine să fug ducând cu mine o urmă de speranţă, decât să mă popesc, după dorinţa lui Kotan.

Numele şi rangul meu mi-au deschis drumul până dincolo de porţile cetăţii, şi de atunci nu m-am mai întors. Dar pot să spun că dorul mă mistuie să mai privesc o dată zidurile care închid tot ce am avut eu mai drag pe lume. De

asemenea, îmi este dor să mai merg şi în satul în care m-am născut şi să îmi văd părinţii.

– Însă primejdia este mare, nu-i aşa? a întrebat Tarzan.

– Este mare, dar nu cu neputinţă de biruit, aşa că tot voi merge, a răspuns Tadeu.

– Merg şi eu cu tine, dacă se poate, s-a oferit Tarzan, pentru că vreau să văd neapărat cetatea luminii, acest Alur al tău, şi să fac cercetări în privinţa soţiei mele, chiar dacă tu consideri că nu poate să fie acolo. Dar tu, Omat, nu ai vrea să vii cu noi?

– Nimic nu mă opreşte să vă însoţesc, a răspuns păroşul. Locuinţele tribului meu sunt pe dealurile de dincolo de Alur şi, cu toatecă şeful nostru Esat m-a gonit, tot aş vrea să mă întorc o dată, deoarece am lăsat acolo o fată pe care aş vrea foarte mult să o revăd, după cum şi ea ar fi fericită să mă vadă.

Da, a reluat Omat, după un moment de gândire, voi merge şi eu cu voi. Esat se temea că voi deveni eu rege şi poate că avea dreptate. Dar Panatlea! Pe ea o doresc mai mult decât onorurile şefiei...

– Atunci vom călători toţi trei, a decis Tarzan.

– Şi ne vom lupta împreună, a adăugat Tadeu, toţi trei ca unul singur!

Şi, zicând acestea, a scos cuţitul din teacă şi l-a ţinut ridicat peste creştet.

– Toţi trei ca unul singur, s-a hotărât, a repetat Omat, imitând gestul cu cuţitul!

– Toţi trei ca unul singur!, a întărit Tarzan. Până la moarte!, a adăugat el în timp ce făcea ca lama cuţitului să strălucească la soare!

– Să mergem atunci! a reluat Omat; cuţitul meu este setos de sângele lui Esat.

Drumul pe care Tadeu şi Omat l-au început, cu greu putea să primească denumirea de drum, fiind mai potrivit pentru capre şi maimuţe sau pentru păsări, decât pentru oameni, însă toţi trei l-a urmat, fiind obişnuiţi cu drumuri pe

care oamenii de rând nu ar îndrăzni să le parcurgă vreodată.

Uneori, de exmplu, mergeau peste dealuri joase, unde pădurea era foarte deasă, cu nenumărate trunchiuri de copaci căzuţi, printre care au crescut şi s-au încâlcit plante agăţătoare, dar nu se mai vedea înaintea ochilor.

Alteori, mergeau pe marginea unor prăpăstii ameninţătoare, pe unde abia puteau să găsească câte un loc de pus piciorul, trebuind să imite căprioarele, sărind dinr-un loc în altul, cu riscul vieţii.

Ameţitor şi grozav de dificil a fost drumul ales de Omat până au ajuns pe culmea muntelui şi de aici pe după piscul care se înălţa spre nori, aproape perpendicular.

Dar când au pus din nou piciorul pe teren mai nivelat, Omat s-a întors şi i-a privit un moment cu multă atenţie, mai ales pe Tarzan.

– Sunt mulţumit de voi, a zis. Într-adevăr că meritaţi să fiţi camarazii lui Omat, Wazdonul.

– Nu înţeleg, a spus Tarzan.

– V-am adus pe aici, a răspuns negrul, pentru a mă afla dacă vreunuia dintre voi îi lipseşte curajul să îl urmeze pe Omat acolo unde îi conduce el. Acesta este drumul pe care îl fac tinerii războinici ai lui Esat ca să îşi dovedească curajul. Pentru noi nu este nici o ruşine să admitem că Pastorul Ved, tatăl tuturor munţilor, ne-a învins, pentru că numai o parte dintre aceia care au încercat acest drum au reuşit să îl facă; oasele celorlalţi zac la picioarele lui Pastorulved.

Tadeu a început să râdă.

– Mi-ar plăcea să vin pe aici cât mai des, a zis el.

– Cred, a reluat Omat, mai ales că ne-a scurtat drumul cu cel puţin o zi întreagă. Aceasta trebuie să îi convină şi lui Tarzan, deoarece va vedea valea Jad-ben-Otho mai curând.

– Haideţi, a mai zis el, conducându-i pe după piscul muntelui până la un punct, de unde au văzut întinzându-se înaintea lor o privelişte romantică, de o frumuseţe neânchipuită: o vale înverzită, în jurul căreia se ridicau stânci înalte,

de o albeață marmoreană, o vale verde, împestrițată de albastrul lacurilor, și prin centrul căreia șerpuia un râu argintiu.

În mijlocul lor se ridica o cetate albă ca și stâncile din marmură: o cetate care, până și de la distanța aceea mare, se vedea a fi de o arhitectură stranie și, totuși, artistică.

În afară de cetate se vedeau, în mai multe părți ale văii, grupuri izolate de clădiri, uneori numai unul, alteori două și chiar trei din aceste grupuri adunate la un loc, dar toate de aceeași culoare albă și formă fantastică.

– *Zad Peleul Jad-ben-Otho*, a murmurat Tarzan în limba Pithec-Antropilor; adică Valea marelui Dumnezeu... Ce frumoasă este!

– Iată și Alur! Acolo stă Kotan care domnește peste Paluldon, a zis Tadeu.

– Iar dincolo, pe coaste, locuiesc Wazdonii!, a exclamat Omat, Wazdonii care nu îl recunosc pe Kotan ca domnitor peste tot *Pământul omului*.

Tadeu a zâmbit și a ridicat din umeri.

– Să nu ne mai certăm, noi doi cel puțin, i-a zis lui Omat, asupra unui lucru pentru care atâtea secole nu au fost suficiente ca să îi poată împăca pe Hodoni cu Wazdoni, dar o să îți șoptesc un mare secret, ție, Omat.

– Hodonii o duc împreună sub un singur domnitor, aproape în pace deplină între ei, așa că, atunci când îi amenință câte o primejdie, întâmpină inamicul cu mulți războinici, pentru că fiecare luptător Hodon ia parte la război. Dar voi, Wazdonilor, cum faceți? Voi aveți o mulțime de regi care nu numai că se războiesc cu Hodonii, dar se bat chiar și între ei. Când vreunul din triburile voastre pornește la război, fie și în contra Hodonilor, trebuie să lase acasă destui războinici care să le apere femeile și copii de triburile vecine din propria lor rasă.

Când nouă ne trebuie eunuci, a continuat Tadeu, pentru templu sau servitori în ogoare și locuințe, pornim în număr mare asupra vreunui sat de-al vostru. Iar voi nici nu puteți

să fugiţi măcar, fiind înconjuraţi din toate părţile de inamici, şi, cu toate că vă bateţi cu curaj, noi tot ne întoarcem acasă cu prizonieri. Aşa că, atâta timp cât Wazdonii vor rămâne în starea aceasta, Hodonii vor domina ţinutul şi numai regele lor va fi rege al Paluldonului.

– Poate că ai dreptate, a admis Omat. Dar această stare provine din faptul că toţi vecinii noştri sunt nebuni, socotindu-se fiecare cel mai mare, insistând să domnească el peste Wazdoni. Ei nu vor să admită că războinicii din tribul meu sunt cei mai bravi şi că femeile lor sunt cele mai frumoase.

Tadeu a râs din nou.

– Da, dar fiecare dintre ei aduce aceleaşi argumente ca şi tine, ceea ce ne dă nouă, Hodonilor, arma cea mai puternică împotriva voastră.

– Destul!, a zis Tarzan deodată, încercând să le întrerupă discuţia. Asemenea controverse duc, adeseori, la ceartă, iar noi nu trebuie să ne certăm. Eu, desigur, am tot interesul să aflu cât mai mult despre condiţiile economice şi politice ale ţării voastre; aş vrea să ştiu chiar şi ceva despre religia voastră, dar nu aş vrea să se ivească vreo ceartă între singurii mei prieteni din Paluldon. Probabil că şi unul şi altul credeţi în acelaşi Dumnezeu, nu-i aşa?

– Tocmai aici ne deosebim şi mai mult!, a strigat Omat cu o oarecare ciudă, dar punând în vocea lui şi o oarecare vehemenţă caldă.

– Desigur că ne deosebim! a strigat Tadeu. Cum să nu ne deosebim? Cine ar putea să admită neânchipuitul?...

– Opreşte-te! a strigat Tarzan. Este vina mea că am început o astfel de discuţie. Să nu mai vorbim nici despre politică şi nici despre religie.

– Cel mai înţelept lucru, a susţinut Omat, dar aş vrea să menţionez, pentru a te informa, că unicul Dumnezeu care există are o coadă foarte lungă.

– Asta este un sacrilegiu, a strigat Tadeu, punând mâna pe cuţit. Jad-ben-Otho nu are coadă deloc!

– Taci, a strigat Omat, repezindu-se la el.

Dar, în aceeaşi clipă Tarzan, a intrat între ei.

– Destul! a poruncit el. Am jurat să fim prieteni, şi trebuie să ne ţinem legământul nostru; făcând aceasta vom place lui Dumnezeu, indiferent ce formă îşi închipuie fiecare că ar avea.

– Aici ai tu drepate, omule fără coadă, a zis Tadeu. Haide, Omat, să rămânem tot prieteni şi să ne vedem de treburile noastre, convinşi că Jad-ben-Otho este destul de puternic să îşi vadă de treburile lui.

– Aşa să fie! a zis Omat, însă...

– Nici un "însă", Omat, l-a întrerupt imediat Tarzan.

Părosul negru a dat din umeri, dar a zâmbit faţă de insistenţa lui Tarzan.

– Nu ar fi mai indicat să coborâm în vale?, a întrebat el. Trecătoarea de aici până acolo nu este locuită, dar cea de la stânga ei conţine peşterile unde locuiesc consătenii mei. Eu merg să o mai văd o dată pe Panatlea. Tadeu are intenţia să îşi vadă părinţii, iar Tarzan vrea să intre în Alur să îşi caute soţia, care mai bine să fie moartă decât în mâinile preoţilor Hodoni ai lui Jad-ben-Otho. Pornim?

– Mai bine ar fi să rămânem împreună cât mai mult, a insistat Tadeu. Tu, Omat, ar trebui să o cauţi pe Panatlea în timpul nopţii şi pe furiş, pentru că numai trei oameni nu putem spera să reuşim a-l învinge pe Esat şi pe toţi războinicii săi. Pe de altă parte, în satul peste care tatăl meu este şef, ne putem duce oricând, pentru că Jadon îi va primi întotdeauna cu bine pe prietenii fiului său.

Numai în privinţa intrării lui Tarzan în Alur, a continuat el, s-a schimbat întreaga afacere. Dar şi pentru aceasta există un mijloc şi cred că Tarzan are curajul să îl pună în aplicare.

– Ascultaţi! Dar mai întâi apropiaţi-vă, pentru că Jad-ben-Otho are urechi bune, însă nu trebuie să audă ceea ce vă voi spune eu.

Apropiindu-şi atunci buzele de urechile camarazilor lui Tadeu, fiul lui Jadon, omul-leu, a schiţat uimiţilor săi ascultători unul din cele mai îndrăzneţe planuri, plan

inimaginabil.

În acelaşi moment, la vreo două sute de kilometri depărtare, un om de o mlădiere incomparabilă, gol peste tot, în afară de un şal lat peste şolduri şi de armele sale, traversa în tăcere un bărăgan întins, pe care au crescut numai mărăcini şi nimic altceva.

Această persoană îţi lăsa impresia că se ţine de o urmă pe care o căuta în tot momentul, atât cu ajutorul ochilor săi ageri, cât şi cu cel al nărilor ei sensibile.

CAPITOLUL III

Pentru o fecioară

Noaptea şi-a întins mantia ei întunecoasă asupra Paluldonului, ţară necunoscută de oamenii civilizaţi.

Luna, în primul ei pătrar, aproape să apună, scălda faţa stâncilor de piatră albă într-o lumină slabă, fantastică în aspectul ei.

Şi totuşi, slaba ei lumină făcea să pară şi mai întunecoasă partea opusă a defileului Korulja, trecătoarea leilor, unde locuia tribul cu acelaşi nume de sub domnia lui Esat.

Dintr-o deschizătură aproape de muchia de sus a acelei râpe prăpăstioase, a apărut deodată un corp păros care a privit cu ochi scânteietori de toate părţile râpei.

Era Esat, şeful tribului.

Privea în dreapta, privea în stânga şi în jos, ca şi cum ar fi dorit să se convingă că nu este observat, dar în momentul acela nimeni nu umbla pe suprafaţa malului, şi nici un alt corp păros nu ieşea din numeroasele deschizături de peşteri, de la înalta locuinţă a şefului, până la cea mai de josa celui mai umil membru al tribului.

El a pornit atunci, înaintând pe suprafaţa aproape perpendiculară a stâncii albe de calcar.

În lumina slabă a unei luni aproape noi, se părea că

negrul acela păros urca şi cobora suprafaţa stâncii într-un chip miraculos, dar, în urma unei examinări mai apropiate, s-ar fi observat că se serveşte de nişte ţăruşi rezistenţi, groşi ca mâna unui om de la încheietură, ale căror capete ieşeau în afară din găurile scobite în stânca în care au fost înfipţi.

Esat, cu ajutorul mâinilor, picioarelor şi cozii, putea să meargă cu uşurinţă oricând dorea, în sus şi în jos, pe stâncă: un şobolan negru uriaş, pe suprafaţa unui zid nesfârşit de mare.

Şi acum, tot înaintând, încerca să ocolească deschizăturile peşterilor, trecând ori pe sus, ori pe sub acestea pe care le întâlnea în cale.

Înfăţişarea exterioară a acestor peşteri era identică.

O deschizătură de doi până la cinci metri înălţime, iar în lăţime de la unul până la doi metri, era tăiată în piatra calcaroasă a stâncii; iar la spatele acestei deschizături mari, care forma ceea ce ar fi putut să fie descrisă ca verandă a locuinţei, se afla o altă deschizătură, largă de un metru şi înaltă de doi, care, după toate aparenţele, ar fi fost uşa sau intrarea în apartamentul ori în apartamentele din interior.

Pe marginea deschizăturii interioare erau şi alte deschizături mai mici care, probabil, serveau ca ferestre, pentru ca lumina şi aerul să poată ajunge până la locuitorii de acolo. Chiar pe suprafaţa din afară, printre deschizăturile mari, se vedeau o mulţime de ferestre de acest fel; era o dovadă precisă că întreaga suprafaţă a stâncii era întreţesută cu apartamente.

Din mai multe ferestre se prelingeau în jos, pe stâncă, dâre de apă, iar zidurile de deasupra altora erau înegrite de fum.

Prin unele locuri pe unde curgea apa, malul stâncos al râpei a fost ros, cu adâncimi diferite, care variau de la câţiva metri până la aproape jumătate de metru, arătând că o parte dintre şuviţele de apă se prelingeau spre iarba de jos, de secole întregi.

Pithec-Antropul de pe faţa stâncii părea în perfectă

armonie cu acest aranjament primitiv, formând o parte a întregului, tocmai ca şi copacii care creşteau pe culmea stâncii sau aceia care au prins rădăcini în iarba deasă de la baza stâncii.

Ajuns, după o vreme, la o intrare de mai jos, s-a oprit şi şi-a concentrat auzul. Apoi, tot fără zgomot, ca şi lumina lunii în trecerea ei, se opri în umbra verandei exterioare.

La uşa care deschidea interiorul s-a oprit şi a ascultat din nou; iar după aceea, dând liniştit la o parte perdeaua grea de blană de animale care acoperea deschizătura, a trecut într-o cameră largă care a fost tăiată direct din stâncă.

De partea cealaltă a odăii, pe o altă deschizătură se vedea licărind o lumină slabă spre care s-a îndreptat şi Esat.

Până acum a ţinut buzduganul cel noduros, atârnat cu o curea de gât. L-a trecut acum în mâna stângă.

Dincolo de intrarea a doua, începea un coridor care mergea paralel cu suprafaţa stâncii. În coridorul acesta mai erau trei uşi: una de fiecare parte, iar a treia aproape în faţa aceleia unde s-a oprit Esat.

Lumina cea slabă venea dintr-un apartament din stânga coridorului. Flacăra care dădea lumina fâlfâia într-un vas micuţ de piatră, aşezat pe o masă sau, mai bine, zis pe o bancă confecţionată din acelaşi material, construită, probabil, în acelaşi timp cu încăperea, şi, deci, direct din stânca ce se înălţa masivă de la podeaua cu care forma o singură parte.

Într-un colţ al odăii a fost lăsată o platformă de piatră de un metru şi jumătate lăţime, pe doi şi jumătate lungime.

Deasupra acesteia erau aşezate, formând o grămadă de vreo palmă şi mai bine, o mulţime de blănuri moi, bine tăbăcite.

Pe marginea platformei, şedea o femelă tânără din neamul Wazdonilor.

Într-o mână ţinea o placă subţire de metal, probabil de aur, lăţită cu ciocanul şi ale cărei margini semănau cu dinţii de fierăstrău: un fel de pieptene rudimentar. În cealaltă mână avea o perie cu perii scurţi şi tari.

Era foarte ocupată, să își perie cu aceste două obiecte blana netedă și lucioasă, care avea o asemănare remarcabilă cu o blană de lutru, fiind ceva mai rară, însă.

Șorțul ei, să îl numim așa, pe care îl purta peste șolduri, era de blană galbenă, cu dungi negre; dar acum l-a scos și l-a pus alături de ea împreună cu pieptarul ce se compunea din două plăci rotunde de aur bătut.

În felul acesta se puteau observa bine liniile simetrice ale corpului ei gol, în toată frumusețea și armonia conturului, pentru că, deși această ființă era neagră ca tăciunele și acoperită peste tot cu păr, frumusețea ei nu putea fi tăgăduită de nimeni.

Deci, era frumoasă și în ochii lui Esat, fapt care se releva pe deplin după expresia de plăcere apărută pe figura lui teribilă, precum și după rapiditatea crescândă a răsuflării ei.

A pornit spre odaia ei cu pași repezi, unde a intrat fără cea mai mică ezitare; în mometul acela tânăra negresă a ridicat ochii și l-a văzut.

O groază nespusă s-a zugrăvit imediat în privirile ei și, în aceeași clipă, și-a apucat șorțul cu care, prin două-trei mișcări îndemânatice și-a acoperit șoldurile; după aceea, a căutat să își pună și pieptarul, interval în care Esat a trecut repede pe după masă, apropiindu-se de ea.

– Ce vrei? a întrebat ea în șoaptă, cu toate că știa prea bine de ce a venit negrul.

– Panatleo, a zis el sentențios, șeful tău vine după tine.

– Așa? De aceea a trimis pe tata și pe frații mei să spioneze tribul Korulul? Nu te vreau! Pleacă din peștera strămoșilor mei!

Esat a zâmbit. Dar zâmbetul lui a fost al unui om puternic și răutăcios, care știe bine ce îi stă în putere să facă, un zâmbet care nu avea nimic plăcut.

– Bine, Panatleo, plec, a zis el, dar și tu vei merge odată cu mine, vei merge în peștera lui Esat, șeful, pentru a deveni cea mai invidiată nevastă din Korulja. Haide!

– Niciodată! a strigat Panatlea. Te urăsc! Mai curând m-aş însoţi cu un Hodon, decât cu tine, bătăuş de femei şi ucigaş de copii!

Un rânjet îngrozitor a strâmbat trăsăturile fioroase ale şefului.

– Jato, (tigroaico)! a strigat el. Te dresez eu pe tine! Te domesticesc eu! Nu ştii tu, oare, că Esat, şeful, ia tot ce doreşte el? Nu ştii că acela care îndrăzneşte să îi dispute dreptul, sau să îl împiedice de la intenţiile lui, fie ele cât de mici, va fi zdrobit în bucăţi?

Priveşte, a continuat el, aşa îmi zdrobesc eu duşmanii, în bucăţi.

Iar pentru a exmplifica cele spuse, a luat de pe masă o farfurie de piatră, pe care, după ce a rupt-o în două în putemicile sale mâini, a mai trântit-o şi de podea, unde s-a sfărâmat în bucăţele.

– Iar tu, a reluat el, cu furie crescândă, ai fi putut să fii cea mai favorizată dintre femeile din peştera strămoşilor lui Esat. Acum, însă, vei fi cea din urmă şi, după ce mă voi plictisi de tine, te voi trece şi celorlalţi războinici ai mei. Aşa îi pedepsesc eu pe aceea care dispreţuiesc dragostea lui Esat.

Şi, sfârşind acestea, s-a repezit să o înhaţe, dar când să pună mâna grosolană pe ea, fata l-a izbit cu putere în tâmplă cu pieptarul ei greu de aur.

Esat, şeful Wazdonilor, s-a prăbuşit în nesimţire pe podeaua apartamentului, fără să scoată nici cel mai mic strigăt.

Panatlea s-a aplecat repede asupra lui, o clipă numai, gata să izbească din nou cu arma ei atât de ingenios improvizată, dacă Esat ar fi dat vreun semn de viaţă, dar, văzându-l în completă nesimţire, i-a luat numaidecât cuţitul cu teacă cu tot cu cureaua de care era atâtnat de umăr.

Petrecâd cureaua pe după propriul ei umăr, şi-a aranjat pieptarul, care nu consta decât din două plăci concave de aur masiv, legate între ele prin lănţişoare tot de aur, şi suspendat

de corp şi umeri cu ajutorul altor lănţişoare, apoi a ieşit din odaie, privind o dată sau de două ori înapoi, la trupul întins pe podea.

Într-un raft care se afla în apartamentul dintre intrarea interioară şi cea exterioară, era un teanc de ţăruşi rotunzi, cam de un cot lungime.

Alegând cinci dintre aceştia, i-a făcut pachet, învăluind în jurul lor vârful cozii sale şi ducându-i în felul acesta, a pornit către ieşirea care ducea în exterior, pe suprafaţa prăpăstioasă a stâncii.

Asigurându-se că nu ar putea fi nimeni care să o vadă sau să o împiedice, a pornit repede în sus, ajutându-se de ţăruşii care se aflau mai înainte în găurile din stâncă, până a ajuns la ultimul şir de ţăruşi, la câţiva metri mai jos de muchia culmii.

Odată ajunsă aici, şi-a schimbat direcţia, luând-o spre dreapta, mergând cam vreo sută de metri paralel cu muchia dealului, până a dat peste o altă serie de găuri fără ţăruşi, care se continuau în sus.

Aici, sprijinindu-se numai pe vârful picioarelor, a luat în fiecare mână câte un ţăruş din legătura din coadă şi, înfigându-i în două găuri, se atârnă cu mâinile de ei ca să poată apuca cu degetele de la picioare încă doi ţăruşi din cei pe care i-a adus, aşa că al cincilea a rămas strâns ţinut de vârful cozii sale elastice.

Înarmată în felul acesta cu mijloacele necesare continuării urcuşului, a pornit cu rapiditatea unei maimuţe şi, în câteva clipe, a ajuns cu capul deasupra muchiei.

Aici, chiar în margine de tot, se găsea un copac mare, ale cărui rădăcini puternice ieşeau din pământ, formând astfel ultima treaptă în urcuşul vechii prăpăstii, înainte ca cineva să fi putut pune piciorul pe teren solid.

Acest drum luat de Panatlea, era ultima cale de scăpare pentru membrii tribului când se întâmpla să fie încolţiţi de duşmanii lor.

Mai existau încă două ieşiri ca acestea, ieşiri numai la

mare nevoie de sat, şi oricine le-ar fi folosit în alt timp decât la nevoie era pedepsit cu moartea.

Panatlea, însă, deşi ştia exact aceasta, mai ştia că o aştepta ceva mai rău decât moartea dacă rămânea acolo, unde Esat ar fi putut pune mâna pe ea.

După ce a ajuns sus pe culme, a pornit repede prin întuneric, în direcţia prăpastiei vecine care tăia muntele la vreo doi kilometri dincolo de Korulja.

Aceasta se numea "prăpastia apei" sau "Korulul", unde tatăl şi fraţii ei au fost trimişi de către Esat, cu motivul de a spiona tribul vecin.

Ajutată de puţin noroc, ar fi putut să îi găsească aici pe toţi trei, iar, dacă nu, trebuia să se ducă în trecătoarea Korulgrif, o prăpastie părăsită de lume. Acolo ar fi putut să se ascundă de oameni la infinit, dacă putea să scape nevăzută de monstrul acela îngrozitor de la care prăpastia îşi trăgea numele, şi a cărui prezenţă acolo a făcut ca peşterile tribului ce locuia odată în aceste stânci să fie părăsite de vreo două veacuri şi mai mult.

Panatlea s-a furişat uşor pe lângă marginea de sus a trecătorii Korulul, căutând să găsească vreo urmă de-a tatălui şi fraţilor ei, neştiind locul exact unde ar fi fost ascunşi.

Spionii din tribul lor rămâneau uneori ascunşi prin tufişurile de pe muchia prăpastiei, iar alteori pândeau de jos, de pe vale. Aşa că Panatlea era cu totul nedumerită: ce să facă şi în ce direcţie să meargă?, simţindu-se acum foarte mică şi neputincioasă, singură în întunericul nopţii.

Zgomote dintre cele mai ciudate ajungeau până la urechile ei. Unele emanau de pe crestele munţilor înalţi din jurul ei, altele veneau de jos, din valea îngropată în întuneric, sau de pe dealurile din apropiere.

La un moment dat, a auzit din depărtare ceva care i s-a părut că ar fi fost mugetul lui Grif.

Mugetul a venit din direcţia trecătorii Korulgrif. Fata s-a cutremurat adânc.

După puţin timp a mai auzit un zgomot: de-a lungul

marginii prăpastiei se apropia, pe furiş, ceva de ea. Venea de sus, din faţă.

S-a oprit şi a ascultat. Poate că era tatăl ei şau vreunul din cei doi fraţi, dar nu putea să vadă nimic în întuneric.

Acum zgomotul a ajuns şi mai aproape. Şi-a încordat zadarnic privirile să vadă până acolo, rămânând nemişcată, aproape fără să răsufle.

Şi atunci, foarte aproape de ea, au strălucit în întunericul nopţii, două globuri aprinse, galbene-verzui.

Avea curaj, însă, ca toate fiinţele primitive, întunericul îi insufla şi ei o groază nesfârşită.

Dar nu numai primejdiile cunoscute o îngrozeau, ci şi altele mai îngrozitoare; frica de necunoscut a cuprins-o acum cu totul.

A trecut biata fată până acum prin destule emoţii, iar nervii îi erau încordaţi până la extrem, nervi gata să reacţioneze exagerat la cea mai mică provocare.

Şi mică era provocarea de acum?

Acolo unde sperai să îţi vezi tatăl sau pe unul dintre fraţi, să te pomeneşti, deodată, cu moartea rânjindu-ţi în faţă!

Da, Panatlea era curajoasă, dar nu era de fier.

Cu un ţipăt, al cărui ecou s-a răsfrâns peste dealuri, din stâncă în stâncă, s-a întors şi a fugit pe lângă malul prăpastiei, iar după ea a pornit, cu o viteză şi mai mare, leul de munte al Paluldonului.

Panatlea se simţea pierdută. Moartea era inevitabilă, nu mai încăpea nici o îndoială. Şi este îngrozitor să mori în acest fel, sub ghearele şi colţii ascuţiţi ai unui carnivor.

Mai era însă o alternativă. Leul aproape că o ajunse; o clipă şi o va înhăţa. Panatlea s-a ferit spre stânga, dar nu a făcut decât câţiva paşi în această direcţie nouă, când dispăru peste muchia trecătorii Korului.

Leul amăgit în aşteptările sale s-a înţepenit pe cele patru labe abia putându-se opri la marginea abisului. Privind în jos în întunericul de nepătruns, a scos un răcnet de furie.

Prin întunericul din fundul trecătorii Korulja, Omat îi conducea, mergând înaintea lor, pe Tadeu şi Tarzan. După un timp s-au oprit lângă un copac mare care creştea aproape de stâncă.

– Mai întâi, le şopti Omat, mă duc eu singur în peştera Panatleii. Pe urmă voi trece în peştera strămoşilor mei, unde va trebui să vorbesc cu neamurile mele. Nu voi pierde multă vreme. Aşteptaţi-mă aici, mă întorc cât mai curând. După aceea voi merge împreună cu voi acasă la Tadeu.

A pornit şi a ajuns fără zgomot la baza stâncii în susul cărei Tarzan l-a văzut urcându-se cu mare uşurinţă, lăsându-i impresia unei muşte enorme umblând pe un perete nemărginit de mare; aceasta, pentru că Tarzan nu putea să observe, din cauza întunericului, ţăruşii înfipţi în stâncă.

Omat înainta cu mare atenţie. În vreuna dintre peşterile de jos trebuia să existe o santinelă.

Dar, după cum ştia el, obiceiurile poporului său, era aproape sigur că santinela trebuia să doarmă liniştită în peşteră. Cu toate acestea, deşi nu a greşit în presupunerea sa, a urcat mai departe cu mare grijă şi prudenţă pe suprafaţa stâncii, apropiindu-se destul de repede de peştera Panatleii, în timp ce Tarzan şi Tadeu îl priveau de jos.

– Cum poată să facă asta? s-a mirat Tarzan. Nu văd pe suprafaţa stâncii nici un loc unde ar putea să îşi pună piciorul şi, totuşi, văd că urcă cu mare uşurinţă.

Tadeu i-a explicat scara improvizată de ţăruşi.

– Şi tu poţi să urci uşor, cu toate că, dacă ai avea coadă ar fi şi mai uşor.

L-au privit pe Omat până ce acesta a fost aproape să intre în peştera Panatleii, fără să observe ceva care să îndice că ar fi fost zărit de cineva când, în acelaşi timp, amândoi au observat apariţia unui cap păros în deschizătura uneia din peşterile de mai jos.

Era clar că acela care a scos capul l-a descoperit pe Omat, pentru că imediat a pornit în sus, în urmărirea lui.

Fără o singură vorbă, ca şi cum ar fi fost înţeleşi

dinainte, Tadeu şi Tarzan s-au repezit către poalele stâncii.

Pithec-Antropul a fost primul care a ajuns acolo, şi Tarzan l-a văzut sărind în sus şi prinzându-se de un ţăruş dintre cei care erau mai aproape de capul lui. Acum a mai văzut şi alţi ţăruşi urmându-se paralel în zigzag, pe suprafaţa stâncii.

A sărit şi el în sus şi s-a agăţat de unul dintre ei. Apoi s-a târât în sus până a ajuns cu o mână la cel de-al doilea ţăruş. După aceea s-a ridicat destul de sus ca să se folosească şi de picioare, descoperind că putea să înainteze cu uşurinţă.

Tadeu însă i-a luat-o înainte, deoarece acest fel de scări nu erau ceva nou pentru el, şi avea şi avantajul de a poseda o coadă.

Oricum, Tarzan şi-a îndeplinit bine datoria, mai ales că era împins şi de Wazdonul din faţa lui Tadeu, care a reuşit să privească în jos şi să îi desopere pe urmăritorii săi tocmai în momentul când Hodonul era să îl ajungă.

Imediat, tăcerea nopţii a fost întreruptă de un strigăt puternic, care a răsunat în valea prăpăstioasă a Wazdonilor; un strigăt la care au răspuns imediat sute de alte strigăte sălbatice, în timp ce războinic după războinic ieşea din deschizătura de la intrarea în peşterile lor.

Acela care a dat strigătul de alarmă a ajuns acum pe platforma intrării în peştera Panatleii, unde s-a oprit, cu intenţia de a se lupta cu Tadeu.

Desfăcându-şi buzduganul care îi atârna de o curea după umăr, a aşteptat ca Tadeu să ajungă destul de aproape pentru a-i da o lovitură care l-ar fi rostogolit în prăpastie. Războinicii din Korulja veneau acum ca furnicile, apropiindu-se de cei doi străini.

Tarzan, care a ajuns la aceeaşi înălţime ca şi Tadeu, dar ceva mai în partea stângă, şi-a dat imediat seama că nimic nu i-ar fi putut salva, decât o minune.

La stânga lui se afla intrarea într-o peşteră care ori era părăsită, ori aceia care locuiau în ea nu au fost încă treziţi de

strigătele celorlalţi, deoarece intrarea din faţă nu era ocupată de nimeni.

Mintea ageră a lui Tarzan era dotată cu multe surse, şi tot aşa de sprinteni erau şi muşchii lui antrenaţi.În intervalul pe care oricare dintre noi l-ar fi întrebuinţat în calcularea unei acţiuni, el o şi îndeplinea, aşa că, cu tot timpul infinit de scurt pe care îl avea la dispoziţie, a păşit în intrarea peşterii, şi-a desfăcut funia şi, aplecându-se mult în afară, a şerpuit laţul prin aer, cu îndemânarea unei mari obişnuinţe, repezindu-l spre acela care îşi învârtea ameninţător buzduganul în mână deasupra capului lui Tadeu.

Nu a fost decât o pauză mică, momentană, a mâinii care ţinea funia, în timp ce laţul se îndrepta spre ţinta vizată, apoi o mişcare energică din încheietura mâinii drepte cu care laţul a fost strâns de gâtul victimei, chiar în clipa când s-a lăsat asupra lui. După aceea, prinzând funia în ambele mâini, Tarzan a tras brusc înapoi cu toată forţa şi greutatea corpului său cel mare.

Wazdonul, dând un strigăt de groază, a pornit cu capul în jos, prin aer. Tarzan s-a înţepenit pe picioare, pentru a rezista zguduiturii care avea să se producă în momentul când corpul negrului păros ar fi căzut atât cât era funia de lungă, iar când căderea a fost întreruptă delungimea funiei, s-a auzit, în tăcerea care a urmat, strigătului disperat al Wazdonului, troznitura vertebrelor lui.

Neclintit din locul său nici de smucitura greutăţii oprită deodată din cădere, Tarzan a început să tragă corpul spre el, pentru a scoate laţul de la gâtul mortului, nedorind să piardă o armă atât de preţioasă.

În timpul celor câteva secunde care au trecut din momentul când a aruncat funia, războinicii Wazdoni au rămas inerţi ca paralizaţi de groază şi uimire.

Acum însă, unul dintre ei şi-a regăsit vocea, şi începând să arunce cuvinte rele asupra străinului, a pornit înainte spre el, strigând şi celorlalţi să îi urmeze exemplul.

Acest Wazdon a fost unul dintre cei mai apropiaţi de

Tarzan. Dacă nu ar fi fost el acolo, Tarzan ar fi ajuns cu mare uşurinţă lângă Tadeu, care îl chema într-una să meargă acolo.

Tarzan a ridicat atunci deasupra capului său corpul Wazdonului pe care l-a ucis, l-a ţinut astfel un moment, scoţând răcnetul de sfidare şi provocare al maimuţelor din tribul lui Ciuk, apoi a repezit cadavrul, cu toată forţa muşchilor săi teribili, asupra războinicului care urca spre el.

Atât de mare a fost izbitura, încât Wazdonul nu numai că s-a desprins de ţăruşii de care se sprijinea, dar chiar şi doi ţăruşi s-au rupt din rădăcină.

În timp ce ambele corpuri se rostogoleau în aer, jos, către baza stâncii, un strigăt puternic a izbucnit din pieptul tuturor Wazdonilor:

– Jad-guru-don! Jad-guru-don! strigau ei, pentru a termina cu cuvintele: să-l ucidem! să-l ucidem!

În acest timp, Tarzan a ajuns pe cealaltă terasă, alături de Tadeu.

– Auzi? a zis acesta, zâmbind; îţi zic Jad-guru-don, omul teribil... Teribilul Tarzan! Poate că te vor omorâ, dar nu te vor uita niciodată.

– Nu mă vor... Asta ce mai e?

Tarzan şi-a întrerupt declaraţia sa despre ceea ce nu puteau să îi facă Wazdonii, pentru a scoate o exclamaţie de uimire când a văzut două fiinţe care au apărut pe terasa din intrarea intrerioară a peşterii; două fiinţe înlănţuite într-o luptă de viaţă şi moarte.

Una dintre ele era Omat, iar cealaltă fiinţă era din acelaşi neam cu el, atât numai că părul de pe corp era mai aspru şi stătea aproape drept, nesemănând deloc cu al lui Omat, care era lucios şi moale.

După toate aprenţele, se vedea că amândoi erau aproape egali în putere, şi că fiecare era hotărât să îl ucidă pe celălalt. Se băteau aproape în tăcere, scoţând câte un mârâit sau scrâşnet doar cel care primea câte o lovitură.

Tarzan, ascultând impulsul natural de a-şi ajuta colegul,

s-a repezit să se amestece şi el în luptă, dar a fost oprit imediat de mormăiturile pe nerăsuflate ale lui Omat.

– Înapoi! Lupta e a mea!

Tarzan a înţeles şi s-a dat la o parte.

– Este un Gundbor, a explicat Tadeu, o luptă pentru şefie. Individul acesta trebuie să fie Esat. Dacă Omat îl ucide fără ajutorul altcuiva, poate deveni el şeful tribului.

Tarzan a zâmbit. Aceasta era legea şi în jungla lui, legea tribului Ciuk, antropoidul, vechea lege a omului primitiv, căreia nu îi trebuie decât influenţa rafinată a civilizaţiei ca să introducă pumnalul şi otrava.

Deodată, atenţia i-a fost atrasă de partea cealaltă a vestibulului, deasupra căruia a apărut capul păros al unui războinic al lui Esat.

Tarzan a făcut o săritură pentru a ieşi în faţă, dar Tadeu a ajuns înaintea lui.

– Înapoi! a strigat el, este un Gundbor.

Individul i-a privit o clipă pe cei doi combatanţi, apoi s-a întors către restul colegilor săi, zicându-le:

– Înapoi! este un Gundbor între Esat şi Omat.

După aceea i-a privit din nou pe Tarzan şi pe Tadeu.

– Dar voi cine sunteţi? a întrebat el.

– Suntem prietenii lui Omat, a răspuns Tadeu.

Individul a clătinat din cap.

– Vă purtăm noi de grijă, după luptă, a zis el, dispărând în josul muchiei terasei.

Bătălia între cei doi luptători se continua cu ferocitate neântrecută. Tarzan şi Tadeu abia se mai ţineau pe alături, să nu dea luptătorii peste ei, atât de tare se izbeau şi se sfâşiau unul pe altul cu mâinile, cu picioarele şi cu cozile lor teribile.

Esat nu avea arme, dar la şoldul lui Omat atârna un cuţit în teacă, pe care Omat nici nu se gândea să îl folosească. Ar fi fost contrar codului lor primitiv şi sălbatic, pentru că lupta pentru şefie trebuia dată numai cu armele cu care i-a înzestrat natura.

Uneori se despărţeau câte o clipă, dar numai pentru a se repezi unul asupra celuilalt cu şi mai multă ferocitate decât înainte.

După puţin, unul dintre ei a pus o piedică celuilalt, dar, cum erau încleştaţi ca într-o menghină, nu se putea să cadă unul fără celălalt, astfel că Esat l-a tras după el pe Omat, abia la o palmă distanţă de marginea abisului.

Până şi Tarzan, cu tot sângele lui rece, a simţit cum i se taie respiraţia. Aici combatanţii s-au zvârcolit primejdios un moment, apoi s-a întâmplat inevitabilul: în îmbrăţişarea ucigaşă în care se ţineau amândoi, s-au rostogolit peste marginea terasei, dispărând din ochii celor doi spectatori.

Tarzan a scos un oftat amar, pentru că a ţinut foarte mult la Omat. După aceea s-a apropiat împreună cu Tadeu de marginea terasei şi au privit în jos.

Departe de tot, în lumina slabă a revărsatului zorilor, trebuia să se vadă două trupuri îmbrăţişate în moartea îngrozitoare pe care au găsit-o acolo, dar, spre marea lor surprindere, nu aceasta a fost priveliştea care i-a întâmpinat privirile. A zărit, numai la vreo doi metri mai jos de el, pe amândoi combatanţii, plini de viaţă şi luptându-se cu aceeaşi furie.

Fiecare s-a agăţat cu câte o mână şi un picior de câte un ţăruş, lăsând impresia că şi pe peretele perpendicular al trecătorii se simt tot atât de siguri ca şi pe suprafaţa orizontală a terasei peşterii.

Atât numai că tactica luptei s-a schimbat într-un fel, deoarece fiecare încerca să îl desprindă pe celălalt de ţăruşi şi să îl precipite, astfel, la o moarte sigură, jos, la poalele stâncilor. Se observa mai târziu că Omat, fiind mai tânăr şi cu mai multă putere de rezistenţă decât Esat, câştiga asupra adversarului său. Acum şeful tribului se afla mai mult în defensivă.

Ţinându-l de cingătoare cu o mână puternică, Omat şi-a forţat duşmanul să se îndepărteze de stâncă, iar cu cealaltă mână şi cu un picior îl desprindea pe Esat de ţăruşi când

sus, când jos, alternându-şi încercările sau, mai bine zis, punctându-le cu lovituri groaznice în stomacul adversarului.

Puterea lui Esat slăbea din ce în ce mai mult şi, când a realizat moartea inevitabilă care îl aştepta, s-a întâmplat şi cu el cum s-a întâmplat cu toţi laşii în asemenea circumstanţe: se sfărâmă cu totul pojghiţa de îndrăzneală sub a cărei mască s-a arătat a fi curajos, şi, în acelaşi timp, a dispărut din capul lui şi orice urmă a codului său moral.

Nu mai era şeful Koruljanilor, ci un nemernic înfrânt, aproape mort. Agăţându-se de Omat, agăţându-se de ţăruşii cei mai apropiaţi, căuta cu înfrigurare orice sprijin ce ar fi putut să îl salveze de iminenta cădere în abis, iar, în acelaşi timp, vârful cozii lui elastice s-a încolăcit de mânerul cuţitului de la şoldul lui Omat. Tarzan a văzut mişcarea şi în momentul când Esat a tras cuţitul din teacă; a coborât repede ca o pisică lângă cei doi luptători.

Coada lui Esat era acum dată înapoi peste umăr, pentru a repezi mişeleşte cuţitul în pieptul lui Omat. Mişcarea lui perfidă a fost văzută şi de alţii dintre proprii săi războinici şi atunci s-a înălţat din piepturile lor un strigăt de dezgust, însă, pe când lama ascuţită străbătea aerul către ţinta sa, Tarzan a apucat coada care o mânuia şi, în aceeaşi clipă, Omat, printr-o smucitură puternică, l-a aruncat departe de el pe Esat, care s-a prăbuşit ca un meteor prin aer, la o moarte sigură.

CAPITOLUL IV

Lupta cu duşmanii

În timp ce Tarzan şi Omat urcau din nou în sala peşterii Panatleii pentru a se aşeza lângă Tadeu, pregătit pentru orice ar urma morţii lui Esat, razele soarelui care începea să răsară, atingând creasta munţilor de la răsărit, a mângâiat şi faţa unui om care dormea într-un bărăgan îndepărtat, pe care

nu creşteau decât mărăcini. I-a mângâiat faţa şi l-au trezit din somn, pentru o altă zi de urmărire neobosită a unei urme slabe pe care cu mare greutate o mai putea distinge.

Multă vreme o tăcere adâncă a domnit în întreg Korulja. Răbonicii tribului aşteptau, privind în jos la regele ucis, când la unul, când la altul, când la Omat şi la cei doi care stăteau în dreapta şi în stânga lui.

După un timp, Omat le-a vorbit:

– Eu sunt Omat! a strigat el. Cine spune că Omat nu este Gund în Korulja?

După aceste cuvinte, aştepta să vadă dacă răspunde cineva la provocarea lui. Unul-doi dintre semenii mai tineri şi mai puternici s-au mişcat cu neastâmpăr în locurile lor, privind ţintă la Omat, dar nici unul nu a răspuns nimic.

– Atunci Omat e Gund, a zis el cu ton hotărâtor. Acum spuneţi-mi: unde este Panatlea cu tatăl şi cu fraţii ei?

Un războinic bătrân a luat cuvântul:

– Panatlea trebuie să fie în peştera ei. Nimeni altul nu poate şti mai bine ca tine care eşti acolo. Tatăl ei cu cei doi fii ai lui au fost trimişi să spioneze tribul Korulul. Dar sunt alte întrebări care ne ard mai mult decât acelea pe care le pui tu. Iată una: cum se poate ca Omat să fie şeful tribului Korujla şi, totuşi, să stea împotriva poporului său, alături de un Hodon şi de acel om teribil fără coadă? Predă străinii în mâinile poporului tău, pentru a fi ucişi după obiceiul Wazdonilor, şi atunci Omat poate să fie gundul nostru.

Nici Tadeu şi nici Tarzan nu au scos nici un sunet. Îl priveau pe Omat în aşteptarea deciziei. Un zâmbet uşor flutura pe buzele lui Tarzan. Tadeu, cel puţin, ştia că bătrânul războinic a rostit numai adevărul, deoarece Wazdonii nu primesc străini, nici nu iau prizonieri din altă rasă.

Atunci Omat a vorbit ca un prinţ:

– Totdeauna se fac schimbări în lume, a început el. Până şi bătrânii munţi ai Paluldonului nu se arată de două ori pe rând la fel: soarele cel strălucitor, un nor trecător,

luna, ceaţa, schimbarea anotimpurilor, trecerea bruscă de la furtună la vremea bună, toate aduc asupra munţilor noştri câte o nouă schimbare. Da le naştere până la moarte, zi cu zi, se petrec schimbări în fiecare dintre noi.

Schimbarea este, deci, una dintre legile lui Jad-benOtho. Iar acum, eu sunt Omat, şeful, Gundul vostru, a continuat el, şi voi aduce o schimbare. Străinii care sunt oameni bravi şi prieteni buni să nu fie omorâţi de acum încolo de Wazdonii din Korulja!

Mârâituri, murmure şi o mişcare de nelinişte s-a ivit deodată între războinici, privindu-se unul pe altul, să vadă care dintre ei ar îndrăzni să ia iniţiativa contra lui Omat, păgânul.

– Ajunge cu murmurele! a strigat Omat. Eu sunt şeful vostru. Cuvântul meu este lege. Nu sunteţi voi aceia care m-aţi onorat cu denumirea de şef. Unii l-aţi ajutat pe Esat să mă izgonească din peştera strămoşilor mei, iar restul dintre voi aţi permis această nedreptate. Nu datorez nimic nimănui. Numai aceştia doi, pe care voi îmi cereţi să îi ucid, mi-au fost credincioşi. Eu sunt Gund, iar, dacă este vreunul printre voi care se mai îndoieşte despre aceasta, să vorbească: are ocazia să moară fără să mai îmbătrânească.

Tarzan era încântat. Iată un om după placul inimii sale. Admira lipsa totală de teamă în provocarea lui Omat şi era destul de bun cunoscător de oameni, ca să ştie că nu a ascultat simple cuvinte aruncate în vânt; Omat şi-ar fi apărat ideile până la moarte, dacă era necesar, deşi era absolut sigur că nu ar fi fost el acela care să moară. Era clar că şi majoritatea Koruljanilor erau pătrunşi de aceeaşi convingere.

– Voi fi un Gund bun pentru voi, a mai zis Omat, văzând că nici un Wazdon nu părea înclinat să îi conteste drepturile.

Nevestele voastre, a continuat el, precum şi fiicele voastre, vor trăi în siguranţă, ceea ce nu exista în timpul şefiei lui Esat.

Mergeţi acum la casele voastre sau la vânătoare. Eu plec

în căutarea Panatleii. În lipsa mea îl las Gund pe Alon, de care veţi asculta iar la întoarcerea mea vă voi explica ceea ce am făcut. Să vă ajute Jan-ben-Otho!

După aceasta s-a adresat lui Tarzan şi Hodonului:

– Iar voi, prietenilor, aveţi libertatea să mergeţi împreună cu poporul meu. Peştera strămoşilor mei vă stă la dispoziţie, faceţi după placul vostru.

– Eu, a zis Tarzan, voi merge cu Omat în căutarea Panatleii.

– Şi eu, s-a oferit şi Tadeu.

Omat a zâmbit.

– Bun! a zis el. Iar după ce o vom găsi vom merge pentru afacerile lui Tadeu şi ale lui Tarzan. Unde căutăm mai întâi?

Apoi, adresându-se războinicilor lui:

– Cine din voi ştie unde poate să fie ea?

Nici unul nu ştia altceva decât că Panatlea s-a retras în peştera ei, odată cu celelalte femei în ajun; nu exista nici un indiciu, nimic care să sugereze pe unde ar fi ea.

– Arătaţi-mi unde doarme ea, a propus Tarzan şi vreun obiect-două care îi aparţin; fără nici o îndoială că pot să vă ajut.

În momentul acela doi războinici tineri au urcat pe ţăruşi, până au stat drept în faţa lui Omat. Erau Insad şi Odan. Cel de-al doilea a deshis subiectul.

– Gund de Korulja, a zis el, am vrea să mergem şi noi cu tine în căutarea Panatleii.

– Odan şi Insad vor merge cu noi, a vestit Omat. Mai mulţi nu ne trebuie. Tarzan, vino acum cu mine să îţi arăt unde dormea Panatlea, cu toate că nu pot să pricep de ce doreşti asta, atâta timp cât ea nu mai este acolo. M-am uitat şi eu peste tot.

Au intrat deci amândoi în peşteră, Omat conducându-l pe Tarzan în camera în care cu o noapte înainte Panatlea a fost surprinsă de Esat.

– Tot ce este aici îi aparţine ei, a zis Omat, în afară de

ghioaga de război care a fost a lui Esat.

Tarzan a pornit tăcut să facă ocolul camerei, pe care a traversat-o de mai multe ori, în timp ce nările lui sensibile tremurau aproape imperceptibil, iar prietenul său se mira care ar fi fost scopul acestui umblat fără rost. Omat a început să se enerveze față de întârzierea care o pricinuia Tarzan.

– Haide! a zis, după câteva clipe, Tarzan al maimuțelor, pornind înaintea celuilalt, să iasă pe terasa exterioară.

Aici îi așteptau ceilalți trei camarazi.

Tarzan a trecut de partea stângă, unde a început să examineze țărușii care îi ieșeau în cale. Într-adevăr, îi privi, dar nu îi examina cu ochii, ci cu un alt simț cu mult mai ager, minunat de dezvoltat printr-un exercițiu necontenit, încă din cruda copilărie, sub tutela mamei adoptive, Kala. Examina țărușii cu ajutorul mirosului, pe care și l-a dezvoltat și mai mult după moartea Kalei, cu ajutorul acestui profesor neântrecut: instinctul de conservare.

De la rafturile din stânga s-a întors spre rafturile din dreapta, în timp ce nerăbdarea lui Omat creștea, văzând cu ochii.

– Să plecăm mai repede! îl grăbi acesta. Orice moment este prețios, dacă dorim să o mai găsim vreodată.

– Unde vrei să căutăm? a întrebat Tarzan.

Omat s-a scărpinat în ceafă.

– Unde? În tot Paluldonul, dacă va fi nevoie.

– Cam mare întreprindere, obiectă Tarzan. În sfârșit, să mergem pe aici, pe unde a apucat și ea, a adăugat el, luând-o înainte și urcându-se din țăruș în țăruș către culmea prăpastiei.

Pentru că nimeni nu a trecut pe acolo de la fuga fetei, cu câteva ore mai înainte și până acum, Tarzan a reușit să se țină cu ușurință după dâra de miros lăsată de ea. Cum a ajuns acolo unde Panatlea a terminat cu țărușii ficși și a recurs la aceia pe care i-a adus ea, s-a oprit brusc.

– Pe aici s-a urcat pe muchie, i-a zis lui Omat, care era

tocmai în spatele său, dar nu mai văd nici un țăruș de aici.

– Eu nu înțeleg de unde știi tu că a trecut pe aici, s-a mirat Omat. Îți voi aduce câțiva țăruși. Insad, du-te înapoi și adună țăruși de urcat pentru cinci persoane.

În mai puțin de cinci minute, tânărul războinic s-a întors și a distribuit țăruși la fiecare. Tarzan care a primit și el cinci țăruși, îl asculta pe Omat cum explica modul în care se foloseau.

– Nu am nevoie decât de patru, a zis Tarzan, înapoindu-i unul.

Omat a început să zâmbească.

– Ce ființă minunată ai fi, dacă nu ai fi diform.

– Admit și eu, a zis Tarzan râzând, că sunt mărginit în unele privințe față de voi. Dar mai bine porniți înainte și lăsați țărușii în găurile lor, pentru că altfel va trebui să pierd o vreme, neputând ține țărușii cu degetele de la picioare, cum faceți voi.

– Foarte bine, a zis Omat. Voi porni eu cu Tadeu și Insad înainte, pe urmă vii tu, iar după aceea Odan va veni în urmă adunând țărușii... Nu îi putem lăsa aici pentru că se vor folosi de ei dușmanii noștri.

– Dar dușmanii nu pot aduce cu ei proprii lor țăruși? a întrebat Tarzan.

– Ba da, dar greutatea la drum face să le fie mersul mai încet și, pe lângă aceasta, ei nu știu care găuri sunt destul de adânci pentru țăruși; multe dintre ele sunt făcute numai ca să îi încurce, fiind prea puțin scobite ca să stea țărușul în ele.

Sus pe muchea malului înalt al trecătorii, lângă copacul cu rădăcinile ieșite prin mal, Tarzan a reluat urma Panatleii. Aici mirosul era tot atât de pronunțat ca și pe obiectele din odaia fetei așa că a înaintat cu iuțeală peste deal, în direcția trecătorii Korulul.

După un timp s-a oprit, întorcându-se spre Omat:

– De aici încolo a fugit pentru că era urmărită de un leu.

– Şi toate acestea le poţi citi în iarbă? a întrebat Omat, când toţi ceilalţi s-au adunat în jurul lor.

Acesta a clătinat capul în sens afirmativ.

– Nu cred că a ajuns-o leul, a adăugat el.

– Atunci ea unde poate fi?

– Să ne ţinem după urma ei, atâta timp cât este încă proaspătă, a răspuns Tarzan.

Au pornit înainte reluându-şi urmărirea. Aceasta îi duse în josul dealului, iar la o cotitură a cărării şi-a schimbat direcţia, ducându-i drept la marginea prăpăstioasă a trecătorii Korulul.

Tarzan a examinat câteva momente terenul din dreapta şi din stânga; apoi, stând drept în picioare, l-a privit pe Omat, arătându-i cu degetul în josul trecătorii.

Wazdonul a privit şi el în adâncul înverzit al prăpastiei, prin albia stâncoasă a căreia curgea un râu. După aceea, a închis ochii ca şi cum ar fi fost cuprins de un spasm dureros şi a întors capul în altă parte.

– Cum adică? A sărit? a întrebat el.

– Pentru a scăpa de leu, a răspuns Tarzan. Era chiar la spatele ei, priveşte: se văd încă foarte bine urmele celor patru labe ale lui în pământul moale, când s-a oprit brusc pe marginea abisului.

– Şi nu crezi că ar exista... a început Omat.

Dar a fost redus la tăcere de un gest brusc al lui Tarzan.

– La pământ! a şoptit el. Un grup mare de oameni se îndreaptă spre noi. Aleargă chiar... din josul dealului.

Zicând acestea s-a întins pe iarbă, iar ceilalţi l-au imitat imediat.

Au aşteptat în felul acesta câteva minute, după care au auzit şi ceilalţi zgomotul făcut de oamenii care alergau şi, totodată, un strigăt răguşit, urmat de multe altele.

– Este strigătul de război din Korulul, a şoptit Omat... strigătul de vânătoare al oamenilor care vânează oameni. Îi vom vedea imediat. Dacă Jad-ben-Otho mai ţine cu noi, să sperăm că numărul lor nu va fi prea mare.

– Sunt mulţi, a zis Tarzan, vreo patruzeci-cincizeci, aş putea spune, dar câţi anume sunt cei urmăriţi şi câţi sunt urmăritori asta nu se poate şti; atâta doar că trebuie să ne închipuim că cei din urmă sunt un număr cu mult mai mare decât ceilalţi, deoarece nu ar fugi atât de repede.

– Uite-i că vin! a exclamat Tadeu.

– Este Anun, tatăl Panatleii şi cei doi fii ai lui! a strigat surprins Odan. Vor trece pe aici fără să ne vadă, dacă nu ne grăbim, a adăugat el privindu-l pe Omat pentru a primi vreun semnal oarecare.

– După mine! a strigat acesta, sărind, deodată, în picioare şi alergând să iasă înaintea celor care fugeau.

Ceilalţi l-au urmat.

– Cinci prieteni! a strigat Omat, îndată ce Anun şi fii săi i-au văzut.

– Adenen Jo, au repetat Odan şi Insad.

Fugarii nu s-au oprit, ci numai au încetinit pasul când noile forţe atât de neaşteptate s-au unit cu ei; în acelaşi timp îi priveau nedumeriţi pe Tadeu şi Tarzan.

– Korululienii sunt mulţi, au strigat ei. Totuşi am putea să ne oprim şi să îi înfruntăm, dar mai întâi trebuie să vestim asta lui Esat şi tribului nostru.

– Da, a zis Omat, trebuie să anunţăm tribul.

– Esat e mort, a zis Insad.

– Cine este şef? a întrebat un fiu al lui Anun.

– Omat, a răspuns Odan.

– Îmi pare bine, a strigat Anun. Panatlea mi-a spus că aveai intenţia să te înapoiezi ca să îl ucizi pe Esat.

Acum se putea vedea şi inamicul ceva mai încolo în urma lor.

– Haide, a zis Tarzan. Să ne întoarcem şi să îi atacăm, scoţând strigăte puternice şi repetate. Ei au urmărit numai trei şi, când se vor vedea atacaţi de opt inşi, vor socoti că au sosit mulţi alţii în ajutor pentru a se lupta cu ei. Vor crede că suntem cu mult mai mulţi decât aceia pe care îi văd cu ochii, dar mai trebuie ca unul dintre noi care aleargă repede

să dea o fugă până acasă şi să înştiinţeze poporul vostru.

– Bun plan, a aprobat Omat. Mergi tu, Idan căci alergi repede, şi anunţă războinicii din Korujla că noi ne înfruntăm cu Korulul pe muchia dealului, şi Abon să trimită o sută de oameni.

Idan, fiul lui Anun, a pornit în goana mare către peşterile din stâncile trecătorii Korulja, în timp ce aceia care au rămas să atace Korulul... Strigătele de război ale ambelor triburi s-au înălţat şi au coborât într-o armonie tristă.

Conducătorii trupei din Korulul s-au oprit când au văzut forţele noi, părând că aşteaptă să îi ajungă şi pe tovarăşii lor din urmă şi, în acelaşi timp, părând să aştepte să afle cât de mare era numărul duşmanilor pe care trebuia să îi înfrunte acum. Şi, cum aceşti conducători trebuie să fi fost mai buni decât ceilalţi, erau cu mult mai înainte decât cei din grupul lor, care încă nu au ieşit din desişul tufişurilor de pe mal.

De accea, când Omat şi camarazii lui s-au năpustit asupra lor cu acea ferocitate născută din marele impas în care se aflau, conducătorii s-au retras, astfel că, în momentul în care s-au apropiat şi cei din oastea adversă, i-a văzut într-o stare care demonstra pe deplin că au fost alungaţi. Rezultatul firesc a fost că aceştia au întors spatele şi au fugit. Înconjurat de primul său succes, Omat i-a urmărit până în tufişurile înalte de pe coastă, însoţit de curajoşii şi bravii săi soldaţi, ale căror strigăte sălbatice de război erau din ce în ce mai cumplite, pe măsură ce se apropiau de inamicul care fugea.

Tufişul, deşi nu a crescut prea des ca să le împiedice înaintarea, era însă atât de înalt, încât membrii micii trupe de voinici se pierdeau unul pe altul din vedere de îndată ce se despărţeau chiar numai prin câţiva metri.

Rezultatul a fost că Tarzan, în totdeauna mai energic şi mai dornic de luptă, a ajuns în urmărirea inamicului cu mult mai înaintea celorlalţi; o lipsă de prudenţă din partea sa, care avea să îi aducă acolo o mare năpastă.

Războinicii din Korulul, tot atât de bravi, fără îndoială,

ca şi duşmanii lor, s-au retras numai ca să ocupe o poziţie mai strategică în tufiş, iar, pe de altă parte, nu le-a trebuit mult ca să se asigure că numărul acelora de care erau urmăriţi era cu mult mai mic decât al lor.

S-a oprit deci, formând un front de rezistenţă într-un loc unde tufişul era foarte des; un fel de ambuscadă, în care Tarzan a dat buzna orbeşte. Într-adevăr, i-a reuşit inducerea în eroare. Dar, oricât de trist ar fi de povestit faptul, Korululianii au fost mai isteţi decât Tarzan.

Însă, trebuie considerat faptul că ei se luptau pe propriul teren, unde cunoşteau fiecare metru pătrat al lui, aşa cum şi noi ne-am cunoaşte camera de dormit. Pe lângă aceasta, trebuie avut în vedere că aveau propria lor tactică de război, despre care Tarzan nu ştia absolut nimic.

Înaintea lui a apărut un singur războinic negru, întocmai ca şi cum ar fi rămas în urma inamicului care se retrăgea. În felul acesta, retrăgându-se şi el, l-a atras pe Tarzan pe urma sa. În cele din urmă, s-a oprit şi l-a înfruntat pe Tarzan cu buzduganul ridicat şi cuţitul scos din teacă.

Tarzan s-a repezit la atac, dar, în clipa aceea, a fost înconjurat de douăzeci de Wazdoni care au sărit asupra lui din tufişul alăturat. Marele Tarmangani a realizat imediat pericolul în care se afla, dar a fost o clipă mai târziu decât trebuia. În momentul acela i-a trecut prin faţa ochilor imaginea soţiei sale pierdute, şi a simţit trecându-i prin tot corpul o slăbiciune, pricinuită de ameţeala produsă de regretul imens de care a fost cuprins la gândul că, dacă ea mai trăia încă, nu mai putea să aibă nici o speranţă că, deşi nu ar fi avut de unde să afle vreodată de moartea soţului ei, totuşi, prin aceasta, devenea inevitabilă şi pieirea ei.

Odată cu acest gând, a fost cuprins de o furie crâncenă şi de o ură nesfârşită împotriva acestor fiinţe care îndrăzneau să îi contrarieze scopurile, ameninţând fericirea soţiei sale.

Cu un răcnet puternic şi sălbatic, s-a năpustit asupra războinicului din faţa lui, i-a răsucit mâna, smucindu-i ghioaga, iar cu pumnul stâng, ajutat de toată puterea şi

greutatea corpului său enorm, i-a repezit o lovitură atât de puternică în obraz încât i-a zdrobit oasele craniului şi individul a căzut mort la pământ. După aceea s-a repezit cu ghioaga asupra celorlalţi, izbind năprasnic în stânga şi în dreapta, lovituri fără milă; a azvârlit din mâini propriile lor arme, până când şi aceea pe care o mânuia Tarzan s-a crăpat, pleznind în toate direcţiile.

Duşmanii cădeau şi în dreapta şi în stânga în faţa ghioagei sale; atât de repede împărţea loviturile, atât de ager para cele îndreptate spre el, încât, în primele momente, părea invulnerabil.

Aceasta însă nu putea dura multă vreme. Ei erau douăzeci, el numai unul singur, iar căderea lui a provenit dintr-o aruncătură de buzdugan, care l-a izbit exact în moalele capului. A rămas un moment în picioare, clătinându-se; apoi, ca un brad mare sub loviturile toporului, s-a prăbuşit la pământ. Ceilalţi, restul trupei Korululiani, au alergat să lupte cu mica oaste a lui Omat. Puteau fi auziţi chiar cum se băteau, de la o distanţă mică şi era clar că Korululianii pierdeau teren, latent, dar se auzea vocea lui Omat chemându-l pe acela care le lipsea:

– Tarzan teribilul! Tarzan teribilul!

– Jad-guru, chiar aşa, a repetat unul din Korulul care s-a ridicat de unde a căzut sub lovitura lui Tarzan. Hm! a mormăit el, Tarzan Jad-guru! Este mai rău decât atât!

CAPITOLUL V

În căutarea Panatleii

În timp ce Tarzan se prăbuşea la pământ în mijlocul duşamnilor săi, departe, la zeci de kilometri de marginea exterioară a mlaştinilor care încercuiau Paluldonul, s-a oprit pe loc un bărbat fără îmbrăcăminte pe el; avea doar o vestă care îi acoperea şoldurile până aproape de genunchi.

Pe lângă aceasta era încins cu trei cartuşiere, una peste mijloc iar din celelalte două câte una peste fiecare umăr, încrucişându-se pe piept şi la spate cu cartuşe de jur-împrejur. Atârnată la spate de cureaua de piele, avea o armă Enfield, la şold un cuţit, iar pe umăr un arc şi o tolbă cu săgeţi.

Călătorea de mult şi venea de departe, trecând prin ţinuturi sălbatice şi necunoscute, pe unde a fost ameninţat de fiare îngrozitoare şi de oameni şi mai îngrozitori; cu toate acestea, muniţiile care le ducea cu el erau intacte până la cel din urmă cartuş cu care a umplut fiecare loc liber din cartuşierele sale din ziua când a pornit la drum.

A ajuns până aici cu ajutorul cuţitului, arcului şi săgeţilor, viu şi nevătămat. Cu toate acestea, a fost de nenumărate ori faţă în faţă cu mari primejdii, pe care le putea micşora cu câteva împuşcături ale armei ce o avea şi o întreţinea cu atâta grijă.

Ce scop urmărea acest om ca să îşi păstreze chiar atât de bine preţioasa lui muniţie? Ca să îşi rişte chiar viaţa numai să ducă cu el până la ţinta lui necunoscută toate cartuşele unul câte unul?

Pentru ce, pentru cine erau destinate aceste bucăţi de metal aducător de moarte? În lumea întreagă, însă, nu mai era nimeni altul care să fi ştiut decât numai el.

Când Panatlea a păşit peste muchia malului prăpăstios al trecătorii Korulul s-a aşteptat să găsească o moarte pe care şi-a ales-o singură, preferând-o în locul morţii din ghearele ascuţite ale lui Ja.

În loc de aceasta însă, soarta a hotărât ca săritura ei să fie făcută într-un loc unde râul torenţial din vale să treacă pe alături de malul stâncos, care parcă atârna să cadă şi să curgă lin câteva zecimi de metri, într-un loc adânc pe care l-a săpat singur de veacuri întregi, ca apoi să pornească din nou, fierbând în spume, rostogolindu-se în vale, peste stânci şi pietroaie.

Şi tocmai în acest lac a căzut fata, scufundându-se în jos, tot mai adânc, aproape sufocată, dar totuşi luptându-se cu curaj şi reuşind, în cele din urmă, să iasă la suprafaţă.

Înotând cu putere, a ajuns până la ţărmul opus şi, ieşind pe uscat, a rămas întinsă acolo, istovită şi suflând din greu, până când a văzut că se apropie dimineaţa. Şi-a amintit că se află într-o ţară străină şi duşmană poporului său, şi s-a gândit să caute un loc unde s-ar putea ascunde.

Sculându-se, a pornit mai întâi în ascunzătoarea temporară oferită de tufişurile care creşteau pe văile trecătorilor din munţii Paluldonului.

Ascunsă, deci, nu mai putea să o vadă nimeni dintre aceia care ar fi trecut pe drumul bătătorit care mergea pe lângă râu. S-a odihnit, apoi şi-a căutat mâncare. A găsit-o sub formă de fructe şi rădăcini suculente, pe care le dezgropa cu cuţitul mortului Esat.

Ah! Măcar dacă ar fi ştiut că este mort! De câte necazuri şi de câte primejdii şi grozăvii ar fi fost ea cruţată; dar ea îl credea viu încă, aşa că nu îndrăznea să se întoarcă la Korulja. Cel puţin atâta timp, cât furia lui era în grad excesiv întărită, şi nu se va întoarce cu nici un preţ.

Mai târziu, însă, poate o va face, atunci când tatăl şi fraţii ei se vor întoarce la peştera strămoşească.

În prezent, nici unde se afla acum nu era în prea mare siguranţă şi nu putea să stea multă vreme, fiind foarte aproape de duşmanii ei Korululianii. Trebuia negreşit să îşi găsească, înainte de a se înopta, un loc unde fiarele să nu dea peste ea.

Şi acum, şedea pe trunchiul unui copac căzut, încercând să găsească o soluţie pentru existenţa ei. Deodată, a auzit din depărtare, din partea de sus a trecătorii, voci de oameni care strigau. Strigăte pe care le-a recunoscut imediat.

Era strigătul de război din Korulul.

Zgomotul se apropia din ce în ce mai mult de locul unde se afla ea.

Atunci, prin frunzişul des al plantelor din împrejurimi,

a zărit trei oameni, care parcă zburau şi nu fugeau, în lungul drumului, urmăriţi de o oaste mare de negri păroşi, ale căror strigăte se auzeau tot mai tare şi mai tare, cu cât se apropiau de ea.

I-a mai zărit încă o dată pe fugari, în momentul când traversau râul ceva mai sus de cataractă, dar i-a pierdut din nou din ochi.

I-a văzut acum şi pe urmăritori: erau vreo patruzeci, poate şi mai mult, de războinici din Korulul, strigând neâncetat, cât îi ţineau plămânii, strigătul lor de război.

Aştepta acum să fie văzută, şi a rămas un moment cu respiraţia suspendată, dar ei nu au cotit drumul spre ea, ci şi-au urmat cursul lor, fără să ştie că o duşmancă era ascunsă în apropierea lor.

Acum putea să îi vadă mai bine pe cei care fugeau: trei războinici Wazdoni, căţărându-se de faţa stâncii în sus, într-un loc pe unde au căzut bucăţi desprinse din muchea de sus a malului, făcând posibilă o urcare mai precipitată a acestora.

Pantlea i-a recunoscut pe fugari. Ei să fi fost?

– O, Jad-ben-Otho! Dumnezeule! a exclamat ea.

Dacă ar fi putut să observe asta înainte ca ei să treacă pe lângă ea, ar fi putut să fugă şi ea cu ei, aceşti războinici nefiind alţii decât tatăl şi fraţii ei.

Acum însă, era prea târziu. A stat încremenită, privind aproape fără să răsufle, întrecerea între Korulja şi Korulul.

Vor ajunge ei sus pe culme?

Nu îi vor prinde oare cei din Korulul?

Urcau bine, dar atât de încet. Uite! unuia i-a scăpat piciorul şi a alunecat înapoi!

Acum urcau şi cei din Korulul şi unul arunca cu ghioaga după cel mai aproape fugar.

Bunul Dumnezeu ţinea însă ca fratele Panatleii să trăiască, deoarece buzduganul a căzut dincolo de ţintă, învârtindu-se prin aer şi sărind din colţ în colţ în stâncă, exact în pieptul posesorului său, pe care l-a împins de sus,

în fundul stâncos al abisului.

Panatlea şi-a prins faţa în mâini, privind cu ochi mari această întrecere de care atârna viaţa familiei sale. Fratele ei mai mare a ajuns acum sus pe muchea dealului şi, agăţându-se de ceva ce ea nu putea să vadă, şi-a lăsat corpul în jos, întinzându-i coada tatălui său. Acesta s-a agăţat de ea şi a aruncat jos coada spre celălalt fiu al lui şi, astfel, pe această scară vie improvizată, au urcat toţi trei sus pe culmea dealului, unde au dispărut din ochii Panatleii, înainte ca cei din Korulul să îi fi ajuns din urmă.

Aceştia însă nu au renunţat la fugă. Au urcat şi ei malul, şi au dispărut din imagine, nemaiauzindu-li-se decât strigătele, din ce în ce mai slabe, cu cât se îndepărtau de urmărirea fugarilor.

Fata ştia foarte bine că acum trebuia să pornească la drum şi ea. În fiecare moment se putea ivi vreun grup de vânători care să cutreiere desişurile văii după un vânat mai mic, dintre acelea cu care se hrăneau şi îşi aveau locurile prin acele zone.

În urma ei era Esat, aşa credea ea, precum şi oastea care îi urmărea pe fraţii şi pe tatăl ei, şi, probabil, că în curând se vor întoarce în Korulul. Înaintea ei, dincolo de creasta opusă, era trecătoare Korulgrif, sălaşul acelor monştri îngrozitori, care făceau să înghețe de frică pe orice locuitor al Paluldonului. Mai jos de ea, în vale, era ţara Hodonilor, unde nu se putea aştepta la altceva decât la sclavie sau la moarte; iar aici unde se afla, în Korulul, locuia tribul duşman de moarte al neamului ei; şipeste tot, în toate părţile, erau fiare care mâncau carne de om.

Dar ea nu a stat la îndoială decât un singur moment; apoi, întorcându-se cu faţa spre Sud-est, a pornit să traverseze trecătoarea apei spre Korulgrif. Acolo, cel puţin, nu erau oameni.

Mergând cu multă atenţie, a ajuns până la baza malului stâncos, de partea cealaltă a Korulului, iar pe la prânz, după o oarecare căutare, a găsit un loc unde a putut să urce mai

uşor. După aceea a traversat dealul şi a ajuns la marginea prăpăstioasă a trecătorii Korulgrif: locul de groază a întregii populaţii de aceeaşi rasă cu ea.

Umedă şi misterioasă era creşterea vegetaţiei de jos; copaci uriaşi îşi clătinau vârfurile lor aproape până sus, la nivelul muchiei malului; peste tot domnea o tăcere sinistră.

Panatlea, întinsă la pământ, şi-a aplecat capul în afară şi a privit pe marginea stâncii, în jos, pe suprafaţa ei netedă.

A văzut intrările în mai multe peşteri, precum şi o mulţime de ţăruşi de piatră pe care locuitorii din trecut ai acestei trecători ajungeau să le dea forma cuvenită după o muncă grea cu mâna. A auzit şi ea despre astfel de lucruri în poveştile de la gura sobei, din copilărie. De asemenea, a auzit cum s-a ajuns la pătrunderea Grifilor până acolo din mlaştinile de dincolo de munţi, şi cum a ajuns poporul să fugă de acolo, după ce mulţi au fost prinşi şi devoraţi de aceste creaturi îngozitoare, lăsându-şi peşterile goale, de atâta timp, încât nici unul dintre cei mari care mai trăiau nu îşi mai aminteau cât a trecut de atunci. Unii spuneau că pe atunci Jad-ben-Otho, care trăieşte de când e lumea, era încă tânăr.

Pantlea s-a cutremurat din cap până în picioare în faţa acestor amintiri, dar ce era să facă? Numai în peşterile de acolo ar putea fi în siguranţă, ferită chiar de vreun Grif.

A găsit un loc pe unde ţăruşii de piatră ajungeau până sus de tot, lângă muchea malului, lăsaţi acolo, desigur, în timpul ultimei emigrări a tribului, când nu mai era necesară paza de vreo invazie inamică a peşterilor dezertate.

Pantalea a coborât încet, din ţăruş în ţăruş, până la intrarea în prima peşteră. Aici a găsit terasa exterioară aproape identică cu acelea ale propriului trib. Podeaua, însă, era acoperită peste tot cu un strat gros de crenguliţe, de cuiburi vechi de păsări şi mizeriile lor.

Fata a trecut atunci la o altă peşteră şi după aceea la alta, dar toate erau la fel, în ceea ce priveşte cantitatea de gunoi acumulată acolo de vremuri.

Evident că nu a fost nevoie să caute mai departe. Peştera din urmă părea destul de încăpătoare.

A început apoi, cu ajutorul cuţitului smuls de la Esat, să curețe locul de mizerie, aruncând pur şi simplu afară, peste margine, timp în care îşi întorcea privirile spre trecătoarea unde pândeau înfiorătoarele fiinţe din Paluldon.

În afară de ochii ei, mai erau acolo altă pereche de ochi pe care nu i-a văzut, dar care au zărit-o, şi care îi urmărea fiecare mişcare: ochi terbili, lacomi, isteţi şi cruzi. Da, o pândeau, în timp ce o limbă groasă îşi lingea cu anticipaţie buzele enorme şi cărnoase. O pândeau în timp ce un creier semiomenesc începea să formeze un plan dintre cele mai bestiale.

Şi aici, ca şi în peşterile din Korulja, izvoarele naturale din stâncă au fost căutate şi pornite de către primii pithecantropi, care au construit peşterile astfel că se afla şi acolo apă rece şi proaspătă, prelingându-se în jos de veacuri întregi, aproape de tot de intrarea celor mai multe peşteri.

În felul acesta Panatlea ar fi putut locui aici la infinit.

Acum se simţea, într-un fel, în siguranţă; o siguranţă pe care i-a dat-o probabil poziţia înaltă a adăpostului pe care şi l-a găsit, şi pe care nu îl ştia nici una dintre fiarele primejdioase, nici oamenii care nu mai veneau de multă vreme în Korulgrif.

S-a hotărât să examineze şi interiorul noii sale locuinţe. Soarele, spre apus, îşi trimitea razele sale luminând interiorul primului apartament. Acesta semăna cu cele pe care le cunoştea ea: în perete erau săpate aceleaşi desene primitive de animale şi oameni... Clar era că rasa Wazdonilor a progresat foarte încet şi foarte puţin în timpul generaţiilor care au venit şi au plecat de când Korulgrif a fost abandonat de oameni.

Desigur că Panatlea nu medita la aceste lucruri, deoarece pentru ea şi rasa ei nu exista nici evoluţie, nici progres. Toate erau aşa cum a fost întotdeauna, după cum erau acum.

Nu mai era nici o îndoială că aceste fiinţe ciudate au

existat în felul acesta, în timpul unor veacuri care nu se puteau număra, atât de vizibile erau dovezile despre antichitatea lor ce se puteau observa peste tot unde locuiau.

Stânca vie a muntelui în care şi-au săpat peşterile era tocită în brazde adânci de mersul picioarelor lor goale, pe podeaua terasei şi a camerelor interioare. Canatul de piatră al uşii era tocit adânc, acolo unde milioane de braţe s-au sprijinit în decursul vremurilor; nesfârşitele desene tăiate în piatră, care uneori acopereau de sus până jos pereţii şi chiar tavanul; fiecare era făcut de altă mână şi reprezenta emblema aceluia care a făcut-o. Toate arătau cât de departe se pierdea în negura vremurilor începutul acestor locuinţe.

In sfârşit, Panatlea s-a instalat în această peşteră ca la ea acasă. În apartamentul din interior era mai puţin gunoi decât pe terasa exterioară (şi ceea ce era se compunea din praful care s-a acumulat acolo.)

Lângă uşă era raftul pe care se păstrau lemnele, dar toate s-au transformat acum în praf. Totuşi, ea a păstrat o grămadă de crenguţe uscate pe care le-a ales din gunoiul pe care l-a măturat afară. După un timp, a aprins focul şi, pentru a putea explora în lumină şi celelalte încăperi, a înmănuncheat câteva crengi pe care le-a aprins la un capăt ca pe o lumânare.

Nici încăperile celelalte nu i se păreau străine, dar în nici una nu a găsit ceea ce căuta... În afară de câteva cioburi de vase de piatră, nu se afla nimic.

· A crezut că va găsi ceva mai moale pe care să poată dormi, dar toate aşteptările i-au fost înşelate; probabil că foştii ocupanţi ai peşterii au avut timp să strângă tot ce le aparţinea când au plecat.

Jos, în trecătoare, erau frunze în iarbă şi plante care miroseau plăcut, dar numai la aceasta nu se gândea acum Panatlea. Nu o ispitea deloc să coboare în acel abis îngrozitor, numai pentru a îşi satisface dorinţa de a dormi comod. Împinsă de cea mai mare nevoie, de hrană, ar fi îndrăznit să intre acolo.

Aşa că, încet, soarele a dispărut la orizont şi se apropia noaptea. Panatlea şi-a aşternut un loc ceva mai moale decât piatra podelei din peşteră: un aşternut care să îi dea trupului ei un simulacru de confort.

A strâns din toate părţile praful depus de vremuri şi a format o grămadă pe care a întins-o uniform, lăsând impresia unei saltele care să o ferească, pe cât posibil, de duritatea pietrei de pe podea; tot era mai bine decât nimic.

Era foarte obosită. Noaptea trecută nu a reuşit să doarmă deloc, timp în care a trecut prin multe primejdii şi greutăţi. Astfel nu trebuie să ne mirăm când, în aceste condiţii, a adormit odată cu apusul soarelui.

Luna a răsărit, aruncându-şi razele argintii pe suprafaţa albă a stâncii şi micşorând cu mult întunericul adânc al pădurii din acel abis fiorors.

Un leu a răcnit puternic în depărtare. Apoi a urmat o tăcere lungă. Pe urmă s-a auzit din nou un muget adânc, care venea din partea de sus a trecătorii. Jos, printre copacii de la baza stâncii, s-a simţit o mişcare. Din nou s-a auzit mugetul acela surd, dar atât de sinistru. La acest muget a răspuns un altul din partea de jos, din satul părăsit.

Din frunzişul unui copac, care se afla în dreptul peşterii în care se afla Panatlea, a coborât ceva sau cineva la pământ, în întunericul mormântal de acolo. Acest ceva înainta ca o închipuire a unui vis urât..., încet şi stângaci. Ar fi putut fi unul dintre acei "leneşi"..., unul enorm de mare sau putea fi chiar un om...; cine ar putea spune, când penelul lunii, maestrul cubist al omenirii, este atât de grotesc!

Fiinţa înainta încet în sus, pe suprafaţa netedă şi aproape perpendiculară a stâncii, dar acum l-a atins din nou penelul lunii şi iată-l cu mâini şi cu picioare, ridicându-se încet, cu multă greutate, spre peştera în care dormea Panatlea.

De jos, de după cotitura văii, s-a auzit din nou mugetul prelung care a primit răspuns de dincolo de sat.

Tarzan a deschis ochii. Simţea o durere acută în moalele

capului: aceasta a fost prima sa impresie. Mai târziu i s-a părut că îi trec prin fața ochilor umbre ciudate, ridicându-se și coborând în aer.

Și-a dat seama atunci că se află într-o peșteră, iar în jurul lui erau vreo zece războinici Wazdoni. Dintr-o cupă mică de piatră, tăiată direct în stâncă și care conținea ulei, se ridica o flacără care făcea ca umbrele războinicilor să joace fantastic pe pereții peșterii, în spatele lor.

– Ți l-am adus viu, Gund, s-a auzit vocea unuia dintre ei, pentru că nu am mai văzut până acum un Hodon ca el. Coadă nu are din naștere, deoarece nu se vede nici o urmă cum că i-ar fi fost tăiată cumva. Degetele mari de la mâini și de la picioare nu seamănă deloc cu ale oamenilor din rasele Paluldonului. Este mai puternic decât zece inși, și atacă cu același curaj și furie ca și Ja. L-am adus aici, viu, pentru ca să îl vezi și tu înainte să îl ucidem.

Șeful s-a ridicat și s-a apropiat de Tarzan care a închis ochii, prefăcându-se că este tot în nesimțire.

A simțit că este pipăit pe toată lungimea corpului de mâini păroase și întors, destul de aspru, cu spatele în sus.

Gundul l-a examinat din cap până în picioare, după care a început să comenteze aspectul degetelor mari de la mâinile și picioarele lui Tarzan.

– Cu așa mâini și fără coadă nu s-ar putea urca pe țăruși.

– Nicidecum, a aprobat un războinic. Desigur că ar cădea de la prima încercare.

– Nu am mai văzut niciodată așa ceva, a reluat șeful. Nu este nici Wazdon și nici Hodon. Mă mir de unde poate veni și cum se numește rasa lui de oameni.

– Am auzit oamenii din Korulja strigând "Tarzan-Jad-guru" și am crezut că poate îl chemau pe acesta, a explicat un alt războinic. Să îl ucidem acum?

– Nu, a răspuns șeful. Vreau să aștept până își revine ca să pot să îi pun câteva întrebări. Când vei observa că poate să vorbească și să audă să mă chemi.

Zicând acestea, a ieşit din peşteră, urmat de toţi ceilalţi, în afară de Intan.

În timp ce războinicii treceau pe lângă el, Tarzan a prins crâmpeie din discuţiile lor din care a înţeles că ajutoarele din Korulja au sosit la timp, gonindu-i cu succes pe războinicii din Korulul. Evident că iuţeala lui Idan a salvat tribul lui Omat.

Tarzan a început să zâmbească şi a întredeschis un ochi, privindu-l pe Intan. Acesta stătea în picioare la intrarea în peşteră, privind afară; era întors cu spatele către prizonier.

Tarzan a încercat rezistenţa legăturilor sale de la mâini. Nu păreau prea tari şi, pe lângă aceasta, nu i-au legat mâinile din faţă. O nouă dovadă că Wazdonii luau foarte puţini prizonieri, dacă luau vreodată.

Şi-a ridicat mâinile cu mare atenţie până aproape de faţă ca să examineze legăturile mai bine.

Un zâmbet ciudat i s-a împrăştiat pe figură şi imediat a început să roadă legăturile cu dinţii lui puternici, fiind totuşi atent la războinicul care trebuia să îl păzească.

Ultimul nod a fost dezlegat şi mâinile îi erau libere, când Itan a întors capul privindu-l cercetător pe prizonierul său.

A observat imediat poziţia schimbată a acestuia: nu mai era întins pe spate, cum l-a lăsat el, era acum pe o parte, iar mâinile şi le-a ridicat până lângă faţă.

S-a apropiat şi s-a aplecat asupra lui. Legăturile de la mâinile prizonierului păreau că sunt prea lejere. A întins o mână ca să le pipăie, dar în aceeaşi clipă mâinile prizonierului s-au eliberat de legăturile în care au fost strânse: una ca să îl prindă pe Wazdon de mână, iar cealaltă ca să îl prindă de gât.

Atât de repede şi de neaşteptat a fost atacul, încât Itan nu a mai avut timp nici măcar să strige, deoarece a fost imediat redus la tăcere de un mănunchi de degete ca oţelul.

Prizonierul l-a smucit deodată înainte, aşa încât Wazdonul şi-a pierdut echilibrul, rostogolindu-se peste

Tarzan până de partea cealaltă a acestuia, pomenindu-se cu prizonierul peste el.

S-a zbătut ca să scape, a făcut eforturi ca să își scoată cuțitul din teacă, dar Tarzan l-a strâns înainte să facă acest gest.

Atunci Wazdonul s-a folosit de coadă, pornind-o spre gâtul lui Tarzan pentru a încerca să îl sugrume; dar propriul său cuțit a fost arma cu care adversarul i-a tăiat din rădăcină "arma" ucigașă a trupului său.

Eforturile Wazdonului slăbeau din ce în ce mai mult, iar peste imaginea ochilor i se depunea un păienjeniș. Știa că moare și părerea lui era întemeiată. După câteva clipe, însă, era chiar un corp inert.

Tarzan s-a ridicat în picioare și, punând un picior pe cadavrul dușmanului său, și-a ridicat fața lui nobilă către cer.

Ah, cum ar mai fi dorit să dea drumul răcnetului de victorie al tribului său!

Dar nu a îndrăznit. Judecata lui sănătoasă l-a oprit de la o asemenea imprudență fatală.

A observat acum că Wazdonii nu i-au luat de pe umăr funia lui prețioasă și că, de asemenea, i-au pus din nou cuțitul în teacă. A mai văzut în fața lui, rezemate de perete, arcul cu tolba de săgeți.

A pășit până la intrarea în peșteră și privi în exteriorul ei. Se făcuse noapte. Din peșterile mai apropiate se auzeau voci omenești, iar nările i-au fost asaltate de miros de mâncare gătită.

A privit în jos spre baza stâncii și a avut o senzație de mare ușurare. Peștera în care a fost ținut prizonier era din rândurile cele mai de jos, abia le vreo zece metri înălțime de la bază.

Era pregătit să pornească să coboare, când i-a trecut prin minte un gând la care buzele sale s-au strâmbat într-un rânjet: un gând care a luat naștere din numele pe care l-a primit de la Wazdoni: Tarzan Jad-guru - Tarzan teribilul - care i-a adus amintiri din zilele când petrecea înfricoșându-i

pe negri din jungla lui îndepărtată.

S-a înapoiat în peştera unde zăcea corpul lui Intan. A scos cuţitul din teacă, a tăiat capul mortului şi mergând până la marginea terasei, l-a aruncat la pământ. Apoi a coborât şi el repede şi fără zgomot din ţăruş în ţăruş până jos, în aşa fel încât Wazdonii din Korulul ar fi fost foarte surprinşi, ei care au crezut că nu este în stare să urce sau să coboare ţăruşii.

După ce a coborât, a luat capul lui Intan, dispărând în umbra copacilor, ducând cu el trofeul sângeros pe care îl ţinea de părul capului.

Îngrozitor, nu-i aşa?

Desigur, dacă judecaţi un sălbatic ca el după criteriile civilizaţiei.

Un dresor poate să înveţe un leu o mulţime de trucuri, însă leul tot leu rămâne.

De aceea şi Tarzan arăta splendid într-un smoking sau în frac, dar tot un Tarmangani era şi, sub cămaşa scrobită de olandă, bătea o inimă sălbatică şi feroce.

Undeva, mai în partea de jos a satului, s-a apropiat din nou de stâncă, pentru a-şi găsi un loc pe unde să poată urca pe deal, pentru a se înapoia în satul lui Omat, la Korulja.

După un timp, a ajuns într-un loc unde râul curge atât de aproape de baza stâncii, încât s-a gândit că trebuie să înoate un timp până va găsi o cărare pe care să poată urca malul.

Aici nările sale au descoperit însă urmele unui miros foarte cunoscut: urmele Panatleii care au emanat puternic în momentul când ea a ieşit din apă şi a stat o clipă întinsă pe malul râului, înainte de a se ascunde în tufişuri.

Odată cu această descoperire, i s-au schimbat imediat şi planurile.

Panatlea trăia încă, sau cel puţin a rămas în viaţă după săritura năprasnică pe care a făcut-o de sus de pe muchia stâncii.

El a pornit în căutarea ei, împreună cu Omat, prietenul

său și, deci, tot pentru Omat va continua acum să meargă după urma pe care a găsit-o atât de providențial.

Urma lăsată de ea l-a dus întâi în desișul tufișurilor, după care a trebuit să traverseze în lat trecătoarea și a ajuns acolo unde Panatlea a început să urce stânca, într-o direcție opusă trecătorii Korulja.

Aici s-a despărțit de capul lui Intan, știind că îl va împiedica în urcarea stâncii aproape perpendiculare, dar mai întâi l-a legat în plină vedere, de creanga de jos a unui copac uriaș.

A pornit să urce ca și maimuțele, urmând în același timp cu destulă ușurință mirosul Panatleii, până sus pe culme, și a traversat dealul, până la marginea unei alte prăpăstii, citind, ca într-o carte deschisă toate urmele.

El nu știa nimic despre Korulgrif.

A văzut vag, în umbrele nopții, forme ciudate și monstruoase, iar Tadeu și Omat i-au spus că există creaturi de care le este frică tuturor oamenilor; dar nu existau oare destule primejdii totdeauna și peste tot locul, atât ziua cât și noaptea?

Moartea cruntă și teribilă l-a pândit aproape tot timpul, încă din copilărie. El nici nu cunoștea, decât foarte puțin, existența fără primejdii. A se măsura cu primejdiile, iată viața lui, pe care o trăia tot atât de simplu și de natural, după cum o trăim și noi pe a noastră, în primejdiile străzilor aglomerate din orașe.

Negrul care pornește noaptea prin codru, bineînțeles că este cuprins de frică, deoarece și-a petrecut viața, din copilărie, înconjurat de un număr destul de mare de semeni de-ai lui, fiind în același timp, păzit, mai ales noaptea, prin orice mijloc, oricât de primitiv ar fi el, mijloc pe care îl au la dispoziție.

Tarzan a trăit însă și a crescut la fel cu leul, cu pantera, elefantul și maimuța, era o adevărată ființă de junglă, care depindea numai de îndemânarea și istețimea ei proprie, singur ca și fiarele, împotriva legii întregii creațiuni.

Prin urmare, nimic nu îl putea surprinde, şi nimic nu putea să îl înspăimânte, aşa că a mers în întunericul nopţii tot atât de indiferent şi neâmpiedicat ca orice gospodar român de la ţară, când iese din casă cu o oră înainte de zorii zilei şi trece, prin întuneric, până la grajdul vitelor sale.

Urma lăsată de Panatlea se termina la marginea unei alte prăpăstii, dar de data aceasta nu se vedea nici un indiciu cum că ea ar fi sărit jos de pe mal, aşa că, după câteva momente de cercetare, Tarzan a descoperit şi ţăruşii de piatră cu ajutorul cărora fata a coborât.

Cum stătea el întins la pământ, aplecat deasupra muchiei dealului, atenţia i-a fost atrasă, deodată, de ceva ciudat de la baza stâncii.

De acolo nu putea să distingă identitatea aceluia, dar l-a văzut mişcându-se şi, după puţin timp, a început să urce încet, după toate aparenţele, tot cu ajutorul ţăruşilor.

A observat cu multă atenţie cum acesta urca tot mai sus, până când a reuşit să distingă mai bine formele, convingându-se că seamănă mai mult la exterior cu o maimuţă mare, decât cu vreun alt animal de ordin inferior. Avea şi coadă, dar, în multe alte amănunte, nu părea a fi chiar o maimuţă adevărată.

Animalul acesta ciudat a ajuns, după un timp, în faţa unei peşteri, în interiorul căreia a dispărut. Tarzan a pornit atunci din nou pe urma Panatleii, în jos, pe ţăruşii de piatră, până la peştera cea mai apropiată, iar de aici mai departe, spre alte peşteri.

S-a oprit deodată, ridicând mirat din sprâncene, când a văzut direcţia în care era condus, apoi şi-a grăbit pasul şi aproape că a ajuns lângă a treia peşteră, când trecătoarea Korulgrif a răsunat, de la un cap la altul, de un ţipăt sfâşietor.

CAPITOLUL VI

Monstrul

Panatlea dormea. Era cufundată în somnul turburat al epuizării nervoase şi fizice, somn dominat de vise diverse.

A visat că a adormit sub un copac uriaş, dintre cei care creşteau în fundul Korulgrifului, şi că o bestie îngrozitoare se furişa asupra ei, dar că•ea nu putea nici să deschidă ochii şi nici să se mişte.

A încercat să ţipe, dar nici un sunet nu îi ieşea de pe buze. Simţea bestia atingând-o pe gât, pe piept şi pe braţ şi încercând să o tragă spre ea.

A făcut atunci un efort supraomenesc şi a deschis ochii, dădu-şi imediat seama că nu este doar un vis care va dispare curând, cum i s-a mai întâmplat de atâtea ori.

Vedenia persista.

În lumina slabă pe care razele lunii le răsfângea în camera ei, a văzut lângă ea o matahală enormă şi a simţit braţele păroase care o ţineau pe pieptul păros lângă care a fot atrasă.

Jad-Ben-Otho! Acesta nu mai era un vis!

A scos un ţipăt pătrunzător şi a început să se zbată pentru a se elibera, dar la ţipătul ei a răspuns un mârâit surd, în timp ce o altă mână păroasă îi prinse părul de pe cap.

Fiara s-a ridicat acum în picioarele din spate şi a tras-o afară din peşteră pe terasa luminată de lună, clipă în care Panatlea a mai văzut o altă figură, pe care o considera a unui Hodon, ridicându-se deasupra marginii din afară a terasei.

Fiara care o ţinea strâns l-a văzut şi ea pe noul sosit şi a început să mârâie sinistru, fără, însă, să îi dea drumul.

Acum s-a aplecat, punându-se într-o poziţie de apărare şi, în aşteptarea atacului, a mărit volumul şi frecvenţa mârâiturilor atât de mult, încât aceste sunete îngrozitoare îşi împrăştiau ecoul prin toată prăpastia, înecând chiar mugetele

fiarelor de jos, care au început din nou, odată cu comoţia neaşteptă din peştera de sus.

Fiara care o ţinea sta aplecată de atac, iar fiinţa care o înfrunta s-a aplecat într-o poziţie identică şi mârâia tot atât de straniu ca şi cealalată.

Panatlea a început să tremure de frică.

Nu, nu era un Hodon! Şi, cu toată spaima care o avea de Hodoni, era acum stăpânită de o şi mai mare teamă de această fiinţă necunoscută şi de mârâiturile ei.

Era pierdută. Ştia asta destul de bine.

Desigur, cele două fiare se vor lupta pentru ea, dar oricare dintre ele va învinge, ea tot pierdută era. Se putea întâmpla, totuşi, în timpul luptei, să găsească ocazia să se arunce în prăpastie, dacă nu îi va fi cu putinţă să scape fugind de acolo.

A recunoscut în cele din urmă că cel care o ţinea de păr şi de braţ era un Torodon, dar despre celălalt nu putea şti nimic, cu toate că, în lumina lunii, îl vedea foarte distinct.

Uite, nu avea coadă, iar formaţia mâinilor şi a picioarelor nu semănau deloc cu a raselor de oameni din Paluldon.

Îl vedea apropiindu-se încet de Torodon, ţinând în mână un cuţit cu lama lungă, strălucitoare. Fiara i s-a adresat ei, făcând ca la groaza mare care o simţea să i se adauge o cantitate egală de consternare.

– Când îţi va da drumul, a zis el, după cum va proceda în curând ca să se apere, treci repede la spatele meu, Panatleo! Pe urmă mergi în peştera de alături. Priveşte de acolo. Dacă sunt învins, ai tot timpul să scapi, deoarece urci mai repede decât el. Dacă înving eu, te voi ajunge din urmă. Eu sunt prietenul lui Omat, deci sunt şi prietenul tău.

Ultimele cuvinte au avut efectul de a potoli groaza imensă a Panatleii; totuşi, ea nu înţelegea aproape nimic.

De unde ştia fiinţa aceasta ciudată numele ei? De unde a ştiut că a coborât pe ţăruşi, oprindu-se întâi la o altă peşteră? Desigur că ar fi fost acolo când ea a sosit. Era foarte nedumerită.

– Cine eşti tu, a întrebat ea, şi de unde vii?

– Eu sunt Tarzan, a răspuns el. Vin de la Omat, gund de Korulja, ca să te caut.

– Omat, gund de Korulja? Ce vorbe fără sens mai sunt şi acestea?

L-ar fi întrebat mai departe, dar el s-a apropiat foarte mult de Torodon, care scotea răcnete şi mârâituri atât de puternice încât vocea nu i s-ar mai fi auzit.

Apoi, Torodonul a făcut întocmai cum a prevăzut străinul că va face: îi eliberă părul şi braţul şi s-a pregătit de atac.

A atacat în cele din urmă şi, cum în strâmtoarea terasei nu era loc de figuri de luptă, amândouă fiarele s-au înlănţuit într-o îmbrăţişare mortală, fiecare căutând să ajungă la gâtul celuilalt.

Panatlea privea şi aştepta, pentru că în micul ei creier s-a format decizia de a avea încredere în acest străin care i-a deschis inima doar cu patru cuvinte: "Sunt prietenul lui Omat".

A aşteptat, deci, şi ea cu cuţitul în mână, să prindă ocazia de a participa cu succes la înfrângerea Torodonului. Ştia prea bine că ar fi fost mai presus de orice posibilitate ca străinul să poată ucide singur şi nesprijinit de nimeni o astfel de fiară, ale cărei puteri erau nesfârşite.

Din fericire, în Paluldon nu erau mulţi Torodoni, dar şi puţinii care existau erau groaza nemărginită a femeilor Wazdone şi Hodone, pentru că Torodonii cutreierau munţii şi văile mai ales în sezonul încrucişărilor şi era îngrozitor pentru femeile care se întâmplau să le iasă în cale.

Torodonul a încercat să îl prindă pe Tarzan de picior cu coada şi, reuşind, l-a trântit la pământ. Amândoi au căzut bufnind, dar atât de agil era Tarzan, şi atât de energici erau muşchii lui, încât chiar în timpul căderii, a sucit fiara sub el, căzând astfel deasupra ei, iar coada care l-a împiedicat se ridică acum, căutându-i gâtul, aşa cum a făcut şi coada lui Intan în peştera Korulul.

În efortul care l-a făcut în timpul căderii, sucind corpul adversarului său, Tarzan s-a văzut nevoit să renunţe la cuţit, că să poată prinde cu amândouă mâinile corpul păros al aceluia; iar acum singura armă zăcea departe de el, aproape de marginea din exterior a terasei.

Pentru un moment, însă, ambele mâini îi erau ocupate pentru a se apăra de ghearele puternice ale fiarei, care căutau cu înfrigurare să îl prindă de gât, când, iată!, că şi coada încerca să se înfăşoare mortal de gâtul lui.

Panatlea se învârtea în jurul lor, cu pumnalul ei pregătit să fie împlântat adânc, dar nu găsea prilejul de a da vreo lovitură, fără să nu primejduiască şi viaţa lui Tarzan, atât de repede îşi schimbau combatanţii poziţiile în fiecare clipă.

Tarzan simţea coada petrecându-i-se încet, dar sigur, în jurul gâtului, cu toate că şi-a tras capul în jos, între muşchii umerilor, într-un ultim efort de a-şi apăra partea vulnerabilă.

Sorţii luptei păreau că se întorc acum împotriva lui, pentru că fiara uriaşă cu care lupta putea prea bine să fie egală în putere şi greutate chiar cu Bolgani, gorila.

Ştiind aceasta, a întrebuinţat deodată un truc: printr-un efort supraomenesc, a dat într-o parte şi în alta braţele uriaşe ale fiarei şi, simultan, cu iuţeala cu care muşcă o năpârcă, şi-a înfipt colţii adânc în beregata Torodonului.

Tot în acelaşi moment însă, coada elastică şi lungă a bestiei s-a încolăcit pe după gâtul lui Tarzan şi atunci a început o luptă regală, a două corpuri care se răsuceau şi se rostogoleau, fiecare căutând să se desprindă din strânsoarea fatală a celuilalt. Însă mişcările lui Tarzan erau conduse de un creier de om, aşa că trupurile, în rostogolirea lor, au luat direcţia dorită de Tarzan: către marginea din exterior a terasei.

Coada care îl sufoca i-a oprit aerul în plămâni; ştia că buzele îi sunt deschise şi că limba i-a ieşit din gură. Acum simţea cum ameţeşte şi că o pânză i se aşterne în faţa ochilor, dar nu mai înainte de a-şi ajunge ţinta, căci, întinzând o mână, a smuls cuţitul în momentul când ambele

corpuri erau numai la o palmă de marginea prăpastiei şi, cu toată forţa care i-a mai rămas, a înfipt lama în pieptul fiarei... o dată, de două ori, după care a simţit că i se întunecă privirea şi s-a simţit, încă în ghearele adversarului, prăbuşit în abis.

Fericit a fost faptul că Panatlea nu i-a ascultat sfatul să fugă în timp ce el era încăierat cu Tordonul, căci numai acestui fapt îşi datora salvarea vieţii sale.

Aproape de trupurile celor doi antagonişti, în scurtele clipe ale momentului culminant, ea a realizat fiecare amănunt al primejdiei în care se găsea Tarzan şi ceea ce avea să se întâmple. Astfel, cum i-a văzut pe amândoi prăbuşindu-se pe marginea terasei, l-a prins pe salvatorul ei de gleznă, cu ambele mâini, azvârlindu-se jos şi proptindu-se cum a putut mai bine, de podeaua de piatră a terasei.

Muşchii Torodonului fiind relaxaţi în clipa morţii, odată cu ultima împlântare a cuţitului, Tarzan s-a eliberat din strânsoarea mortală în care l-a ţinut, şi cadavrul fiarei a pornit ca dintr-un tun, în jos, să se sfarme în bucăţi de stâncile de pe fundul prăpastiei.

Biata Panatlea! Cu o greutate excesivă, abia a reuşit să îşi menţină mâinile de glezna lui Tarzan, pentru a nu se prăbuşi odată cu el în abis. Dar a reuşit să o facă, încercând după aceea, uzând de toate forţele sale, să îl tragă înapoi, sus pe terasă.

Totuşi, era peste puterile ei, neputând să facă altceva decât să ţină de gleznele lui Tarzan cât putea mai strâns, sperând că îi va trece prin minte un plan oarecare de salvare, mai înainte ca puterea ei de rezistenţă să se fi sleit.

Se întreba dacă nu cumva, după toate cele întâmplate, protectorul ei era mort, dar nu îi venea să creadă. Dacă, însă, nu era mort, cât va mai sta oare în nesimţire?

De nu îşi revenea în curând, atunci nu îşi va mai reveni niciodată: ea ştia bine aceasta, după amorţirea degetelor de încordarea la care erau supuse şi care alunecau încet-încet de acolo de unde erau încleştate.

În momentul acela Tarzan începea să își revină.

Nu avea cum să știe ce putere l-a ținut suspendat deasupra abisului care se deschidea înspăimântător în fața lui, dar orice ar fi fost, și-a dat imediat seama că scapă și strânsoarea de la glezne slăbește.

A văzut atunci, la o distanță ușor de ajuns cu mâinile doi țăruși de piatră de care s-a prins imediat cu putere tocmai în momentul când și degetele Panatleii alunecau din locul de unde l-a susținut până atunci.

Dar, și așa, cu toate că s-a agățat cu fiecare mână de câte un țăruș, nu a lipsit mult să nu fie precipitat în prăpastie... Numai forța lui supraomenească l-a salvat să nu își dea drumul cu totul.

Acum era în picioare, găsind și pentru aceasta sprijinul a doi țăruși de mai jos, iar primul său gând a fost soarta adversarului său.

Unde era?

Îl aștepta oare acolo sus, pentru a termina opera de distrugere?

A privit în sus, tocmai în clipa în care fața speriată a Panatleii a apărut peste pragul terasei peșterii.

– Trăiești? a strigat ea.

– Se vede, i-a răspuns Tarzan zâmbind. Dar păroșul acela unde este acum?

Panatlea i-a indicat fundul prăpastiei.

– Acolo, a zis ea, mort.

– Bun! a exlamat Tarzan.

Și se urcă numaidecât la ea.

– Văd că ești neatinsă, a remarcat el.

– Ai sosit la timp, a răspuns Panatlea. Dar spune-mi, a continuat ea repede, cine ești tu? De unde ai știut că sunt aici? Cum de îl cunoști pe Omat? Și de ce îi zici lui Omat gund?

– Hoo, stai puțin, a strigat Tarzan, ridicând mâna. M-ai ametit! Dar toate sunteți la fel? Și în tribul lui Ciuk, și cucuoanele din Londra și surorile lor din Paluldon? Ai

puţină răbdare şi îţi voi răspunde la toate întrebările, rând pe rând, despre tot ce vrei să ştii. Acum întreabă-mă, a încheiat Tarzan, zâmbind satisfăcut, zâmbet care a molipsit-o şi pe Panatlea.

– Ascultă, a început Tarzan povestea, am plecat împreună cu Omat şi alţi trei din Korulja ca să te căutăm. Pe drum am fost atacaţi de oameni din Korului, care ne-au despărţit. Eu am fost luat prizonier, dar am scăpat. După aceea am găsit, din întâmplare, urma ta şi m-am ţinut după ea, ajungând la marginea muchiei acesteia, tocmai când fiara urca şi ea spre peştera ta. Eu am pornit să te caut prin peşteri, când te-am auzit ţipând. Restul îl ştii.

– Dar i-ai zis lui Omat, gund de Korulja, a insistat ea. Eu ştiu că Esat este gund acolo.

– Esat este mort, o lămuri Tarzan. Omat l-a ucis şi acum el este gund. Omat a venit să te vadă şi, găsindu-l pe Esat în peştera ta, l-a ucis.

– Da, a zis fata, Esat a intrat în peştera mea, iar eu l-am lovit cu pieptarul, trântindu-l la pământ şi am fugit.

– Da, a reînceput Tarzan, te-a urmărit un leu şi apoi ai sărit de pe culme jos în Korului, dar nu pot să înţeleg cum ai scăpat cu viaţă dintr-o astfel de săritură.

– Bine că este şi ceva care nu poţi pricepe! a exlamat Panatlea. De unde ştii că m-a urmărit un leu şi că am sărit de sus de pe muchie şi nu ştii că am căzut în lac şi am scăpat cu viaţă?

– Aş fi ştiut-o şi pe aceasta, dacă nu se întâmpla ca tocmai atunci să vină şi oamenii din Korului, încurcându-mi astfel cercetările. Dar acum vreau să îţi pun şi eu o întrebare. Ce nume i-aţi dat voi fiarei cu care m-am luptat adineauri?

– A fost un Torodon, a răspuns ea. Am mai văzut unul o dată. Sunt nişte fiinţe îngozitoare, cu isteţimea unui om şi de o ferocitate bestială. Într-adevăr, mare şi puternic trebuie să fie războinicul care poate să ucidă singur unul dintre aceştia!

Fata l-a privit cu un sentiment de admirație.

– Acum, a mai zis el, trebuie să dormim puțin, pentru că mâine dimineață pornim înapoi la Korulja, la Omat, și mă tem că nu prea te-ai odihnit în zilele acestea din urmă.

Panatlea, simțindu-se acum în siguranță, a adormit liniștită până dimineața, iar Tarzan s-a întins și el să adoarmă pe podeaua vârtoasă a peșterii, afară, lângă ușa care ducea în camera interioară a Panatleii.

Soarele s-a ridicat sus de tot pe cer când Tarzan s-a trezit, dar nu numai pe el îl privea soarele, ci și altă figură eroică, la mulți kilometri de Paluldon: figura unui om cu înfățișare de zeu, care se lupta cu mari greutăți pentru a străbate mlaștinile ce se înșirau ca niște șanțuri adânci, murdare și noroiase, apărând Paluldonul de ființele din lumea din afară.

Din când în când era ori cufundat până la mijloc în noroiul care îl absorbea de jos, sau amenințat de vreo reptilă dezgustătoare..., totuși acest om înainta numai datorită unor eforturi herculane, câștigând teren palmă cu palmă, în lungul drumului întortocheat pe care era nevoit să îl facă, alegând locurile pe unde piciorul nu i se scufunda atât de ușor ca prin alte părți ale mlaștinilor.

Aproape de centrul acestora, era o întindere mai mare de apă, unsuroasă parcă, verzuie la culoare, la care a ajuns el, după două ore de trudă, care pe alt om l-ar fi lăsat întins, mort, poate, în mijlocul nămolului; totuși, nu a ajuns decât pe la jumătatea mlaștinii.

Pielea lui brună și netedă s-a murdărit de noroi și de pojghița verde a apei îmbâcsite și puturoase, și același lucru s-a petrecut și cu prețioasa lui armă Enfield, care a strălucit atât de frumos în dimineața aceea la primele raze ale soarelui.

S-a oprit un moment pe marginea întinderii de apă din fața lui, dar după o clipă a sărit în apă, înotând cu putere spre malul opus. A înotat cu mișcări largi, ușoare, despicând

apa puternic, nu atât pentru viteză, cât pentru rezistență, dincolo de apă așteptându-l alte două ore de eforturi mari până să poată ajunge din nou pe teren solid.

A ajuns acum, poate pe la jumătatea traseului și se felicita de facilitatea cu care a îndeplinit această parte a sarcinii sale, când s-a ridicat, deodată, exact în drumul său, o reptilă urâtă ce, cu fălcile deschise să înghită un vițel, s-a năpustit asupra lui, scoțând o șuierătură puternică, lungă și ascuțită.

Tarzan s-a ridicat și s-a întins, unflându-și marele și puternicul său piept de aerul proaspăt și înviorător al dimineții. După aceea, a privit încântat minunăția priveliștii care se desfășura în fața sa.

Înainte, în jos de trecătoarea Korulgrif era o verdeață sobră, deasă, de vârfuri de copaci clătinându-se ușor. Dar pentru Tarzan nu era de nepătruns, ci era o junglă: o junglă plină de viață și atâta tot.

Privea din nou în jos, în Korulgrif.

– Iată jungla, și-a zis în gând.

Exista oare vreo pădure în care el să nu găsească hrană? A zâmbit și a pornit să coboare în prăpastie.

Ajuns la baza stâncilor, a mai făcut câșiva pași în junglă și s-a oprit atent, cu privirile încordate, cu urechile ciulite și cu nările lui sensibile cercetând până și cea mai mică adiere, ca să poată să găsească urma vânatului.

A pornit apoi, din nou, înainte cu arcul și săgețile pregătite și pășind atât de ușor, încât nu se auzea nici un zgomot în urma picioarelor lui. O adiere călduță a vântului de dimineață, bătând din partea de sus a trecătorii, îi atinse ușor obrajii, ceea ce l-a determinat să își îndrepte pașii în direcția aceea.

Nu a trecut mult și nările lui s-au umplut subit de mirosul dulce de Bara, cerbul. Dacă stomacul ar fi fost înzestrat cu voce, atunci acela a lui Tarzan ar fi scos un strigăt de bucurie, căci, dintre toate, carnea lui Bara îi plăcea

cel mai mult.

A pornit repede, dar şi cu multă atenţie pe urma vânatului şi, cum acesta nu era prea departe, s-a hotărât să îl urmărească de sus, din copaci.

Înaintând astfel, fără cel mai mic zgomot, a dat cu ochii de Bara, care tocmai se adăpa într-un loc format de pârâul ce uda valea Korulgrif într-un loc pe unde trecea printr-o poieniţă din junglă.

Cerbul era prea departe de copacii din marginea poieniţei, pentru ca Tarzan să îl fi putut prinde şi ucide ca de obicei. S-a văzut, nevoit să se încredinţeze doar exactităţii şi forţei primei sale săgeţi, în urma căreia cerbul trebuia să cadă imediat, altfel şi vânatul şi preţioasa lui săgeată ar fi fost pierdute.

Mâna dreaptă a tras departe în spatele corpului său, iar arcul, pe care oricare din noi abia l-ar fi putut mişca, s-a îndoit cu uşurinţă sub muşchii puternici ai lui Tarzan.

S-a auzit un zbârnâit sonor şi Bara, după ce a făcut mai întâi o săritură în aer, s-a prăbuşit la pământ, cu o săgeată exact în spate.

Tarzan a coborât imediat din copac, alergând la vânatul său, ca nu cumva să se întâmple ca animalul să se ridice şi să scape; Bara era însă mort.

În timp ce Tarzan se apleca să îl ridice pe umerii săi, a auzit, deodată, un muget răsunător, care părea că porneşte chiar de lângă cotul lui cel drept şi, privind spre locul de unde s-a auzit sunetul, a văzut o creatură dintre acelea pe care numai paleontologii au visat că ar fi putut exista vreodată în erele pierdute în vremurile copilăriei pământului: o creatură uriaşă, vibrând de o furie nebună, care venea mugind asupra lui.

Trezindu-se din somn, primul lucru pe care l-a făcut Panatlea a fost să scoată capul pe uşa camerei sale şi să îl caute din priviri pe Tarzan.

El nu mai era acolo.

A sărit în picioare şi a alergat afară pe terasă, până la pragul ei, unde a privit în jos în Korulgrif, ghicind că în direcţia aceea s-a dus. Desigur, după vânat. Într-adevăr, după câteva clipe, l-a văzut intrând în desişul pădurii.

A rămas ca paralizată de spaimă.

Era străin de Paluldon, aşa că nu avea de unde să ştie şi să poată bănui măcar primejdiile peste care ar fi putut să dea în acea trecătoare îngrozitoare.

Dar, atunci, de ce nu îl striga să se întoarcă?

Aceasta ar fi putut să o facă vreunul dintre noi, nu un locuitor al Paluldonului, care cunoştea obiceiurile Grifului..., locuitor ce ştia vederea slabă a fiarei şi auzul ei extraordinar. Ar fi venit imediat la răsunetul vocii omeneşti.

Dacă ar fi strigat după Tarzan, nu ar fi avut alt rezultat decât să aducă un dezastru pe capul lui; aşa că a renunţat. În schimb a coborât repede în prăpastie, cu scopul de a-l ajunge pe Tarzan şi pentru a-l preveni despre primejdia în care plutea. Era cu adevărat un act de curaj, deoarece l-a făcut cu toată frica moştenită, de fiinţele îngrozitoare, cu care s-ar fi putut întâlni şi ea, din clipă în clipă. Mulţi bărbaţi au fost decoraţi pentru gesturi mai mici decât acesta.

Panatlea, care provenea dintr-o lungă linie de strămoşi războinci şi vânători, şi-a închipuit imediat că Tarzan trebuie să fi pornit în partea de sus a vânatului, aşa că l-a urmărit în direcţia aceea, observând uşor urmele lăsate de el, pe care nici el nu le-a ascuns.

A ajuns, după un timp, în locul unde el a pornit înainte, pe sus, prin copaci. Desigur că şi fata a ştiut ce s-a întâmplat, pentru că strămoşii ei erau semiarboreali, dar nu putea să îl urmărească prin copaci, neavând simţul mirosului atât de dezvoltat ca el.

Tot ce putea să spere acum era să îl găsească mai încolo, tot în direcţia aceea, aşa că a pornit înainte, cu inima zvâcnind să îi spargă pieptul, aruncând priviri speriate când într-o parte, când în alta.

Tocmai a ajuns la marginea luminişului, când două

lucruri s-au întâmplat simultan: mai întâi l-a văzut pe Tarzan aplecat asupra unui cerb mort şi, în aceeaşi clipă, a auzit şi un muget asurzitor aproape, chiar lângă ea..

Animalul a îngrozit-o mai presus de orice descriere, dar nu a adus cu ea şi paralizia obişnuită a fricii. Dimpotrivă, a întărit-o, făcând-o să ia o decizie instantanee: a pornit să urce copacul cel mai apropiat de ea, până ce a ajuns atât de sus, încât crengile abia îi mai suportau greutatea. După aceea a privit în jos.

Ceea ce Tarzan a văzut că se năpusteşte asupra lui, când mugetul prevenitor i-a atras privirile, s-a ridicat în proporţii grozave şi monstruoase, în faţa lui, dar pe el nu l-a îngrozit deloc, ci, dimpotrivă, pentru că a văzut că era peste puterile sale să se lupte cu un asemenea animal. Poate că ar fi însemnat chiar pierderea vânatului, fapt care nu îi surâdea deloc, fiind foarte flămând.

Nu era decât o singură soluţie: alta decât aceea de a rămâne ca să fie nimicit, iar această soluţie era fuga, o fugă rapidă şi imediată.

Tarzan a fugit, dar a luat cu el şi corpul cerbului ucis. Nu îl despărţeau decât vreo zece metri de fiară, dar avea şi mai puţin de făcut până la copacul cel mai apropiat.

Primejdia cea mai mare a constat în marea înălţime a fiarei de care era urmărit, deoarece, chiar în cazul când ar fi ajuns la timp la copac, trebuia să urce în cel mai scurt timp, pentru că, numai dacă aparenţele nu îl înşelau, această creatură putea să întindă gâtul şi să îl smulgă de acolo de sus, de pe oricare creangă până la zece metri înălţime, de cumva acesta s-ar fi ridicat pe picioarele din spate.

Tarzan nu a rămas inactiv. Astfel, cu toate că şi Griful era rapid faţă de enorma lui mărime, totuşi nu putea să se măsoare cu Tarzan; iar când este vorba de urcat în copaci, până şi maimuţele cele mici priveau, adeseori, cu invidie îndemânarea lui Tarzan. De aceea, a ajuns sus de tot, unde nu mai putea să fie ajuns, deşi monstru, aşa cum a prevăzut

Tarzan, s-a ridicat pe picioarele din spate.

În sfârşit, când a ajuns la adăpost şi s-a oprit, îl aştepta o altă surpriză, pentru că, pe o creangă la vreo jumătate de metri mai sus de el, a văzut-o pe Panatlea, privindu-l şi tremurând de frică.

– Cum ai ajuns aici? a întrebat el.

Panatlea i-a povestit toată întâmplarea.

– Şi ai venit special să mă anunţi? Un gest demn de toată lauda şi absolut dezinteresat din partea ta, Panatlea! De un singur lucru îmi pare rău: că am fost prins în felul acesta. Animalul a fost mai sus de vânatul meu şi totuşi nu i-am simţit prezenţa până când nu m-a atacat. Nu pot să înţeleg de ce.

– Nu este nimic ciudat în acest fapt, a explicat Panatlea. Nu este decât una dintre curiozităţile Grifului. Se spune că omul nu ştie niciodată de apropierea lui, decât după ce este atacat..., atât de tăcut umblă, cu toată imensitatea corpului său.

– Dar trebuia să îl fi mirosit, a strigat Tarzan dezgustat.

– Să îl fi mirosit! a exclamat Panatlea. Să îl fi mirosit, zici?

– Desigur. Prin ce mijloc crezi tu că am găsit eu aşa repede urma cerbului?

Tarzan s-a întrerupt, deodată, şi privindu-l pe monstrul care mugea, a început să adulmece în dreapta şi în stânga, ca şi cum ar fi căutat un miros.

– Ah! a exclamat el. Am găsit!

– Ce? a întrebat Panatlea.

– Am fost înşelat de faptul că această creatură nu emană nici un miros, i-a explicat Tarzan.

– Panatlea, a reluat el după o clipă de gândire, ai auzit tu vreodată de triceratop? Nu? Află atunci că un triceratop este ceea ce tu numeşti Grif şi speţa lui este stinsă de câteva sute de mii de ani. I-am văzut scheletul în muzeul din Londra, iar unul era restaurat. Totdeauna am considerat că oamenii de ştiinţă, care se îndeletnicesc cu asemenea lucrări,

depind mai mult de imaginaţia lor exagerată, dar văd că m-am înşelat.

Specimenul viu din faţa noastră nu este o imagine exactă a ceea ce am văzut eu, dar seamănă atât de mult, încât poate fi recunoscut numaidecât şi, pe lângă aceasta, trebuie să avem în vedere că, în cursul vremurilor care au trecut pe când trăia specimenul paleontologului, s-au petrecut destule schimbări în descendenţii speciei care văd că mai persistă încă în Paluldon.

— Triceratop... Londra... Paleo... nu ştiu despre ce tot vorbeşti! a strigat Panatlea.

Tarzan a zâmbit şi a aruncat o bucată de creangă uscată în faţa rânjită de jos. Instantaneu, şiragul osos de pe creasta gâtului monstrului s-a ridicat odată cu un muget furios, care i-a cutremurat întregul corp uriaş.

Monstrul era înalt de aproape şapte metri până la umăr, de o culoare vânătă murdară, în afară de faţa lui galbenă, cu cearcăne albastre în jurul ochilor şi de coama osoasă, roşie, cu galben dedesubt. Cele trei rânduri de ieşituri osoase, pornind de la gât în jos pe spinare, dădeau monstrului un colorit şi mai pronunţat, şirul din mijloc de pe spinare fiind roşu, iar cele de pe alături, galbene. Copitele spintecate în cinci sau trei, ale vechilor dinozauri cu coarne, au devenit la acest Grif gheare adevărate, dar cele trei coarne, două mai deasupra ochilor, iar cel din mijloc pe nas, au persistat în decursul vremurilor.

Oricât de fioros ar fi fost aspectul acestui monstru, Tarzan nu putea să nu îl admire, lungimea lui de aproape douăzeci şi cinci de metri fiind dovada clară a două însuşiri pe care Tarzan le admira în junglă mai mult ca orice: curaj şi putere. Numai în coada lui masivă, monstrul poseda, desigur, întreaga putere a unui elefant.

Şi cum monstrul privea în sus, spre el, cu ochii mici, răutăcioşi, a rânjit o dată, arătându-şi colţii puternici.

— Ierbivor! a murmurat Tarzan. Poate că strămoşii tăi să fi fost aşa ceva, tu însă nu mai eşti.

Apoi, s-a adresat Panatleii.

– Vino, să mergem acum! Avem carne proaspătă de cerb şi vom mânca în peşteră. După aceea... înapoi la Korulja!

– Înapoi? a întrebat ea, cutremurându-se. Niciodată nu vom mai scăpa de aici!

– De ce?

În locul oricărui răspuns, fata îl indică pe Grif.

– Absurditate! a exclamat Tarzan. Ei nu se pot urca în copaci. Plecăm repede şi până să observe el acest lucru, noi am şi ajuns deja la peşteră.

– Nu cunoşti Griful, a oftat Panatlea. Ne va urmări peste tot şi oricând vom încerca să coborâm el se va afla la rădăcina copacului. Nu ne va părăsi niciodată.

– Ei şi? Vom sta şi noi mai multă vreme în copaci şi odată şi-odată tot va pleca, fie pentru câteva momente măcar.

Fata a dat cu tristeţe din cap.

– Niciodată nu va face asta, a zis ea. Trebuie să ne mai gândim şi la Torodoni. Nu va trece mult până când vor veni şi ei, atunci ne vor ucide; iar după ce vor mânca puţin din carnea noastră va da restul Grifilor. Torodonul şi Griful sunt prieteni, pentru că Torodonul îşi împarte hrana cu el.

– Se poate să ai dreptate, întări Tarzan. Dar, chiar de ar fi aşa, nu am intenţia să aştept aici să vină cineva să mănânce o parte din mine, iar restul să îl dea monstrului de acolo. Dacă nu voi ieşi întreg din locurile acestea, nu va fi vina mea. Haide, cel puţin să facem o încercare.

Şi zicând acestea, a pornit înainte prin vârful copacilor, cu Panatlea alături.

Jos, la rădăcina copacilor, pe pământ, mergea dinozaurul, iar cum au ajuns la marginea pădurii, unde era de traversat vreo cincizeci de metri de câmp deschis până la baza stâncii, se afla şi el acolo, aşteptând la rădăcina copacului în care se aflau.

CAPITOLUL VII

Prinderea Panatleii

Tarzan a privit descurajat în jos.

După câteva clipe s-a întors către Panatlea şi îi spuse:

– Ai putea să străbaţi trecătoarea, mergând repede prin copaci?

– Singură?

– Nu.

– Pot să te urmez oriunde mă vei conduce, a zis ea.

– În cruciş şi înapoi din nou?

– Da.

– Atunci, vino şi fă întocmai cum îţi spun.

Cu acestea, Tarzan a pornit înapoi cu vietză, prin copaci, ascunzându-se ca o maimuţă din creangă în creangă, urmând încă un drum în zig-zag, drum pe care l-a ales având în vedere greutăţile pe care le-ar fi avut de întâmpinat pe jos urmăritorii, cum ar fi fost locuri pe unde tufişurile erau foarte dese, unde trunchiuri enorme căzuţe împiedicau mersul, etc.

Totul, însă, a fost în zadar. Cum au ajuns de partea cealaltă a pădurii Griful era deja cu ei.

– Înapoi! a hotărât Tarzan.

Au pornit din nou, pe drumul pe care l-au făcut, prin vârful copacilor pădurii antice din KoruIgrif. Rezultatul a fost acelaşi, sau poate chiar mai rău, pentru că încă un Grif a venit în ajutorul primului şi acum erau doi care aşteptau la rădăcina copacului în vârful căruia s-au oprit fugarii.

Deasupra ochilor lor se ridica năprasnica stâncă, malul de răsărit al Korulgrifului, a cărui suprafaţă era presărată cu nenumărate intrări de peşteră, care parcă le făceau cu ochiul invitându-i acolo.

Erau atât de aproape şi, totuşi, îi despărţea de ele o eternitate!

Cadavrul Torodonului zăcea jos la poalele dealului,

acolo unde a căzut. Era o imagine clară a celor doi din copac. Un Grif s-a dus acolo, l-a mirosit, dar nu a făcut nici o mişcare în sensul că ar fi dorit să îl mănânce.

Tarzan l-a examinat şi el în treacăt când a coborât în dimineaţa aceea. Şi-a închipuit că reprezenta ori un ordin mai înalt de antropoizi, ori vreun ordin inferior de rasă omenească, poate ceva înrudit cu "omul de Java": un exemplu şi mai autentic de Pithec-Antrop, decât Hodonii şi Wazdonii; poate chiar premergătorul amândurora.

În timp ce privirile lui rătăceau alene asupra scenei de jos, creierul lui activ alcătuia amănuntele unui plan cu ajutorul căruia cel puţin Panatlea să fie salvată. Gândurile i-au fost întrerupte de un strigăt ciudat care venea din partea de sus a trecătorii...

– Uiii-hoo! Uii-hoo! se auzea tot mai aproape.

Grifii şi-au ridicat privirile spre direcţia de unde a venit ţipătul.

Unul a scos un sunet, mormăitor care nu era muget şi nici nu indica mânie.

Alt ţipăt de acel gen a răspuns imediat.

Grifii au repetat şi ei mormăitura, iar la intervale se repetau şi ţipătele, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Tarzan a privit-o pe Panatlea.

– Ce să fie asta ? a întrebat el.

– Nu ştiu, a răspuns ea. Poate vreo pasăre străină, sau vreo altă fiară îngrozitoare dintre cele care trăiesc prin aceste locuri teribile.

– Iată-l, a exclamat Tarzan, priveşte!

Panatlea a scos un strigăt uşor de disperare.

– Un Torodon!

Noul sosit, mergând drept şi purtând în mână un băţ lung şi gros, înainta, într-un mers legănat. Venea spre Grifi; aceştia s-au apropiat unul de altul, pentru a-i lăsa drumul liber, ca şi cum s-ar fi temut de el.

Tarzan urmărea scena cu multă atenţie.

Torodonul a ajuns acum foarte aproape de un triceratop.

Acesta a izbit cu capul şi a muşcat furios aerul spre Tarzan. Imediat Torodonul s-a apropiat de monstru şi a început să îl lovească peste faţă cu bâţul pe care îl avea în mână.

Spre uimirea lui Tarzan, Griful, care ar fi putut să îl nimicească pe acesta într-o clipă, a scâncit şi s-a ferit ghemuindu-se ca un câine bătut.

– Uiii-hoo! Uiii-hoo! a strigat Torodonul.

Griful s-a apropiat încet de el. Un ciomag bun peste cornul din mijloc l-a determinat să se oprească.

Apoi Torodonul a păşit pe după coada monstrului şi a început să urce pe ea până s-a aşezat călare pe spinarea enormă a Grifului.

– Uii-hoo! a strigat din nou Torodonul, înţepând fiara cu vârful ascuţit al bâţului.

Griful a pornit la drum, încălecat de Torodon.

Atât de uimit era Tarzan de ceea ce se petrecea la rădăcina copacilor, încât orice gând de salvare a dispărut din mintea lui, realizând că în clipele acelea, pentru el şi Panatlea, timpul a fugit înapoi veacuri nenumărate, pentru a se desfăşura în faţa ochilor lor o pagină din trecutul vag şi îndepărtat.

Amândoi au avut un prilej de necrezut ca să privească în realitate primul om şi animalele lui primitive de muncă.

Acum, însă, Griful care era călărit s-a oprit şi a privit în sus spre ei, mugind. Atât a fost suficient. Monstrul şi-a înştiinţat stăpânul despre prezenţa lor acolo.

Imediat, Torodonul a îndrumat monstrul spre copacul în care ei se aflau, sărind în acelaşi timp în picioare pe spatele noduros al acestuia.

Tarzan a văzut figura bestială a Torodonului, colţii lui cei mari şi muşchii puternici. Din coapsele unuia ca acesta ar fi putut foarte bine să izvorască rasa omenească, şi numai dintr-unul ca acesta, pentru că doar o astfel de specie a putut să supravieţuiască primejdiilor grozave din vremea aceea.

Torodonul a început să se lovească în piept şi să mârâie oribil, grosolan, bestial.

Tarzan s-a ridicat în toată înălţimea lui pe creanga care se legăna în aer, lăsând impresia unui semizeu neatins de pata civilizaţiei: un specimen perfect de ceea ce ar fi fost rasa omenească, dacă legile omului nu s-ar fi amestecat cu legile naturii.

"Prezentul" a aşezat o săgeată în arcul său întinzându-i coarda cu putere.

"Trecutul", având încredere numai în forţa sa brută, a încercat să îl târască pe celălalt la pământ, dar săgeata trimisă a pătruns adânc în pieptul barbar al "Trecutului", iar acesta s-a cufundat înapoi în uitarea în care se găseau semenii săi.

– Tarzan, Jad-guru! a murmurat Panatlea, dându-i, fără să ştie, acelaşi titlu al unei admiraţii complete, titlu pe care şi războinicii din propriul ei trib i l-au oferit.

Tarzan s-a întors spre ea.

– Panatlea, a spus el, aceşti monştri sunt capabili să ne ţină în această poziţie, în acest loc, la infinit. Nu cred că ne putem salva împreună, dar m-am gândit la ceva. Rămâi tu aici şi te ascunzi în frunziş, iar eu pornesc să trec de partea cealaltă prin copaci în aşa fel încât să atrag atenţia monştrilor. Evident că mă vor urmări, numai dacă au mai multă minte decât bănuiesc eu. Îndată ce se vor îndepărta de aici, fugi la stâncă şi ascunde-te într-o peşteră unde să mă aştepţi pe mine, dar nu mai mult decât până deseară. Dacă vezi că nu vin până în zorii zilei, mergi singură înapoi la Korulja. Uite, îţi dau şi o bucată de carne.

Zicând aceseta, Tarzan a tăiat imediat unul din picioarele din spate ale cerbului şi îl dădu fetei.

– Nu pot să te părăsesc, a spus ea simplu. Poporul nostru nu obişnuieşte să îşi părăsească prietenii şi aliaţii. Omat nu mi-ar ierta-o niciodată.

– Spune-i lui Omat că eu am hotărât să pleci, a răspuns Tarzan.

– Trebuie neapărat?

– Da! La revedere, Panatlea! Grăbeşte-te să ajungi la

Omat. Eşti cu adevărat o soţie potrivită pentru şeful din Korulja, a sfârşit el, pornind printre copaci.

– La revedere, Tarzan Jad-guru! a strigat ea. Fericit este Omat cu Panatlea să aibă un astfel de prieten.

Tarzan, strigând tare, şi-a continuat drumul, iar monştrii, atraşi de vocea sa, l-au urmărit pe jos, pe sub copaci.

Gândul lui s-a îndeplinit şi se bucura de aceasta; îndrepta astfel fiarele care mugeau cât mai departe de Panatlea.

Totuşi, în timp ce traversau trecătoarea, a încercat de câteva ori să le înşele vigilenţa, dar totul a fost în zadar: Grifii nu îl pierdeau din priviri.

A mai căutat să găsească pe marginea cealaltă a pădurii un loc pe unde, din întâmplare, să existe un copac cât mai aproape de stâncă; dar, cu toate cercetările sale, nu a găsit nici un mod de ieşire din acest impas.

A început, în cele din urmă, să fie pătruns de ideea situaţiei sale disperate şi să înţeleagă de ce trecătoarea Korulgrif a fost pentru totdeauna părăsită de rasele din Paluldon.

A început să se înopteze; cu toate că a trecut atât de mult timp de când el încerca din răsputeri să iasă din această încurcătură, acum nu era cu nimic mai aproape de libertate decât a fost în primul moment când s-a ciocnit de ea.

Odată cu lăsarea nopţii, Tarzan a început să spere din nou, deoarece ca şi pisicile mari era şi el, mai mult sau mai puţin, tot o fiară nocturnă.

Dar şi aici s-a simţit înşelat de o mare slăbiciune a sa: nu cunoştea suficient Griful, aşa că, înainte de a se sfârşi noaptea, a început să se întrebe dacă aceşti monştri dorm vreodată. Ori în care direcţie ar fi mers el, mergeau şi ei; întotdeauna îi găsea în faţa sa, orpindu-l din drum.

În sfârşit, cu puţin timp înainte de naşterea zilei, a renunţat la orice încercare, cel puţin pentru un moment, încercând să se odihnească, aşezându-se comod pe furca înaltă a unui copac.

Soarele se înălţa din nou pe cer şi Tarzan s-a trezit tot în Korulgrif, dar odihnit şi vioi. Mai mult decât conştient de nevoile momentului, nu a mai cercetat să vadă unde sunt paznicii săi, ca nu cumva prin aceasta să le atragă atenţia asupra mişcărilor sale.

A încercat să se stecoare încet şi fără zgomot prin frunzişul copacilor. Totuşi, prima mişcare care a făcut-o a fost anunţată omenirii printr-un muget profund de la rădăcina copacului.

Pintre numeroasele rafinamente ale civilizaţiei pe care Tarzan nu şi le-a însuşit era obiceiul de a înjura, fapt pe care şi unii oameni delicaţi îl regretă, deoarece sunt împrejurări în viaţă în care acest obicei te eliberează din aglomerarea de emoţii, este un fel de supapă de siguranţă.

Poate că şi Tarzan ar fi recurs la această metodă, dacă cumva ar fi existat şi expresii fizice ca şi cele vocale; imediat însă ce mugetul de jos l-a înştiinţat de spulberarea speranţelor sale, a luat un fruct mare de pe o creangă din apropiere şi l-a aruncat cu putere în botul cornut al monstrului. L-a izbit exact în ochi iar mişcarea a avut un efect surprinzător pentru Tarzan. În loc să fie întărită furia monstrului în faţa unei demonstraţii de ură şi răzbunare, acesta muşcă în aer după fruct când a sărit de pe capul lui pe pământ, iar după aceea s-a întors tăcut la o parte, îndepărtându-se câţiva paşi de copac..

Era ceva în mişcarea şi atitudinea fiarei care i-a amintit imediat lui Tarzan o acţiune identică văzută de el în ajun, când Torodonul a izbit una dintre aceste creaturi peste faţă cu ciomagul. Imediat s-a luminat în creierul său isteţ şi i-a venit o idee de evadare din această situaţie nenorocită: o idee care l-ar fi făcut să îngălbenească şi pe cel mai curajos dintre oameni.

Totuşi, în timp ce se pregătea pentru cel mai mare joc pe care îl poate face un om în partida vieţii, zâmbea,... zâmbea, fără să dea nici cel mai mic indiciu de grabă, nelinişte şi nervozitate, în toată atitudinea sa.

Mai întâi şi-a ales o creangă lungă şi dreaptă, cam de patru-cinci centimetri în diamentru la bază. A tăiat-o din copac cu cuţitul şi, curăţind-o de crengi mai mici şi rămurele, o transformă într-o prăjină cam de trei metri lungime. După aceea a ascuţit-o la un capăt.

După ce a realizat acest baston, s-a oprit un moment şi i-a privit pe triceratopi.

– Uiii-hoo! a strigat el de sus.

Monştrii au ridicat imediat privirile spre el. Din gâtul unuia dintre ei a ieşit un sunet huruitor, abia perceptibil.

– Uiii-hoo! a repetat Tarzan, aruncându-le restul cerbului pe care l-a vânat în ajun.

Ca şi cum ar fi fost scuturaţi de un curent electric, amândoi monştrii s-au repezit la bucata de carne. Apucând fiecare o parte din ea aproape simultan, au tras de ea până când au rupt-o în două şi au început să o savureze cu lăcomie.

O singură dată l-au mai privit pe Tarzan şi atunci au observat că acesta coboară din copac. Unul din ei a pornit spre el. Tarzan a repetat din nou strigătul ciudat al Torodonului.

Griful s-a oprit pe loc, în aparenţă nedumerit, în timp ce Tarzan a sărit uşor la pământ, înaintând spre cel mai aproape monstru, ţinându-şi ciomagul ridicat ameninţător, iar pe buzele sale era să izbucnească strigătul primului om.

Dar monstrul va răspunde, oare, la acest strigăt cu mormăitura paşnică a unui animal de muncă sau cu mugetul oribil al unui carnivor? De răspunsul la această întrebare atârna acum soarta lui Tarzan.

Panatlea asculta atentă zgomotul Grifilor care se îndepărtau de ea ca efect al ideii supreme a lui Tarzan. Cum s-a convins că aceştia sunt suficient de departe pentru ca ea să poată să fugă în siguranţă, a coborât repede din copac şi a pornit ca o căprioară speriată, străbătând spaţiul deschis până la baza stâncii, păşind peste cadavrul Torodonului care

a atacat-o cu o scară înainte şi a început să urce repede pe ţăruşii de piatră.

Când a ajuns la intrarea unei peşteri aproape de aceea pe care a ocupat-o mai înainte, a aprins un foc şi a început să gătească bucata de carne pe care i-a dat-o Tarzan, iar de la una dintre firişoarele de apă care se prelingeau de pe stâncă a obţinut sursă suficientă pentru a-şi astâmpăra setea.

A aşteptat acolo toată ziua, auzind din depărtare, de multe ori şi de foarte aproape, mugetele monştrilor care urmăreau fiinţa aceea ciudată ce a intrat atât de misterios în viaţa ei.

Astfel, ea a aşteptat toată ziua şi a mai aşteptat o noapte întreagă ca să se întoarcă şi să meargă împreună cu el înapoi la Omat. Experienţa a învăţat-o că, în faţa primejdiei, doi oameni au mai multe şanse de supravieţuire decât unul singur. Dar Tarzan Jad-guru nu s-a mai întors, astfel, imediat cu primii zori ai zilei, Panatlea a pornit tristă la drum, spre Korulja.

A ajuns la Korulja fără nici un incident. A coborât şi malul prăpăstios dinspre apus fără să zărească măcar pe unul dintre duşamnii neamului ei. Astfel, în aceste condiţii, a crezut că va reuşi să sfârşească cu succes drumul pe care a pornit, ajungând întreagă şi în siguranţă printre membrii familiei sale, unde iubitul o aştepta, după care nu l-a mai văzut de atâtea luni amare.

Totuşi, cu toată încrederea pe care o avea în rezultatul final al călătoriei sale, nu a micşorat cu nimic prudenţa şi starea de vigilenţă extremă cu care străbătea drumul. La popoarele primitive atenţia la drum este ceva instinctiv, ceva care nu poate fi uitat nici măcar o clipă de cel care vrea să ajungă anii bătrâneţii.

A trecut şi de partea cealaltă a văii, ajungând la drumul ce mergea pe lângă râul şerpuitor care udă Korulul şi trece pe lângă malul de răsărit al trecătorii care iese din câmpia fertilă din valea lui Jad-Ben-Otho.

În clipa când ea a păşit pe drum, s-a ridicat din ambele

părţi, ca şi cum ar fi răsărit din senin, un grup de vreo douăzeci de războinici albi, înalţi şi puternici. Erau Hodonii.

Panatlea a aruncat o singură privire asupra celor care îi ameninţau libertatea în ultimele momente; apoi a sărit repede spre tufişuri cu speranţa că se va putea ascunde undeva şi să scape de acolo.

Zadarnică speranţă, deoarece războinicii au fost prea aproape de ea şi au înconjurat-o din toate părţile.

Atunci, încolţită, s-a transformat, la flăcările fricii şi a urii, dintr-o căprioară speriată într-o tigroaică furioasă. A tras cuţitul din teacă şi a început să se apere singură împotriva unui duşman atât de numeros.

Ei însă nu doreau să o ucidă, ci numai să o prindă vie, astfel mulţi au simţit lama ascuţită a armei sale cu care tăia în carnea lor; în cele din urmă a fost învinsă de forţa numărului lor.

Ea continua să se lupte, zgâriind şi muşcând, chiar după ce i s-a luat cuţitul, aşa că Hodonii au fost nevoiţi să îi lege mâinile şi să îi pună un căluş în gură.

La început nu a vrut să meargă de bună voie, dar, după ce doi Hodoni au prins-o de păr şi au târât-o aşa câţiva paşi, a văzut că ideea ei era greşită, pornind docilă, deşi, atât cât îi permiteau căluşul şi mâinile legate la spate, era destul de îndrăzneaţă faţă de ei.

După un timp, Hodonii s-au unit cu o trupă mai mare şi Panatlea a aflat din convorbirea lor că ultima destinaţie a călătoriei era Alur, cetatea luminii.

În timpul acesta, în peştera strămoşilor săi, [illegible]mat, Gund de Korulja, jelea atât pierderea prietenului său, cât şi a fiinţei care ar fi trebuit să îi fie soţie.

CAPITOLUL VIII

În căutarea Janei

În timp ce reptila șuierătoare venea în viteză asupra străinului care încerca să treacă lacul din centrul mlaștinii de la hotarele Paluldonului înot, acesta a avut impresia sfârșitului călătoriei sale atât de obositoare și pline de primejdii.

Șansa lui de a asupraviețui părea atât de mică și speranța atât de slabă; nu se gândea deloc să se lase nimicit fără nici o împotrivire.

A scos deci, cuțitul din teacă, așteptând plin de curaj apropierea reptilei. Monstrul era de o conformație pe care el nu a mai văzut-o până atunci la nici o vietate, semănând din unele puncte de vedere mai mult cu un crocodil enorm, decât cu orice alt animal sau reptilă pe care ar fi putut să le cunoască el.

Astfel, în momentul când acest supraviețuitor înfiorător al vreunei clase reptiliene stinse demult l-a ajuns cu fălcile gata deschise să îl înghită, străinul a devenit conștient, într-o clipă, de zădărnicia unei încercări de a opri atacul nebun al reptilei, sau de a îi putea străpunge pielea cu solzii ca oțelul numai cu cuțitul pe care îl avea în mână.

Părea că nu i-a mai rămas decât o singură soluție, dincolo de o moarte subită: a folosit-o chiar în clipa în care monstrul l-a ajuns.

Cu viteza unei foci maritime s-a scufundat în apă, cu capul înainte, pe sub corpul uriaș ce venea spre el, și răsucindu-se, în același timp, cu fața în sus, a înfipt adânc cuțitul în pielea moale, rece și alunecoasă de pe pieptul reptilei.

În virtutea inerției, viteza enormă a acestei reptile a făcut-o să treacă peste omul scufundat în apă care a simțit lama tăioasă a cuțitului spintecând reptila de la un capăt la altul.

Atunci a mai înotat sub apă: a înotat puternic și repede

vreo zece metri, după care a ieşit la suprafaţă. O privire în spatele lui a fost suficientă să îi arate că monstrul rănit bătea apa zadarnic, încercând să se menţină la suprafaţă.

Cum că se zbătea în agoniile morţii era demonstrat de faptul că acum nu mai încerca să îl urmărească, aşa că, însoţit de şuierăturile stridente ale monstrului muribund, albul a a juns la celălalt capăt al lacului, pentru a-şi relua forţele sale supraomeneşti de a străbate şi ultima fâşie de malştină care îl mai separa de terenul solid al Paluldonului.

S-au scurs două ore lungi şi obositoare până a reuşit să treacă prin noroiul alunecos, lipicios şi urât mirositor; dar, în cele din urmă, istovit şi plin de noroi, s-a târât încet pe iarba verde şi moale.

La vreo sută de metri mai încolo se vedea un râuleţ care, izvorând în munţii din depărtare, şerpuia la vale, pentru a se vărsa în întinsul mlaştinilor.

După o scurtă odihnă, el s-a dus şi a căutat un loc potrivit pentru a-şi spăla atât corpul cât şi armele şi curelele de murdăria acumulată.

A trecut mai mult de un ceas de când, sub razele de soare, a început să se cureţe de toată mizeria şi să îşi ungă Enfield-ul, cu toate că nu avea alte mijloace de uscare decât nişte ierburi.

A sosit astfel miezul zilei, înainte ca el să se fi declarat mulţumit că preţioasa lui armă este ferită de stricăciunile murdăriei sau ale umezelii. După aceea s-a ridicat şi a pornit la drum în căutarea urmei care l-a călăuzit cu atâta precizie până acolo, dincolo de marginea cealaltă a mlaştinii.

Va mai regăsi el, oare, urma care l-a adus până la marginea mlaştinilor, acolo unde a pierdut-o şi el în ciuda simţurilor lui atât de acute?

Dacă nu o mai găsea şi dincolo de partea opusă a barierei aproape imposibil de trecut, putea foarte bine să îşi închipuie că a făcut în zadar această călătorie.

A căutat deci, în sus şi în jos, pe marginea acestor ape stătătoare, semnele unor urme vechi, care altor ochi le-ar fi

fost invizibile cu totul, chiar dacă ar fi mers imediat şi exact după paşii aceluia care a brăzdat urmele.

În timp ce Tarzan înainta cu băţul asupra Grifilor, imita pe cât îşi putea aminti mai bine, apucăturile Torodonului, dar, chiar până în clipa când a ajuns să se oprească alături de unul dintre aceşti monştri enormi, şi-a dat foarte bine seama că soarta lui atârna de un fir de păr, deoarece nici unul dintre ei nu a arătat un semn de supunere ori amenințare.

Monstrul nu făcea decât să stea nemişcat, privindu-l cu ochii reci de reptilă... şi atunci, a ridicat băţul şi cu un sunet amenințător i-a dat o lovitură puternică peste faţă.

Creatura a muşcat aerul gol în direcţia lui..., o muşcătură ce nu a ajuns până la Tarzan, după care fiara s-a întors în tăcere, făcând doi paşi înainte, întocmai după cum a făcut când l-a asuprit Torodonul.

Mergând prin spatele ei, după cum l-a văzut că a procedat păroşul dinaintea sa, Tarzan s-a urcat pe coada reptilei până a ajuns lângă ceafa acesteia unde s-a aşezat călare.

După aceea, imitându-l pe Torodon, l-a înţepat cu capătul ascuţit al băţului şi, îndrumându-l în felul acesta cu lovituri când în dreapta, când în stânga, a pornit în lungul trecătorii, în direcţia văii.

La început nu s-a întrebat decât dacă îşi va putea impune cu succes autoritatea asupra acestor monştri enormi, ştiind bine că în această direcţie se află singura lui şansă de a scăpa de urmăritori.

Aşezat pe spinarea monstrului a avut senzaţia din copilărie, când s-a urcat pentru prima dată pe ceafa lată a lui Tantor, elefantul. Aceasta, împreună cu simţul că este stăpân pe situaţie, fapt întotdeauna de mare importanţă pentru Tarzan, l-a hotărât să îşi aplice şi noua forţă ce a primit-o în scopuri cu mult mai folositoare.

Despre Panatlea îşi făcea impresia că a scăpat şi a ajuns

la tribul ei, unde se afla acum la adăpost sau, probabil, și-a găsit moartea înainte de a fi ajuns acasă.

În orice caz, el nu mai putea să îi fie acum de nici un folos, cât în acea vale verde și fertilă se afla Alur, cetatea luminii, care, de când a privit-o prima dată de sus, de pe creasta munților Pastorulved, a fost tot timpul atracția țintei sale.

Era adevărat că nu avea de unde să știe dacă între zidurile ei strălucitoare era închisă sau nu taina partenerei lui de viață. Totuși, dacă mai trăia cumva în ținutul Paluldonului, nu putea fi decât printre Hodoni, deoarece negrii păroși ai acestei lumi uitate nu luau și nu păstrau prizonieri.

Va merge, deci, la Alur! Și cum putea oare să o facă cu mai mult succes decât călare pe acest monstru îngrozitor, pe care toate rasele din Paluldon îl înficoșau și îl dominau?

Ținutul prin care trecea acum era scăldat într-o splendoare de verdeață tropicală. Iarbă deasă, moale și răcoroasă creștea înaltă până la brâu și de o parte și de alta a drumului care, din când în când, era întrerupt de mici întinderi unde copacii erau rari ca într-o grădină, iar altcori de pădure deasă, cu crengile atât de încolăcite una în alta deasupra capului, încât ți se părea că treci printr-un tunel.

Uneori întâmpina mari greutăți ca să fie ascultat de monstrul acela nedomesticit, dar totdeauna rezultatul era același: teama care o avea de stăpânul său, infinit de mic pe lângă el, îl făcea să asculte.

Târziu, după-amiază, ajungând la confluența râului pe lângă care mergeau, cu un altul care părea că vine dinspre Korulja și tocmai pe când ieșea dintr-un petic de pădure, Tarzan a fost față în față cu o oaste mare de Hodoni, de partea cealaltă a râului.

Simultan, privirile lor s-au încrucișat, precum și cu cele ale fioroasei creaturi pe care el era călare. Când l-au văzut, Hodonii au rămas o clipă împietriți de uimire: apoi urmând comanda aspră a șefului lor, s-au răsucit pe călcâie și s-au refugiat într-o pădurice din apropiere.

Tarzan nu a avut timp să îi privească prea intens, dar i-a fost suficient să vadă că erau printre ei şi Wazdoni, prizonieri fără îndoială, luaţi din vizitele făcute asupra satelor Wazdonilor, după cum i-a povesti odată Tadeu şi Omat.

La sunetul vocilor Hodonilor, Griful a început să mugească îngrozitor şi a pornit în urmărirea lor, cu tot râul care îi despărţea. Abia după multe lovituri pe care le-a primit de la Tarzan, şi după nenumărate împunsături, s-a mai liniştit şi a pornit din nou pe cărare, dar mult timp după aceea era mohorât şi mult mai anevoios de dominat.

Când soarele era aproape de asfinţit şi a atins culmea munţilor înalţi de la apus, Tarzan a ajuns la concluzia că ideea de a intra în cetatea Alur, călare pe Grif, nu se putea realiza, încăpăţânarea monstrului crescând necontenit, datorită faptului, probabil, că enormul lui stomac striga după mâncare.

Tarzan se întreba nedumerit dacă Torodonii aveau vreun mijloc de a îşi priponi animalele peste noapte; dar, cum nu ştia acest lucru şi nu îi trecea prin minte nici o idee acceptabilă, s-a hotărât să lase în voia întâmplării dacă îl va mai găsi sau nu a adoua zi dimineaţa.

Acum, însă, se ridica o altă întrebare: care vor fi relaţiile dintre ei, după ce Tarzan va descăleca?

Nu se vor întoarce oare lucrurile în starea lor anterioară: vânatul şi fiara vânătoare?

Ori poate frica de împunsăturile băţului va continua să ţină din frâu monstrul mâncător de carne?

Tarzan nu putea să fie sigur nici de una, nici de alta, dar cum nu putea să rămână călare pe Grif toată viaţa, a preferat să descalece şi să pună întreaga situaţie la o ultimă încercare, cât timp mai era încă lumină.

S-a hotărât să o facă imediat.

Nu ştia însă nici prin ce mijloc va opri monstrul, singura lui dorinţă fiind până atunci să îl îndrume tot înainte.

Încercând, însă, în mai multe moduri cu băţul a descoperit că putea să îl oprească numai când se apleca înainte şi

îl lovea puternic peste bot.

În apropiere de locul unde se aflau acum se înălţau mai mulţi copaci, printre crengile cărora putea foarte bine să îşi găsească un adăpost convenabil..., dar i-a trecut prin minte că, dacă s-ar fi refugiat printre crengile lor, Griful ar fi înţeles imediat că fiinţa de care a ascultat până atunci avea sentimente de teamă faţă de el, cu rezultatul că Tarzan ar fi ajuns din nou prizonierul triceratropului.

Astfel, când s-a oprit Griful, Tarzan a coborât la pământ şi i-a aplicat o lovitură blândă pe coaste, ca şi cum i-ar fi dat drumul, apoi a pornit indiferent înainte. Din gâtul monstrului a ieşit un sunet puternic, răguşit şi prelung, după care, fără să îl privească măcar o dată pe Tarzan, a pornit şi a intrat în râu, unde s-a oprit să bea apă mult timp.

Convins că Griful nu mai constituia o primejdie pentru el şi cum era flămând, Tarzan a luat arcul de pe spate, a ales câteva săgeţi şi a pornit după hrană; a simţit mirosul acesteia după prima adiere de vânt dinspre râu.

Zece minute mai târziu, avea vânatul pregătit. Era unul din specia de antilope din Paluldon, pe care a indentificat-o în copilărie cu Bara, cerbul; aceasta pentru că, în cartea de citire pentru începători, care a fost baza educaţiei sale, poza unui cerb a fost aceea care semăna cel mai mult cu anitlopele, de la Elanul cel mare, până la cel mai mic tip de căprioare care se găseau în ţinuturile pe care le-au cutreierat în copilărie.

Tăind o bucată din pulpa din faţă, a ascuns-o într-un copac din apropiere, apoi a aruncat pe umeri restul aproape întreg al cărnii şi s-a întors din nou acolo unde l-a lăsat pe Grif.

Monstrul tocmai ieşea din apă, când Tarzan, văzându-l, a scos strigătul ciudat al Torodonului.

Fiara a privit în direcţia sunetului, scoţând în acelaşi timp un muget uşor, cu care a răspuns la chemarea stăpânului. Tarzan a trebuit să repete strigătul de două ori până ce fiara a pornit încet spre el, iar când a ajuns la câţiva paşi

distanţă, i-a aruncat carnea de cerb, asupra căruia monstrul s-a repezit cu lăcomie.

– Dacă o să te ţină ceva în apropiere, îşi şopti Tarzan, înapoindu-se la copacul unde a ascuns porţia de carne, nu va fi altceva decât siguranţa că te voi hrăni.

După ce a terminat de mâncat, s-a aşezat comod printre crengile copacilor înalte ca să se poată odihni, fiind aproape sigur că a doua zi, nu va intra în Alur călare pe preistoricul său armăsar, ci va trebui să străbată pe jos distanţa până acolo.

Când s-a trezit a doua zi de dimineaţă, a sărit uşor din copac şi a pornit spre râu, unde s-a dezbrăcat de tunica lui de peste şolduri, a scos armele de pe umeri şi punându-le pe iarba verde de pe mal, a intrat în apă, să înoate puţin.

A ieşit de acolo după o baie înviorătoare, s-a îmbrăcat şi apoi a mâncat ceea ce a mai rămas din carnea antilopei, completându-şi masa cu fructele care creşteu prin toate părţile.

După ce a mâncat, a coborât din copac şi, ridicând vocea, a scos strigătul fantastic al Torodonului, chemând Griful. Cu toate acestea, deşi a strigat de mai multe ori şi a aşteptat câtva timp, nu a primit nici un răspuns, în cele din urmă ajungând la concluzia că de acum înainte nu îşi va mai vedea calul său atât de neobişnuit.

S-a îndreptat, deci, spre Alur, punându-şi toată nădejdea în cunoştinţele de limbă hodonă, în puterea lui cea mare şi în isteţimea cu care era înzestrat.

În felul acesta, a intrat în oraşul hodonez Alur cu aceeaşi siguranţă cu care tu, cititorule, te-ai aventura pe strada principală a vreunui oraş vecin cu al tău.

Prima persoană care i-a descoperit defectul a fost un copil care se juca în poarta unei clădiri.

– Fără coadă! Fără coadă! a început el să strige, aruncând cu o piatră în Tarzan.

Apoi, a amuţit pentru câteva momente şi a rămas cu ochii ieşiţi din orbite, la constatarea că această fiinţă era cu

totul altceva decât un simplu războinic Hodon care şi-a pierdut coada. Speriat a fugit, ţipând, în curtea locuinţei sale.

Tarzan şi-a continuat drumul, dându-şi seama însă că era iminent momentul când va lua o decizie.

Nici nu a avut mult de aşteptat, deoarece la prima cotitură a străzii, se afla faţă în faţă cu un războinic Hodon, în ochii căruia a văzut surpriza subită care i-a provocat-o, urmată imediat de o bănuială, dar Tarzan i s-a adresat mai înainte ca acela să îi fi putut vorbi.

– Sunt străin din altă ţară, a zis el şi aş vrea să vorbesc cu Kotan, regele vostru.

Individul a făcut un pas înapoi şi a pus mâna semnificativ pe mânerul cuţitului său.

– La porţile Alurului nu ajung străinii, a zis el, decât ca duşmani sau sclavi.

– Nu vin nici ca sclav, nici ca duşman, a răspuns Tarzan. Vin direct de la Jad-Ben-Otho. Priveşte!

Şi spunând acestea, îi arătă Hodonului mâinile sale ca să poată vedea cât de mult se deosebesc de ale lui, apoi s-a întors cu spatele ca să îl convingă că nu avea nici coadă.

De fapt, înaceastă idee şi-a pus tot destinul, datorită amintirilor care l-au legat de Tadeu şi Omat; şi-a amintit că aceştia doi s-au certat odată iar Wazdonul a pretins că Jad-Ben-Otho are o coadă lungă, iar Hodonul era în controverse cu celălalt pentru credinţa care o avea că Dumnezeul lor este fără coadă.

Ochii războinicului s-au dilatat, zugrăvindu-se în ei o expresie de mare respect, nuanţată totuşi şi de puţină bănuială.

– Jad-Ben-Otho! a murmurat el.

Apoi, tare:

– Văd bine că nu eşti nici Hodon, nici Wazdon, precum este tot atât de adevărat că Jad-Ben-Otho nu are coadă. Vino, să te conduc la Kotan, fiind un fapt în care nu trebuie să se amestece un războinic. Urmează-mă!

Zicând acestea, a pornit înainte, conducându-l pe Tarzan

prin Alur, dar tot nu își luase mâna de pe mânerul cuțitului și tot îl privea pe noul venit cu un sentiment de bănuială.

Orașul cuprindea o mare întindere de teren. Uneori se găsea câte un spațiu considerabil între diverse grupuri de clădiri, alteori clădirile erau dese.

În drumul lor, Tarzan și Hodonul s-au întâlnit cu mai mulți războinici și chiar cu femei, care au manifestat o mare curiozitate la imaginea străinului, dar îndată ce aflau că este condus la palatul regelui, nici unul dintre ei nu avea vreun gând rău pentru el.

Au ajuns, în sfârșit, la o grămadă înaltă de clădiri care se întindea peste o suprafață mare, mărginită în partea de apus de un lac albastru, și se vedea destul de bine că a fost cioplită direct din ceea ce a fost odată o stâncă naturală.

Acest grup de clădiri era înconjurat de un zid cu mult mai înalt decât toate pe care le-a văzut Tarzan până acum. Conducătorul lui l-a dus până la o poartă unde stăteau vreo doisprezece războinici, care s-au ridicat în picioare, formând o barieră vie în fața intrării, de îndată ce Tarzan și însoțitorul său au apărut după colțul zidului palatului. Aceasta, din cauză că mulțimea curioasă care era în urma lor a ajuns atât de numeroasă, încât paznicii de la poartă nu știau ce să creadă.

După ce conducătorul și-a terminat expunerea, Tarzan a fost condus în interiorul curții, unde a fost reținut, în timp ce un războinic a intrat în palat, cu intenția clară de a îl anunța pe Kotan.

După vreo cincisprezece minute, a apărut un războinic mare și puternic, urmat de mai mulți alții care au început să îl examineze pe Tarzan, cu cel mai mare interes.

Conducătorul acestei oști de războinici s-a oprit deodată, în fața lui Tarzan, întrebându-l brusc:

– Cine ești tu? Ce treabă ai cu Kotan?

– Sunt un prieten, a răspuns Tarzan. Vin din țara lui Jad-Ben-Otho ca să îl vizitez pe Kotan, regele Paluldonului.

– Dar cum ai ajuns până aici? Și pentru ce să te duc la

Kotan? a întrebat celălalt.

Atunci Tarzan s-a ridicat în toată înălţimea lui.

– Destul! a strigat el. Oare trimisul lui Jad-Ben-Otho trebuie tratat la fel ca oricare Wazdon? Du-mă la rege, numaidecât, ori furia lui Jad-Ben-Otho va cădea asupra capului tău!

În atitudinea aceasta provocatoare, era şi o întrebare care şi-o punea, şi anume: cât de departe putea el să meargă cu trufia cu care dorea să îşi impună autoritatea? Dar nu a avut mult de aşteptat, pentru că aproape imediat s-a schimbat şi comportamentul interlocutorului său.

S-a îngălbenit, a aruncat o privire speriată spre răsărit, apoi a întins palma dreaptă spre Tarzan, aplicând mâna stângă pe pieptul său: acesta era semnul de amiciţie, după cum era obiceiul între popoarele din Paluldon.

Tarzan a sărit repede la o parte, ferindu-se ca de ceva profonator; de asemenea, o expresie de groază şi de dezgust i s-a răspândit pe figură.

– Stai! a strigat el Cine eşti tu că îndrăzneşti să te atingi de persoana sacră a trimisului lui Jad-Ben-Otho? Numai Lotan poate să primească o asemenea onoare de la mine şi aceasta ca o favoare specială de la Jad-Ben-Otho. Grăbeşte-te! Am pierdut şi aşa destul timp! Uite ce fel de primire se acordă de către Hodonii din Alur fiului tatălui meu!

La început, s-a gândit că ar fi bine să adopte rolul însuşi al lui Jad-Ben-Otho, dar a considerat că, pe de o parte, ar putea să întâmpine vreo încurcătură, pe de altă parte, era plictisitor să îl întrupezi necontenit pe un Dumnezeu.

Când a realizat că sistemul lui funcţiona perfect, i-a trecut prin minte că, trecând în rolul fiului lui Jad-Ben-Otho, ar avea o autoritate cu mult mai mare decât aceea a unui simplu sol; pe lângă aceasta, ca fiu al lui Jad-Ben-Otho ar fi avut o libertate mai mare în ceea ce priveşte purtarea sa şi faptele sale. După calculul său, unui Dumnezeu mai tânăr nu i s-ar fi cerut lămuriri stricte în materie de demnitate şi alte amănunte, după cum i s-ar fi pretins în mod firesc unui

Dumnezeu mai bătrân şi mai mare.

De data aceasta, efectul cuvintelor sale s-a manifestat imediat şi cu putere la toţi cei din jurul lor. Dintr-o singură mişcare, s-au înlăturat cu toţii, şeful lor aproape leşinând de groază.

Scuzele sale, când a putut să le ceară după ce i-a trecut paralizia produsă de spaima prin care a trecut, erau într-un fel înjositoare pentru un războinic.

– Ai milă, Dorul-Otho! a strigat el. Ai milă de sărmanul Dak-lot! Treci înaintea mea şi îţi voi arăta unde te aşteaptă, tremurând, Kotan, regele nostru.

– Feriţi-vă, viperelor, a strigat apoi războinicilor săi şi împingându-i în dreapta şi în stânga, cu scopul de organiza un drum larg pentru Tarzan.

– Haide! a strigat acesta autoritar. Treci tu înainte şi arată drumul, iar oamenii tăi ne vor urma.

Şi bietul Dak-lot, speriat până în măduva oaselor, a făcut cum i s-a indicat, conducându-l pe Tarzan în palatul lui Kotan, regele Paluldonului.

CAPITOLUL IX

Grădina interzisă

Intrarea prin care Tarzan a putut să vadă în treacăt interiorul palatului, era sculptată foarte frumos, cu desene geometrice; iar zidurile interioare erau decorate identic, deşi, cu cât înainta dintr-un apartament în altul, a întâlnit şi figuri de animale, păsări şi chiar oameni, ocupând loc printre desenele artistului care a decorat zidurile.

Se vedeau pretutindeni vase de piatră de toate mărimile; de asemenea, erau în evidenţă ornamente de aur, precum şi piei de tot felul de animale, dar nicăieri nu a văzut nici cel mai mic indiciu despre materie ţesută, ceea ce arăta că Hodonii erau încă foarte jos pe scara evoluţiei. Totuşi

proporția și simetria coridoarelor și apartamentelor denotau un grad oarecare de civilizație.

A trecut, astfel, prin mai multe coridoare lungi, a urcat trei rânduri de scări de piatră și în cele din urmă a ajuns la o verandă în partea de apus a clădirii în fața lacului albastru.

Călăuza l-a condus în lungul acestei terase sau, mai bine zis, arcadă, vreo sută de metri și apoi s-a oprit în fața unei intrări largi la un lat apartament ala paltului.

Aici l-a văzut adunați, într-un apartament imens, un mare număr de războinici. Tavanul era în formă de boltă și avea peste cincisprezece metri înălțime.

În mijlocul camerei, fără să rămână mult loc pe lângă perete, se înălța o piramidă în trepte, multe și late, care ajungea până aproape de tavan, unde erau practicate mai multe deschizături ovale, pentru a lăsa lumina să intre.

Treptele piramidei erau ocupate de războinici până sus de tot, iar în vârf ședea un om înalt, impunător, ale cărui curele și cingători de aur străluceau în razele soarelui ce pătrundeau pe unea din acele mici deschizături.

– Kotan! a stigat Dak-lot adresându-i-se persoanei strălucitoare din vârful piramidei. Kotan și voi războinici din Paluldon! Priviți onoarea pe care o aveți de la Jad-Ben-Otho, trimițându-vă ca sol pe propriul său fiu.

Și, sfârșind, a pășit într-o parte, indicându-l pe Tarzan cu un gest dramatic.

Kotan s-a ridicat în picioare, iar toți războinicii care erau prezenți și-au întins gâtul, să vadă mai bine ființa care stătea semeață în fața lor. Aceia, care erau de partea cealaltă a piramidei, s-au îngrămădit în față imediat ce au auzit cuvintele bătrânului războinic.

Pe fețele unora dintre ei s-a zugrăvit o expresie de circumspecție. Nu le păsa de care parte cade norocul, însă doreau să fie în orice moment de partea cea mai avantajoasă.

În primul moment, toate privirile s-au ațintit asupra lui Tarzan, pentru ca apoi să treacă, încet-încet spre Kotan, pentru că după atitudinea lui aveau să își hotărască și ei

convingerile.

Kotan, însă, se vedea bine că era în aceeaşi încurcătură ca şi ei...; chiar atitudinea corpului său indica acest fapt, fiind o atitudine de şovăire şi îndoială.

Tarzan stătea într-o poziţie dreaptă, cu braţele încrucişate pe piept şi cu o expresie de dispreţ măreţ pe frumoasa lui faţă, dar lui Daklot i se părea că vede şi un început de furie.

Situaţia devenea încordată.

Daklot, neliniştit, arunca priviri îngrijorate spre Tarzan şi priviri rugătoare spre Kotan. În camera mare a tronului din Paluldon, domnea o tăcere mormântală.

În cele din urmă, Kotan a vorbit:

– Cine spune că el este Dorul-Otho?

Şi aruncă priviri înfricoşătoare spre Daklot.

– El spune! a strigat îngrozitul nobil.

– Şi trebuie să fie adevărat? a întrebat Kotan.

Nu cumva era o urmă de ironie în tonul regelui? Ferească Otho!

Daklot a aruncat o privire piezişă lui Tarzan: o privire care urmărea intenţia de a-i dovedi propria lui credinţă; dar care nu a reuşit decât să îl încredinţeze pe Tarzan de spaima jalnică a acestuia.

– O, Kotan! se rugă Daklot. Proprii tăi ochi ar trebui să te convingă că este fiul lui Otho. Priveşte făptura lui dumnezeiască, la mâinile şi la picioarele lui care nu sunt ca ale noastre. Nu vezi că şi el este fără coadă, după cum este şi puternicul său tată?

După toate aparenţele, Kotan abia acum vedea toate aceste lucruri pentru prima dată; neâncrederea lui se clătina.

În acel moment, un războinic tânăr, care îşi făcuse în tot acest timp drum din partea cealaltă a piramidei, a ajuns în faţă, unde putea să îl vadă mai bine pe Tarzan şi a început imediat să spună:

– Kotan, aşa trebuie să fie, după cum spune Daklot. Eu sunt sigur că l-am mai văzut o dată pe Dorul-Otho. Ieri,

când ne întorceam cu prizonierii din Korulul, l-am văzut călare pe spatele unui Grif mare. Noi ne-am ascuns în pădure înainte de a se apropia el; dar am văzut destul ca să pot spune că cel care călărea acel monstru nu era altul decât cel din fața ta.

Această dovadă părea să fi fost suficientă ca să convingă majoritatea războinicilor că, într-adevăr, se aflau în fața unei divinități, și atunci o modestie neașteptată i-a determinat să facă un pas înapoi din fața lui, pe după vecini.

Cum și vecinii lor au încercat să facă același lucru, rezultatul a fost că aceia care au fost mai aproape de Tarzan s-au topit cu totul, până când treptele piramidei din fața lui s-a eliberat până sus, lângă Kotan.

Acesta, probabil influențat tot atât de mult de atitudinea înspăimântată a oamenilor săi, ca și dovezile aduse, și-a schimbat și tonul și purtarea, în așa fel încât să se potrivească cerințelor, dacă străinul era într-adevăr Dorul-Otho, lăsând însă o supapă de scăpare pentru demnitatea sa, în cazul în care se va dovedi că a avut de-a face cu un impostor.

— Dacă ești într-adevăr Dorul-Otho, a zise el, adresându-i-se lui Tarzan, vei ști că îndoielile noastre nu au fost decât foarte explicabile, deoarece noi nu am primit nici un semn de la Jad-Ben-Otho că are intenția să ne onoreze chiar atât de mult; și, pe lângă aceasta, de unde era să știm noi că Dumnezeu are un fiu? Dacă tu ești acela, întreg Paluldonul va fi bucuros să te onoreze. Dar, dacă nu ești... îngrozitoare va fi pedeapsa îndrăznelii tale. Eu, Kotan, regele Paluldonului, am vorbit!

— Ai vorbit bine, așa cum se cuvine să vorbească un rege care se teme și îl onorează pe Dumnezeul poporului său! a început Tarzan, rupând tăcerea îndelungată care s-a păstrat până atunci. Foarte bine faci, a continuat el, că vrei să te convingi dacă sunt cu adevărat Dorul-Otho, înainte să îmi acorzi omagiile care mi se cuvin. Jad-Ben-Otho mi-a dat însărcinarea specială să mă asigur dacă meriți să domnești

peste poporul acesta. Prima experienţă pe care am avut-o aici mi-a arătat că Jad-Ben-Otho a ales bine când a insuflat spiritul regesc în copilul de la sânul mamei tale.

Bine faci, a reluat Tarzan, dacă vrei dovezi că nu sunt un impostor. Vino mai aproape, să te convingi că nu sunt ca toţi oamenii. Mai mult încă, nu se cuvine să stai mai sus decât fiul Domnului.

Imediat au început să coboare repede treptele piramidei toţi războinicii, în frunte cu Kotan, care, totuşi, a reuşit să îşi menţină o oarecare demnitate în ţinuta sa, în timp ce cobora scările largi pe care nenumărate picioare goale le-a dat în cursul anilor o netezime strălucitoare.

– Şi acum, a zis Tarzan când regele stătea în faţa sa, cred că nu mai ai nici o îndoială că nu sunt de aceeaşi rasă cu tine. Preoţii voştri v-au spus că Jad-Ben-Otho este fără coadă. Prin urmare, tot fără coadă trebuie să fie şi fiul lui şi rasa de zei izvorâtă din el. Dar ajunge cu astfel de dovezi!

Ştiţi cu toţii, a continuat Tarzan plin de convingere, care este puterea lui Jad-Ben-Otho: fulgerul din cer şi trăznetul care dă moarte; ploile care cad după voia lui; iarba, fructele şi florile care cresc sub divina lui îndrumare; aţi asistat la naşteri şi la morţi şi aceia care îl onorează o fac pentru că toate aceste forţe sunt sub controlul lui Jad-Ben-Otho.

Tarzan a făcut o pauză, privind din ansamblu expresia de pe chipul lui Kotan şi a celorlalţi prezenţi, apoi a continuat:

– Şi atunci, vă întreb eu: care ar fi situaţia unui impostor care afirmă că este fiul unui Dumnezeu atât de puternic? Nu mai ai deci, nevoie de alte dovezi. Kotan, pentru că, dipă cim el te-ar trăzni, dacă mă renegi, tot aşa s-ar întâmpla şi cu mine, dacă aş minţi când pretind că el este tatăl meu.

În faţa unei explicaţii cu o bază atât de logică, Hodonii au fost neviţi să considere că sunt convinşi de adevărul care îl expunea Tarzan. Cine se mai putea îndoi de declaraţiile sale? Numai acela care nu dorea să admită că îi lipseşte credinţa în atotputernicia lui Jad-Ben-Otho.

Kotan era mulțumit, acum că a primit vizita unei divinități, dar tot era nedumerit de felul în care trebuia să îl trateze.

Concepția lui despre Dumnezeu a fost până acum vagă și nehotărâtă, deși la fel cu toate popoarele primitive, Dumnezeul lui era ceva personal, după cum erau și demonii și spiritele sale.

Prin urmare, și-a închipuit că lui Jad-Ben-Otho i-ar face plăcere aceleași excese la care se doda el singur, fără ca el să aibă vreo reacție neplăcută.

A considerat că și Dorul-Otho va fi încântat dacă i se va da mâncare: cantități mari din mâncărurile favorite ale lui Kotan, însă pe care le considera întotdeauna vătămătoare.

Mai era, de asemenea, o băutură pe care femeile din Hodon o preparau lăsând porumbul să se înmoaie în zeamă de fructe zemoase, la care mai adăugau și alte ingrediente cunoscute numai de ele.

Un Dumnezeu, raționa Kotan poate să guste din toate plăcerile acestea, fără a avea vreo durere de cap, dar în momentul de față trebuia să se gândească la demnitatea și onorurile care i se impunea să le acorde oaspetelui său nemuritor.

Sus, pe vârful piramidei din odaia tronului din Alur, nu mai călcase piciorul nimănui, decât cel al regelui: fapt care se respecta de veacuri întregi, de când domnea cel dintâi rege al Paluldonului.

Deci, ce onoare mai mare i-ar fi putut oferi Kotan lui Dorul-Otho decât să îi acorde un loc sus lângă el? L-a invitat pe Tarzan să urce pe piramidă și să se așeze pe banca de piatră din vârf.

Cu o treaptă mai jos de platforma sacră din vârf, Kotan și-a continuat drumul, ca și cum ar fi dorit să urce pe tronul său: dar Tarzan l-a oprit apucându-l de braț și rostind:

– Nimeni nu poate să stea la același nivel cu Dumnezeu, pășind singur cu încredere și așezându-se pe tron.

Umilit în acest fel, Kotan și-a arătat numaidecât

încruntarea, dar nu a îndrăznit să obiecteze nimic, ca nu cumva să atragă mânia celui de sus.

– Totuşi, a adăugat numaidecât Tarzan, Dumnezeu îl poate onora pe credinciosul său supus, invitându-l lângă el. Vino, Kotan, iată cum te onorez eu, în numele lui Jad-Ben-Otho!

Diplomaţia lui Tarzan avea la bază un plan: acela de a mări respectul şi teama lui Kotan, dar fără să stârnească vreo duşmănie în pieptul lui; pentru aceasta a fost îndrumat de nesiguranţa în care plutea, relativ la măsura în care Hodonii erau stăpâniţi de sentimentul religios.

De atunci, de când i-a oprit pe Tadeu şi Omat să mai discute despre subiecte religioase, nu a mai avut prilejul să afle nimic în acest sens.

A observat deci, supărarea clară, dar nerostită a lui Kotan, la propunerea de a acorda tronul oaspetelui său.

Pe de altă parte, efectul a fost în general satisfăcător, fapt care putea să îl vadă din reânoitul respect care s-a zugrăvit pe chipurile tuturor vânătorilor.

În urma sfatului lui Tarzan afacerile Curţii au fost reluate de acolo de unde au fost întrerupte la sosirea sa. Ele constau mai ales în rezolvarea discuţiilor dintre războinici.

Printre aceştia se afla unul care stătea numai cu o treaptă mai jos de tron: treapta despre care Tarzan a aflat mai târziu că este rezervată şefilor celor mai înalţi din triburile aliate care formau regatul Paluldonului.

Acest războinic care a atras atenţia lui Tarzan, era un om înalt, puternic, cu înfăţişarea unui leu. El pleda faţă de Kotan o idee veche, de când lumea şi care va dura cât va dura omenirea. Era vorba despre o neânţelegere cu unul dintre triburile vecine.

Afacerea în sine nu îl interesa pe Tarzan, dar a fost impresionat de înfăţişarea vorbitorului, iar când l-a auzit pe Kotan că îl numeşte Ja-don, interesul lui Tarzan a luat altă formă, pentru că acesta era tatăl lui Tadeu.

Acest amănunt l-a aflat din întâmplare; ştia că nu îi va

putea fi de vreun folos în momentul de față, deoarece, dacă ar fi îndrăznit să îi dezvăluie cumva relațiile de prietenie cu fiul acestuia, ar fi trebuit să admită și faptul că pretențiile sale la dumnezeire sunt false.

La închiderea ședinței cu afacerile de stat din ziua aceea, Kotan a emis ideea că fiul lui Jad-Ben-Otho, dacă binevoiește, poate să viziteze templul unde se celebrau ceremoniile religioase pentru adorarea marelui Dumnezeu al Hodonilor.

Astfel, Tarzan a fost condus de rege, urmat de războinicii Curții sale regale, prin coridoarele palatului spre partea de Nord a acelui grup de clădiri.

Templul în sine nu era decât o parte a palatului, și de o arhitectură identică. Erau acolo mai multe locuri, de diferite mărimi, destinate ceremoniilor, dar despre al cărui scop Tarzan nu își putea face decât o idee dintre cele mai neclare.

Fiecare avea un altar în partea de apus și un altul în partea de răsărit, de o formă ovală, diametrul cel mai lung al lor mergând dinspre apus spre răsărit.

Toate erau săpate în vârful unei stânci joase și fără acoperiș. Altarele dinspre apus erau invariabil făcute dintr-un singur bloc de piatră, a cărui suprafață era scobită într-un bazin lunguieț.

Cele de la răsărit erau fără scobitura menționată, dar toate, fără excepție, erau pătate sau vopsite cu o materie roșie-brună, pe care Tarzan nu avea nevoie să o privească de aproape pentru a ști, cu ajutorul nărilor sale sensibile, că petele brune erau de sânge uscat sau sânge omenesc care s-a uscat acolo.

Sub aceste curți-temple erau alte coridoare și apartamente care ajungeau până departe, în adâncul stâncii, locuri întunecoase și triste, care lăsau impresia unor închisori, dacă impresia trecătoare a lui Tarzan era adevărată.

Kotan a trimis înainte un om ca să anunțe vizita fiului lui Jad-Ben-Otho. Au fost întovărășiți prin templu de un grup mare de preoți.

Marca distinctivă a profesiunii acestora consta într-o mască ce le acoperea capul, reprezentând figuri care de care mai urâte.

Marele preot nu purta aşa ceva. Era un bătrân cu ochi şireţi, în fundul capului, cu buze subţiri şi crude.

În momentul în care l-a văzut, Tarzan a înţeles că aici era cea mai mare primejdie a şarlataniei sale, văzând, dintr-o singură privire, că omul acesta era contrariat de prezenţa şi de pretenţiile sale.

A observat de asemenea că, dintre toţi locuitorii Paluldonului, numai marele preot era singurul în stare să aibă o apreciere exactă asupra lui Jad-Ben-Otho, aşa că va fi dominat de bănuieli faţă de acela care se pretindea a fi fiul unui Dumnezeu fabulos.

Totuşi, indiferent de bănuielile care ar fi fost ascunse în creierul său isteţ, Ludon, marele preot din Alur nu a contestat dreptul lui Tarzan la titlul de Dorul-Otho şi probabil că a fost reţinut de la asta de aceleaşi îndoieli care l-au reţinut la început pe Kotan şi pe războinicii acestuia: îndoieli ce existau în adâncul sufletelor tuturor blestemaţilor şi care au la temelie teama ca nu cumva, la urma urmei, să existe Dumnezeu.

Astfel, pentru un moment, Ludon s-a menţinut într-o atitudine rezervată; totuşi, Tarzan ştia, tot atât de bine ca şi cum acest om şi-ar fi exprimat cu voce tare gândurile sale intime, că marele preot nu aştepta decât momentul potrivit să smulgă voalul care acoperea taina vicleşugului lui Tarzan.

La intrarea în templu, Kotan a predat conducerea oaspetelui în mâinile lui Ludon, ce îl conducea pe Tarzan prin acele părţi ale templului pe care numai el dorea să fie văzute.

I-a arătat camera mare unde păstrau darurile credincioşilor, de la şefii barbari ai Paluldonului şi oamenii acestora. Aceste lucruri aveau valori desebite, de la fructe uscate până la vase de aur masiv, aşa că în această cameră, cât şi în cele alăturate şi prin coridoare, era o aglomeraţie de bogăţii, care

a uimit până şi ochiul aceluia care poseda secretul avuţiilor magaziilor din Opar.

Umblând dintr-o parte în alta prin templu, se vedeau o mulţime de robi Wazdoni, fructul invaziilor Hodonilor asupra satelor vecinilor mai puţin civilizaţi decât ei.

Trecând prin faţa unui coridor a cărui intrare era barată cu gratii de fier, Tarzan a văzut înăuntru un număr mare de Pithecantropi de toate vârstele, de ambele sexe, atât Hodoni cât şi Wazdoni.

Dintre aceştia, majoritatea stăteau pe podeaua de piatră, într-o atitudine dintre cele mai abătute, în timp ce alţii păşeau dintr-o parte în alta, şi pe a căror figură era zugrăvită o expresie de disperare şi de cea mai neagră deznădejde.

– Cine sunt aceştia? l-a întrebat Tarzan pe Ludon.

Era prima întrebare pe care, de când a intrat în templu, o punea marelui preot; dar imediat a regretat această imprudenţă, pentru că Lodon s-a întors spre el cu o bănuială în ochi pe care nu a încercat cu nici cel mai mic efort să o ascundă.

– Cine poate să ştie mai bine decât fiul lui Jad-Ben-Otho? a răspuns Ludon.

– La întrebările lui Dorul-Otho nu se răspunde, fără pedeapsă, cu alte întrebări, a replicat liniştit Tarzan. Şi dacă Ludon, marele preot, vrea să ştie, pot să îi spun că sângele unui preot fals, pe altarul stăpânului său, nu ar displace ochilor lui Jad-Ben-Otho.

Ludon s-a îngălbenit şi a răspuns la întrebarea lui Tarzan:

– Acestea sunt jertfele al căror sânge va împrospăta altarele de răsărit, când soarele se întoarce la Tatăl tău la sfârşitul zilei.

– Şi cine ţi-a spus că lui Jad-Ben-Otho îi face plăcere ca poporul său să fie ucis pe altarele sale? a întrebat Tarzan. Ce ai zice dacă această credinţă a ta este greşită?

– Atunci, mii au murit în zadar, a răspuns Ludon.

Kotan şi războinicii săi ascultau cu mare atenţie acest

dialog.

De asemenea, mulţi dintre sărmanii care erau dincolo de poarta aceea cu gratii, au auzit această discuţie şi ridicându-se de unde erau, s-au apropiat de uşa prin care, în fiecare seară, cu puţin înainte de apusul soarelui, unul din ei era scos de acolo fără să se mai întoarcă vreodată.

— Eliberează-i! a strigat Tarzan, făcând un gest larg cu mâna spre victimele superstiţiei. Pot să vă spun, în numele lui Jad-Ben-Otho, că toate aceste sacrificii sunt o mare greşeală.

Ludon s-a făcut alb ca varul.

— Acesta este un sacrilegiu! a strigat el. De veacuri nenumărate preoţii au oferit în fiecare seară o viaţă pentru spiritul lui Jad-Ben-Otho, în momentul când se întoarce la stăpânul său, dar până acum marele nostru Dumnezeu nu a dat nici un semn de supărare.

— Opreşte-te! a strigat autoritar Tarzan. Oarbă într-adevăr a fost preoţimea care nu a putut să citească în semnele trimise de Dumnezeul lor.

Războincii voştri mor sub cuţitele şi buzduganele Wazdonilor: vânătorii voştri cad sub ghearele lui Ja sau ale lui Jata: nu trece o singură zi să nu moară câţiva în satele Hodonilor, şi o moarte pe zi a acelora care mor este taxa impusă de Jad-Ben-Otho pentru vieţile pe care le iei pe altarele răsăritene. Ce semn mai mare de neplăcere vrei să ai tu, oh, preot stupid!

Ludon nu a răspuns nimic.

În pieptul său s-a dezlănţuit o luptă grozavă între teama că acest om ar putea să fie fiul lui Dumnezeu cu adevarat, şi speranţa lui că nu era aşa, dar, în cele din urmă, teama a învins şi şi-a înclinat capul.

— Fiul lui Jad-Ben-Otho a vorbit, a zis el.

Apoi, adresându-i-se unui preot din categoria celor mici, zise:

— Ridică zăvoarele, deschide uşa, eliberează-i pe aceştia şi trimite-i la casele lor!

Ordinul a fost ascultat şi executat, iar prizonierii, conştienţi de miracolul care i-a salvat, s-au îngrămădit în jurul lui Tarzan, căzându-i în genunchi şi slăvindu-l.

Kotan era tot atât de zguduit ca şi marele preot de această răsturnare fără milă a unui obicei religios atât de vechi.

– Dar ce trebuie să facem ca să fim plăcuţi în ochii lui Jad-Ben-Otho? a strigat el, privindu-l pe Tarzan cu o expresie de nedumerire.

– Dacă doriţi să împăcaţi voia lui Dumnezeu, a răspuns Tarzan, depuneţi pe altaruri daruri de hrană, unelte şi îmbrăcăminte, care sunt destul de frecvente în oraşul acesta. Obiectele vor fi binecuvântate de Jad-Ben-Otho şi după aceea să le împărţiţi acelora care au mai multă nevoie de ele. Am văzut magaziile pline de aceste lucruri, cu proprii mei ochi am văzut-o şi pot să vă mai spun că, dacă preoţii învaţă poporul să intre astfel în graţia lui Dumnezeu, apoi poporul va aduce şi mai multe daruri pentru a fi întrebuinţate pentru uşurarea nevoilor altora.

Zicând acestea, a făcut un semn că doreşte să iasă din templu.

În timp ce ieşeau din locurile consacrate cultului religios din Alur, Tarzan a observat o clădire mică, dar destul de ornamentată, care se înălţa izolată, cu totul detaşată de celelalte, ca şi cum ar fi fost tăiată dintr-o stâncă care nu a avut nici o legătură cu cele din jur.

Tot examinând această clădire cu priviri de viu interes, a observat că, atât uşile, cât şi ferestrele sunt întărite cu gratii.

– Cărui scop este destinată aceată clădire? l-a întrebat pe Ludon. Cine este închis acolo?

– Nu este nimic, a răspuns repede şi nervos marele preot. Nu este nimeni acolo. Clădirea este goală. A fost odată întrebuinţată, dar de câţiva ani nu mai este.

Şi cu aceste cuvinte să grăbi să ajungă la poarta prin care se intra înapoi în palatul regal.

Acolo s-a oprit împreună cu preoţii săi, în timp ce Tarzan, Kotan şi războinicii Hodoni au ieşit din locurile consacrate templului.

Era o întrebare pe care Tarzan ar fi dorit să o pună de mult, dar se temea ca nu cumva cu aceasta să întărească şi mai mult bănuielile din sufletul multora în privinţa adevărului spuselor sale.

S-a hotărât ca, înainte de a se culca, să pună această întrebare lui Kotan, fie direct, fie indirect: dacă a fost vreodată cumva, de curând, în interiorul oraşului Alur o femeie de aceeşi rasă cu Tarzan.

În timp ce le era servită cina în sala de banchete din palatul lui Kotan, de către o parte din armata de robi negri pe al căror umăr a căzut sarcina tuturor treburilor mai grele şi a seviciului domestic din oraşul Alur, Tarzan a observat că în privirile unui rob a apărut o expresie de surpriză de recunoaştere, imediat ce privirile lor s-au încrucişat prima dată aici, în sala de banchete.

Mai târziu, l-a văzut şoptind cu un alt rob şi a indicat cu capul în direcţia lui Tarzan.

Acesta nu îşi amintea însă să îl mai fi văzut vreodată pe acest Wazdon şi nu îşi putea explica deloc interesul care îl manifesta individul acela. Din cauza aceasta, nici nu s-a mai gândit la acest incident.

Kotan era foarte surprins şi în sinea sa cu totul dezgustat că musafirul său dumnezeiesc nu are poftă să savureze din plin mâncărurile bogate servite la masă şi că nici nu vrea măcar să guste băutura înşelătoare a Hodonilor.

Pentru Tarzan, banchetul era o formă obositoare şi fără rost, lăcomia mesenilor în a se îndopa cu hrană şi băutură fiind atât de mare, încât nu mai aveau timp de vorbă.

Singurele sunete vocale la care se mărgineau era o plescăitură continuă care, împreună cu apucăturile lor, îi aminteau de o vizită pe care a făcut-o odată la moşiile ducelui de Westminster la Woodhouse, unde a văzut renumiţii porci de Berkshire.

Unul câte unul, oaspeţii au sucombat sub efectele ameţitoare ale rachiului; rezultatul era zgomotul sforăiturilor lor, aşa că, după puţin timp, nu au rămas decât Tarzan şi scalvii, singurele persoane conştiente din sala de banchete.

Ridicându-se în picioare, el s-a adresat unui negru înalt care stătea la spatele lui.

– Vreau să dorm, a zis el. Condu-mă la apartamentul care mi-a fost rezervat.

În timp ce acesta îl conducea afară din sala de oaspeţi, sclavul ce mai devreme a afişat o expresie de surpriză când l-a văzut pe Tarzan, s-a apropiat din nou de camaradul său, căruia i-a vorbit mai mult timp. Celălalt arunca priviri speriate în direcţia pe unde s-a îndepărtat Tarzan.

– Dacă ai dreptate, a zis el, trebuie să ne răsplătească cu libertatea noastră. Dar, dacă ai greşit cumva, oh, Dumnezeule, care va fi soarta noastră?

– Dar nu greşesc deloc! a strigat celălalt.

– Numai unei singure persoane poţi să îi comunici aceasta, despre care am auzit că s-a purtat foarte acru când acest Dorul-Otho a fost adus la templu şi că tot timpul i-a dat suficiente motive ca să îl urască. Este vorba de Ludon, marele preot.

– Il cunoşti? a întrebat al doilea rob.

– Am lucrat în templu, a răspuns colegul său.

– Atunci du-te imediat şi spune-i totul şi nu uita să primeşti făgăduiala libertăţii noastre în schimbul dovezilor care i le aducem.

Iată cum un Wazdon negru a mers până la poarta templului, unde a solicitat să îl vadă pe Ludon, marele preot, într-o problemă de mare importanţă; cu toate că era o oră târzie, Ludon l-a primit, iar, după ce a ascultat relatarea, i-a promis nu numai libertatea prietenului său, ci şi o mulţime de daruri, dacă vor putea dovedi exactitatea celor susţinute.

Iar în timp ce sclavul acesta vorbea cu marele preot din Alur, un om aproape gol, neavând doar decât o centură care

îi atârna peste şorduri, tocmai trecea pe după umărul înalt al muntelui Pastorulved.

Lumina lunii se reflecta atât pe ţeava lucioasă a unei Enfield atârnată de o curea de spate, cât şi de pe cartuşele de alamă din cele două cartuşiere în bandulieră de peste umerii lui largi şi bruni şi o a treia cu care era încins mijlocul lui subţire.

Călăuza lui Tarzan l-a condus într-o cameră ale cărei ferestre erau spre lacul Albastru şi unde a găsit un pat la fel cu acelea pe care le-a văzut în satul Wazdonilor: o simplă platformă de piatră, puţin mai ridicată decât podeaua, şi peste care erau aşternute un număr de blănuri tăbăcite.

A adormit fără să aibă ocazia să îi pună întrebarea care îl ardea la suflet şi fără să aibă vreun răspuns la ea.

S-a trezit o dată cu revărsatul zorilor, când a a început să se plimbe prin interiorul şi exteriorul palatului, înainte de a se vedea vreunul dintre ceilalţi locuitori din palat.

Nemaiântâlnind pe nimeni care să îl oprească sau să îi ceară lămuriri de ceea ce făcea, a ajuns după un timp la un loc închis, împrejmuit cu un zid înalt, care se afla în centrul terenului palatului şi care îi stârnea în mare măsură curiozitatea, fiind ferm hotărât să cerceteze cât va putea mai bine fiecare părticică a palatului şi a împrejurimilor sale.

Acest loc părea că nu are nici uşi, nici ferestre, dar probabil că era, cel puţin în parte, fără acoperiş, fapt pe care îl dovedeau nişte crengi care s-au întins pe deasupra zidului din apropierea copacului.

Nu a găsit nici un mijloc de a intra. Atunci şi-a desfăcut funia şi aruncând-o peste creanga care ieşea în afara zidului a ajuns după câteva clipe, sus pe creasta zidului.

Fără să mai aştepte să se asigure dacă în grădină se află vreun Wazdon sau Hodon sau vreo fiară sălbatică, a sărit uşor pe pământul moale din interior şi, fără să mai piardă vremea, a început o cercetare sistematică a acestui loc închis.

Curiozitatea lui a mai fost stârnită şi de faptul că locul nu era pentru folosinţa generală, nici chiar a acelora care aveau intrarea liberă în alte părţi ale palatului.

Astfel, la frumuseţea naturală a grădinii, s-a adăugat şi absenţa oricărui muritor, ceea ce îi uşura lui Tarzan explorarea grădinii, arătându-i-o tot mai atrăgătoare, insuflându-i speranţa că într-un loc ca acesta o va găsi pe cea care l-a împins la căutări grele şi lungi.

În grădină erau mici pârâiaşe artificiale şi acuri în miniatură, mărginite de tufişuri, parcă alcătuite de mâna îndemânatică a vreunui grădinar perfect, atât de bine scoteau în relief frumuseţea şi contururile naturii.

Suprafaţa interioară a zidurilor era modelată astfel ca să reprezinte stâncile albe ale Paluldonului, întrerupte în unele locuri de imitaţii în miniatură ale trecătorilor pline de verdeaţă ale originalului.

Cuprins de admiraţie şi gustând în întregul ei fiecare surpriză nouă pe care i-o oferea priveliştea, Tarzan înainta încet în jurul grădinii şi, ca întotdeauna, înainta fără cel mai mic zgomot.

Trecând printr-o pădure în miniatură, a dat peste o mică suprafaţă cu brazde pline de flori şi, în acelaşi timp, a observat prima femeie Hodonă pe care avea prilejul să o vadă de când a intrat în palat.

În centrul micului spaţiu deschis stătea o femeie tânără şi frumoasă, mângâind capul unei păsări pe care o ţinea cu cealaltă mână lângă pieptul ei.

Tarzan nu putea să îi vadă faţa decât din profil, dar, judecând după criteriul de frumuseţe din oricare ţară civilizată, nu putea fi considerată mai puţin drăguţă.

Jos, pe iarbă, la picioarele ei şi aşezată cu spatele spre el stătea o sclavă Wazdonă.

Văzând că aceea pe care o căuta nu este acolo şi, fiindu-i teamă să nu se dea vreo alarmă, dacă va fi descoperit de cele două femei, Tarzan a încercat să evite acest incident posibil căutând un loc unde să se ascundă în

tufişuri.

Mai înainte însă să poată să o facă, fata Hodonă s-a întors spre el, ca şi cum vreun simţ necunoscut ar fi avertizat-o de prezenţa lui; de altfel, o simplă manifestare, care ne este mai mult sau mai puţin cunoscută tuturor.

Când l-a văzut, privirile fetei nu au arătat decât surprindere; nu s-a reflectat în ochii ei mici nici cea mai mică urmă de frică, nici nu a ţipat, nici nu a ridicat tonul vocii sale armonios modelate când i s-a adresat.

– Cine eşti tu, a întrebat ea, care intri cu o astfel de îndrăzneală în "Grădina interzisă"?

La sunetul vocii stăpânei sale, sclava a sărit imediat în picioare, întorcându-se cu faţa spre el.

– Tarzan Jud-guru! a exclamat fata cu un amestec de mirare şi uşurare.

– Îl cunoşti? a strigat stăpâna sa, întorcându-se spre ea şi dându-i astfel ocazia lui Tarzan să ridice repede un deget la buzele sale, ca nu cumva fata să îl trădeze şi mai mult; cea care îl privea uimită era Panatlea: un izvor tot atât de mare de surprindere pentru el ca şi prezenţa lui pentru ea.

Repezită de stăpâna sa şi cu semnul tăcerii făcut simultan de Tarzan, Panatlea a rămas un timp fără grai, apoi a îngânat ceva în căutarea unui mijloc de ieşire din impasul în care se afla:

– Am crezut... Dar nu... am greşit... Am crezut că era unul pe care l-am mai văzut o dată lângă Korulgrif.

Hodona i-a privit alternativ pe cei doi cu o expresie întrebătoare şi de îndoială. După câteva clipe i s-a adresat lui Tarzan:

– Dar tu nu mi-ai răspuns încă, străine, cine eşti?

– Nu ai auzit, deci, despre musafirul care a sosit ieri la curtea regelui tău?

– Vrei să spui că tu eşti Dorul-Otho?! a excalamt ea.

Şi neâncrederea din ochii ei făcu loc onoarei şi respectului.

– El este, a răspuns Tarzan. Dar tu?

– Eu sunt Ghizi, fiica lui Kotan, regele Paluldonului, a răspuns ea.

Aşadar, ea era Ghizi, pentru dragostea căruia Tadeu a preferat exilul în loc de slujba de preot în Alur.

Tarzan s-a apropiat de această prinţesă atât de drăguţă, şi de o rasă atât de barbară.

– Fiica lui Kotan, a început el, Jad-Ben-Otho este satisfăcut de tine şi, ca un semn al favoarei tale, l-a ferit pe acela pe care îl iubeşti de la multe primejdii mari.

– Nu înţeleg, a răspuns fata.

Dar roşeaţa care îi acoperea faţa îi dezminţea vorbele.

– Bulat, a continuat ea, este oaspete în palatul tatălui meu. Nu am auzit să fie în vreo primejdie. Eu sunt logodită cu Bulat.

– Dar nu pe Bulat îl iubeşti, a zis Tarzan.

Ghizi a roşit din nou până la albul ochilor şi şi-a întors faţa într-o parte.

– Am displăcut oare marelui Dumnezeu?

– Nu, pentru că, după cum ţi-am spus, el este foarte mulţumit de tine şi ţi l-a păstrat pe Tadeu.

– Jad-Ben-Otho ştie totul şi fiul său îi împărtăşeşte ştiinţa.

– Nu, se grăbi să o îndrepte Tarzan, ca nu cumva reputaţia lui de atotştiutor să nu îl pună într-o încurcătură. Eu nu ştiu decât ceea ce Jad-Ben-Otho doreşte să ştiu.

– Spune-mi, te rog, voi fi vreodată împreună cu Tadeu? Desigur, fiul lui Jad-Ben-Otho poate citi viitorul.

Tarzan era foarte încântat să îşi lase o portiţă de scăpare.

– Nu ştiu nimic despre viitor, a zis el, decât numai ceea ce vrea Jad-Ben-Otho. Dar cred că nu trebuie să îţi fie teamă de viitor, dacă îi rămâi credincioasă lui Tadeu şi prietenilor lui.

– L-ai văzut? Spune-mi unde este?

– Da, l-am văzut. Ultima dată era cu Omat, Gundul de Korulja.

– Prizonier al Wazdonilor? l-a întrerupt fata.

– Nicidecum. Nu era prizonier, ci oaspete onorat, a răspuns Tarzan. Aşteaptă! Nu vorbi! Acum primesc o veste de la tatăl meu, Jad-Ben-Otho.

Amândouă femeile au căzut în genunchi acoperindu-şi faţa cu mâinile. Erau cuprinse de un respect total la gândul apropierii grozave a marelui lor Dumnezeu.

După puţin timp, Tarzan a atins-o pe Ghizi pe umăr.

– Ridică-te! i-a spus Tarzan. Jad-Ben-Otho a vorbit. Mi-a spus că această fată sclavă este din tribul Korulja, unde se află acum Tadeu şi ea este logodnica lui Omat, Gundul. Numele ei este Panatlea.

Ghizi s-a întors întrebător spre Panatlea.

Aceasta a făcut afirmativ din cap, mintea ei simplă nefiind în stare să hotărască dacă ea şi stăpâna sa sunt sau nu victimele unei mistificări cumplite.

– Aşa este cum spune, a şoptit ea.

Ghizi a căzut în genunchi, atingându-şi fruntea de picioarele lui Tarzan.

– Mare este onoarea pe care Jad-Ben-Otho a făcut-o umilei sale servitoare! a strigat ea. Transmite-i bietele mele mulţumiri pentru fericirea care a adus-o Ghizei.

– Tatălui meu i-ar plăcea, a zis Tarzan, dacă ai face ca Panatlea să fie înapoiată în satul părinţilor ei.

– Dar ce îi pasă lui Jad-Ben-Otho de o fiinţă ca ea? a întrebat Ghizi cu o voce mândră.

– Nu este decât un singur Dumnezeu, a răspuns Tarzan. Şi este tot atât de mult al Wazdonilor, cât şi al Hodonilor, precum şi al păsărilor, al fiarelor, al florilor şi a tot ce creşte pe suprafaţa pământului şi sub apă. Dacă Panatlea face ceea ce trebuie faţă de el, ea este mai mare în ochii lui decât fiica lui Kotan, dacă face greşeli.

– Voinţa lui Jad-Ben-Otho se va îndeplini, a zis Ghizi cu supunere, dacă îmi va sta în putinţă. Cel mai bun lucru este, oh, Dorul-Otho, să comunic regelui dorinţa tatălui tău.

– Atunci, ţine-o lângă tine, a adăugat Tarzan, şi ai grijă

să nu i se întâmple ceva rău.

Mi-a fost adusă abia ieri şi niciodată nu am mai avut o sclavă care să îmi placă atât de mult. Mi-ar părea rău să mă despart de ea.

– Dar mai sunt şi altele, a zis Tarzan.

– Da, a răspuns Ghizi, mai sunt şi altele, dar nu este decât o singură Panatlee.

– Se aduc mulţi sclavi în oraş?

– Da!

– Şi vin mulţi străini din alte ţări? a continuat să întrebe Tarzan.

Fata a dat din cap negativ.

– Numai Hodonii din cealaltă parte a văii lui Jad-Ben-Otho; dar ei nu sunt străini.

– Atunci eu sunt primul străin care a intrat pe porţile oraşului Alur?

– Dar are oare nevoie fiul lui Jad-Ben-Otho să pună atâtea întrebări unei sărmane muritoare ca Ghizi?

– După cum ţi-am mai spus, Jad-Ben-Otho este singurul atotştiutor.

– Atunci, dacă dorea să ştii acest lucru, a răspuns imediat Ghizi, desigur că te-ar fi înştiinţat.

Tarzan a zâmbit în sinea sa faţă de îndemânarea acestei drăcoaice ce îl combătea cu propriile arme.

Totuşi, într-o măsură evitarea întrebării lui ar fi putut fi considerat şi un răspuns.

– Atunci au mai fost străini pe aici în timpul din urmă, aşa este? a insistat el.

– Nu pot să îţi spun ceea ce nu ştiu, a răspuns fata. În palatul tatălui meu circulă multe zvonuri, dar cum poate să ştie o femeie din palat cât adevăr şi câtă închipuire este într-un zvon?

– A existat, deci, un astfel de zvon?

– A fost numai un zvon care a ajuns la "Grădina interzisă", a răspuns ea.

– Acest zvon se referea cumva la o femeie de altă rasă?

Din clipa în care a pus întrebarea şi până acum, în aşteptarea răspunsului, a crezut că inima încetează să îi mai bată, atât de covârşitoare era pentru el situaţia.

Fata a ezitat un moment înainte să răspundă.

– Nu, a zis ea. Nu pot să vorbesc despre acest subiect, pentru că oricât de mare importanţă ar avea ca Dumnezeii să se intereseze de el, eu singură aş deveni obiectul urii tatălui meu, dacă l-aş discuta.

– În numele lui Jad-Ben-Otho, îţi poruncesc să vorbeşti! a zis Tarzan. În numele lui Jad-Ben-Otho, în mâinile căruia stă soarta lui Tadeu.

Fata s-a făcut palidă ca ceara.

– Ai milă! a strigat ea. Voi vorbi pentru binele lui Tadeu şi voi spune tot ce ştiu!

– Ce să spui? a întrebat o voce aspră dintr-un tufiş de la spatele lor.

Toţi trei au întors capul şi au văzut apărând din tufiş statura impunătoare a lui Kotan.

Trăsăturile lui erau schimonosite de furie, dar, când l-a obsevat pe Tarzan, a făcut un loc unei expresii de surpriză, nuanţată de o oarecare teamă.

– Dorul-Otho! a exclamat el. Nu am ştiut că eşti aici..

După aceea, şi-a îndreptat umerii şi ridicând capul cu mândrie, a continuat:

– Sunt unele locuri în care nici fiul marelui Dumnezeu nu poate intra şi acesta este unul dintre ele: "Grădina interzisă".

Era o provocare, dar, cu toată atitudinea lui îndrăzneaţă, se putea observa, în tonul vocii sale, o oarecare scuză, indicând că, din sufletul lui superstiţios, nu a pierit teama inerentă a omului pentru creatorul său.

– Vino, Dorul-Otho! a continuat el. Nu ştiu nimic din ce a a pucat să îţi spună fetiţa aceasta fără minte, dar orice doreşti să afli, îţi va spune Kotan, regele ţării.

Apoi, adresâdu-i-se fiicei sale:

– Ghizi, treci imediat în camera ta, indicându-i cu

severitate partea cealaltă a grădinii.

Prinţesa, urmată de Panatlea, a pornit imediat în direcţia aceea.

– Noi vom merge pe aici, a zis Kotan.

Şi pornind înainte, l-a condus pe Tarzan în altă direcţie.

Alături, de partea aceea a zidului de care se apropiau, Tarzan a zărit o grotă în stânca zidului, şi coborând o scară şi trecând printr-un coridor, au intrat în clădirea principală a palatului.

La această intrare în Grădina interzisă stăteau doi războinici înarmaţi: era o dovadă clară că aceste locuri sacre erau bine păzite.

Kotan l-a condus în tăcere înapoi în propriile apartamente din palat. O încăpere mare, anticamera aceleia spre care mergeau, era plină cu soldaţi şi nobili, în aşteptarea plăcerii de a-şi vedea domnitorul.

Imediat după ce au intrat, toată lumea s-a ferit într-o parte şi în alta, deschizând, astfel, un drum de onoare pentru rege şi oasptele său divin.

În apropierea unei uşi din partea cealaltă a sălii, şi jumătate ascuns printre războinici, se afla Ludon, marele preot.

Tarzan l-a zărit numai în treacăt, dar i-a fost suficientă această clipă ca să obseve expresia de răutate şi de viclenie de pe faţa crudă a acelui om, presimţind nimic bun..., dar nu a avut timp să îl privească mai scrutător, pentru că a trecut cu Kotan în odaia alăturată.

Tot în momentul acela a apărut şi masca urâtă a unui preot la intrarea opusă. Posesorul ei s-a oprit acolo un moment, aruncând o privire rapidă de jur-împrejur şi apoi, găsindu-l pe acela pe care îl căuta, a pornit către el şi, după câteva momente, s-a oprit în faţa lui Ludon.

S-a încins atunci între amândoi o convorbire în şoaptă, pe care marele preot o sfârşi astfel:

– Întoarce-te imediat în apartamentele prinţesei şi ai grijă ca sclava să fie trimisă numaidecât în templu la mine!

Preotul inferior a pornit imediat să îndeplinească ordinele primite. Ludon s-a îndepărtat şi el de acolo, dar şi-a îndreptat paşii spre locaşul unde domnea suveran suprem.

Cam la o jumătate de oră după aceea, un războinic Hodon a fost introdus la Kotan.

– Ludon, marele preot, doreşte prezenţa lui Kotan, regele, în templu, a relatat trimisul. Dorinţa marelui preot este ca regele să vină singur.

Kotan a dat din cap, indicând că acceptă ordinul la care şi regele trebuie să se supună.

– Mă întorc repede, Dorul-Otho, s-a adresat el lui Tarzan şi în timpul acesta, atât războinicii cât şi sclavii sunt la ordinele tale.

CAPITOLUL X

Curajul lui Tarzan

A trecut mai mult de o oră până să se întoarcă regele în apartament, iar în timpul acesta Tarzan s-a ocupat cu examinarea sculpturilor de pe ziduri şi a numeroaselor specimene de scrieri de mână, prin care caligrafie paludodenii au dat camerelor o atmosferă de lux şi bogăţie.

Kotan s-a înapoiat tocmai când el se îndeletnicea cu această ocupaţie destul de plăcută.

Când, atras de mişcarea draperiilor pe unde a intrat regele, s-a întors şi l-a privit, a rămas aproape încremenit de schimbarea care s-a ivit in fizionomia lui.

Faţa lui era lividă, mâinile îi tremurau ca de boala copiilor, iar ochii îi erau holbaţi de frică. Înfăţişarea lui trăda clar, un amestec de furie aprigă şi o frică excesivă.

Tarzan l-a privit întrebător.

– Ai primit veşti rele, Kotan? a rostit el până la urmă.

Regele a mormăit ceva imperceptibil. În spatele lui s-au îngrămădit în apartament un număr mare de soldaţi, blocând,

astfel, intrarea.

Regele a privit mai întâi foarte speriat în stânga şi în dreapta. A aruncat o privire de groază spre Tarzan, apoi, întorcându-şi faţa şi rpivirile în sus către cer, a exclamat:

– Jad-Ben-Otho, martor să îmi eşti că nu fac acest lucru de bună voie!

A urmat după aceea o tăcere scurtă, care a fost întreruptă tot de Kotan.

– Arestaţi-l! a strigat el către războinicii din jur, pentru că Ludon, marele preot, jură că acest om este un impostor.

A te împotrivi cu arme acestui număr mare de soldaţi şi chiar în mijlocul palatalui regelui lor, ar fi fost mai mult decât un gest fatal.

Tarzan a ajuns, până acum, destul de departe cu agerimea minţii sale; iar acum, când speranţele şi bănuielile i-au fost adeverite în parte, în ultimele câteva ore, de confirmarea clară a Ghizelei, şi-a dat seama că are cea mai mare nevoie de a nu căuta moartea cu orice preţ, când putea să o evite.

– Staţi! a strigat el ridicând mâna cu palma deschisă în faţa lor,. Ce înseamnă asta!?

– Ludon pretinde că are dovezi că nu eşti fiul lui Jad-Ben-Otho, a răspuns Kotan. El cere să te ducem în camera tronului, spre a fi judecat. Dacă eşti ceea ce pretinzi fi, nimeni nu ştie mai bine decât tine că nu trebuie să îţi fie teamă a te supune cererii lui; nu uita, însă, că, în asemenea afaceri, marele preot comandă regelui şi că eu nu sunt decât executorul acestor ordine, şi nu autorul lor.

Tarzan vedea bine că Kotan nu era pe deplin convins de înşelăciunea sa, fapt care ieşea şi din încercarea lui clară de a-şi scuza acţiunea.

– Să nu pună mâna războinicii tăi pe mine, i-a zis Tarzan lui Kotan, ca nu cumva Jad-Ben-Otho , înşelându-se asupra intenţiilor lui, să nu îi trăznească pe toţi.

Efectul acestor vorbe a fost instantaneu asupra acelora din rândurile din faţă, fiecare soldat luând un aer pocăit şi

modest şi tot ascunzându-se după cei din spate: era o pocăinţă care devenea contagioasă.

Tarzan a început să zâmbească, spunând cu o voce calmă:

– Nu vă fie teamă! Vom merge de bună voie în camera de audienţă, să îi înfrunt pe nelegiuiţii care mă acuză.

Cum au intrat în sala tronului, s-a ivit o complicaţie dintre cele mai grave.

Kotan nu dorea să recunoască dreptul lui Ludon de a ocupa o poziţie inferioară; similar şi Tarzan, în virtutea pretenţiilor sale înalte, susţinea că nimeni nu poate să stea mai presus decât el.

Dar, dintre toţi cei de faţă, hazul acestei situaţii nu era priceput decât de Tarzan.

Ca să uşureze situaţia, Jadon a emis ideea ca toţi trei să ocupe tronul. Această idee a fost respinsă de Kotan, cu argumentul că nici un muritor altul decât regele Paluldonului nu a stat vreodată acolo sus şi, ceva mai mult, nu era loc destul pentru toţi trei.

– Dar cine este acuzatorul meu şi cine este judecătorul? a întrebat Tarzan deodată.

– Ludon este acuzatorul, s-a grăbit să adauge marele preot.

– Aşa? Voi fi judecat deci de acela care mă acuză? Lăsaţi la o parte orice formalităţi şi spuneţi-i lui Ludon să mă condamne!

Accentul lui Tarzan era ironic şi în privirea cu care îl căuta pe marele preot era atâta sarcasm, precum şi în rânjerul de pe faţa lui, încât a stârnit în proporţii extraordinare ura aceluia.

Evident, însă, că regele Kotan şi războinicii lui şi-au dat seama de dreptatea obiecţiilor ridicate de Tarzan împotriva acestui sistem îngust de a împărţi dreptatea.

– Numai Kotan poate să judece în camera tronului din palatul său, a zis Ludon. El trebuie să asculte şi acuzaţiile martorilor, iar sentinţa dată de Kotan să fie definitivă.

Cu toate acestea, regele nu a fost deloc încântat să prezideze o judecată împotriva unuia care se putea prea bine să fie fiul lui Dumnezeu, aşa că a căutat o portiţă de scăpare.

– Nu este decât o problemă pur religioasă, a zise el, şi, conform tradiţiilor, regele Paluldonului nu trebuie să se amestece în afaceri bisericeşti.

– În cazul acesta, să se ţină judecata în templu! a strigat un şef, pentru că şi războinicii doreau ca regele lor să nu aibă nici un motiv de răspundere în această afacere.

Propunerea i-a fost mai mult decât binevenită marelui preot, care în sinea sa se învinovăţea că nu s-a gândit mai demult la aceasta.

– Este adevărat, a zis el. Acest om a păcătuit contra templului. Prin urmare, acolo trebuie să fie judecat!

– Fiul lui Jad-Ben-Otho nu va fi târât nicăieri! a strigat Tarzan.Dar este posibil ca la sfârşitul acestei judecăţi să fie târât cadavrul lui Ludon, marele preot, afară din templul Dumnezeului pe care el îl nesocoteşte. Gândeşte-te bine, Ludon, până nu comiţi o asemenea nebunie.

Vorbele lui rostite cu intenţia de a-l intimida pe marele preot nu au avut nici un efect, căci Ludon nu s-a speriat câtuşi de puţin de fondul ideii lui Tarzan.

– Iată un om ce, s-a gândit Tarzan, cunoscându-şi religia mai bine ca oricare altul, îşi dă foarte bine seama de falsitatea celor pretinse de mine, după cum îşi dă seama şi de falsitatea credinţei pe care o predică.

Totuşi, ştia bine că singura sa speranţă consta în a se arăta cât se poate de indiferent faţă de toate acuzele.

Kotan şi războinicii tot se mai aflau sub influenţa credinţei în el, şi de acest fapt Tarzan trebuia să profite în actul final al dramei înscenate de Ludon, pentru a fi salvat din mâinile invidiosului preot care, în inima lui, probabil l-a condamant deja la moarte.

Ridicând, deci, din umeri, ca şi când ar fi fost vorba despre o afacere foarte importantă, Tarzan a coborât scările

piramidei.

– Pe Dorul-Otho nu îl interesează, a zis el, în ce loc găseşte de cuviinţă Ludon să îl înfurie pe Dumnezeul său,. pentru că mânia lui Jad-Ben-Otho se poate abate tot atât de uşor în templu, ca şi în camera tronului.

Nemărginit de uşurat de soluţia atât de simplă a problemei lor, Kotan şi războincii au pornit din camera tronului spre templu, timp în care le-a crescut credinţa în Tarzan, faţă de indiferenţa care o afişa acesta acuzaţiilor care i s-au adus.

Ludon i-a condus pe toţi în cea mai largă dintre curţile-templu cu altare.

Instalându-se în spatele altarului din apus, i-a făcut semn lui Kotan să şadă pe platforma de la stânga, spunându-i şi lui Tarzan să ocupe un loc identic însă, la dreapta altarului.

Când Tarzan s-a urcat pe platformă, privirile lui s-au încruntat de supărare faţă de tabloul care i s-a reprezentat.

Bazinul scobit în suprafaţa de sus a altarului era plin de apa în care plutea cadavrul gol al unui copil abia născut.

– Ce înseamnă asta? a strigat el, întorcându-se spre Ludon.

Acesta a zâmbit răutăcios.

– Faptul că nu ştii este o nouă dovadă de faitate a pretenţiilor tale. Da, pozezi ca fiu al lui Dumnezeu şi nu ştii că la apusul soarelui aducem jertfa unui bărbat, iar la răsăritul lui jertfa unui copil abia născut. Astfel îl onorăm noi pe Jd-Ben-Otho, şi aceste amănunte le ştiu până şi copii mici ai Hodonilor, numai acela care pretinde că este fiul lui Dumnezeu nu le ştie.

Dacă aceste dovezi, a continuat Ludon, nu sunt suficiente, am şi altele. Treci în faţă Wazdon! a poruncit marele preot, indicând cu degetul pe un sclav care stătea printre alţi negri şi câţiva preoţi, undeva mai încolo de altar. Spune-ne: ce ştii despre această fiinţă, strigă Ludon, arătându-l pe Tarzan, de îndată ce negrul a făcut, tremurând, vreo doi paşi spre altar.

– L-am văzut mai înainte, a început Wazdonul. Eu sunt din tribul Korulul şi într-o zi, nu demult, un grup din care făceam parte s-a întâlnit cu câţiva războinici din Korulja pe muchia dealului care desparte văile noastre. Printre inamici era şi această fiinţă ciudată pe care ei o numeau Tarzan Jad-guru, şi într-adevăr era teribil, deoarece au trebuit douăzeci de inşi să îl doboare. Nu se lupta însă cum s-ar fi luptat un Dumnezeu, iar când l-a izbit o ghioagă în cap, a căzut în nesimţire ca oricare muritor.

L-am adus după aceea, a reluat negrul după ce l-a privit intens pe Tarzan, în satul nostru prizonier, dar a scăpat după ce a tăiat capul războinicului pe care l-am lăsat să-l păzească, ducând cu el acest cap tocmai de partea cealaltă a văii şi atârnându-l de creanga unui copac.

– Cuvântul unui rob contra cuvântului lui Dumnezeu! Foarte frumos! a strigat Jodon, care şi mai înainte arătase o oarecare prietenie subtilă faţă de pretinsul urmaş de zeu.

– Nu este decât un pas în progresul nostru către adevăr, se grăbi să explice Ludon. Se poate ca mărturiile aduse de singura prinţesă a casei de Kotan să cântărească mai mult pentru marele şef de la Nord, cu toate că tatăl unui fiu care a fugit de oferta sfântă a carierei de preot nu ar asculta bucuros la mărturiile aduse împotriva unui alt păgân.

Jadon a pus repede mâna pe mânerul cuţitului său de la cingătoare, dar războinicii din jurul lui l-au reţinut, prinzându-l de braţ.

– Ai grijă, Jadon, că eşti în templul lui Jad-Ben-Otho.

Şi astfel, marele şef a fost nevoit să înghită apostrofarea lui Ludon, deşi jignirea a săpat în inima războinicului o ură cruntă împotriva marelui preot.

Kotan s-a adresat cu mirarea lui Ludon.

– Ce poate să ştie fiica mea despre aceasta? Sper că nu vei aduce o prinţesă a casei mele ca martoră publică?

– Nu, a răspuns Ludon, nu o voi aduce pe ea în persoană, dar am aici pe altcineva care poată să facă declaraţii pentru prinţesă.

Şi, zicând aceasta, Ludon a făcut un semn unui preot inferior, la apropiere căruia îi zise:

– Adu-o pe sclava prinţesei!

Preotul cu masca urâtă a apărut după o clipă, trăgând după ea cu silă, o fată wazdonă, care, se vedea clar, nu venea de bună voie.

Era Panatlea.

– Prinţesa Ghizi, a început preotul, era singură în "Grădina prohibită", numai cu această sclavă, când deodată, apare înaintea ei, ieşind pur şi simplu din tufişul de alături, această fiinţă care pretinde că este Dorul-Otho. Prinţesa, declară că sclava, când l-a văzut a strigat surprinsă că l-a recunoscut, zicându-i "Tarzan Jadguru", acelaşi nume despre care a vorbit sclavul din Korulul. Această femeie nu este din Korulul, ci din Korulja, adică din tribul cu care ni se spune că a fost mai întâi văzută.

Mai departe, aşa ne spune prinţesa, această femeie, al cărei nume este Panatlea şi care i-a fost adusă abia ieri, i-a istorisit o poveste foarte ciudată şi anume că ar fi fost salvată din mâinile unui Torodon din Korulgrif de către o creatură ca aceasta, pe care îl numea Tarzan Jadgur. A mai spus că amândoi au fost urmăriţi de doi grif; şi cum el i-a înşelat să plece de lângă Panatlea, care a putut să scape, dar mai târziu a fost prinsă de noi şi adusă în Alur.

Tot nu sunteţi lămuriţi, a strigat apoi Ludon, adresându-se mulţimii, că această fiinţă nu este fiul lui Dumnezeu?

Apoi, s-a răstit întorcându-se spre Panatlea:

– Ţi-a spus el vreodată că este fiul lui Dumnezeu?

Panatlea a făcut un pas înapoi, îngozită.

– Răspunde, sclavo! a răcnit marea preot.

– Părea într-adevăr că este mai mult decât un simplu muritor, ocoli răspunsul Panatlea.

– Ţi-a spus vreodată că este fiul lui Dumnezeu? Răspunde direct la întrebare! a insistat Ludon.

– Nu, a răspuns Panatlea în şoaptă, aruncând o privire

rugătoare lui Tarzan, pentru a-i cere iertare.

El îi răspunse cu un zâmbet prietenesc de încurajare:

– Aceasta nu este o dovadă că el nu este fiul lui Jad-Ben-Otho. Încercaţi să vi-l închipuiţi pe Jad-Ben-Otho umblând dintr-o parte în alta, strigând: Eu sunt Dumnezeu! Eu sunt Dumnezeu! L-ai auzit tu vreodată, Ludon? Desigur că nu. Pentru ce ar face fiul ce nu face tatăl?

– Destul! a strigat Ludon. Dovezile sunt zdrobitoare. Această fiinţă este un şarlatan.; iar eu, preotul cel mai înalt al lui Jad-Ben-Otho în oraşul Alur, îl condamn la moarte!

Acestor vorbe a urmat un moment de tăcere: Ludon s-a oprit intenţionat, pentru culminarea efectului dramatic.

– Şi, dacă am greşit, a încheiat el, să mă trăznească Dumnezeu, aşa cum stau aici în faţa voastră a tuturor!

Tăcerea a fost atât de mare , atât de profundă, încât se auzea până şi plescăitul apei lacului, care se izbea de zidul palatului.

Ludon a rămas în picioare, cu faţa întoarsă către cer, cu braţele întinse, în atitudinea unui om care şi-ar dezgoli pieptul, pentru a i se împlânta pumanlul executorului.

Războinicii, preoţii şi sclavii s-au îngrămădit cu toţii în curtea sacră, aşteptând împlinirea răzbunării lui Dumnezeu.

Tarzan, însă, a rupt tăcerea:

– Dumnezeul tău te ignoră, Ludon, i-a zis el cu o voce batjocoritoare, cu intenţia precisă ca să întărească şi mai mult mânia marelui preot. Da, te ignoră cu totul, şi pot să dovedesc aceasta înaintea ochilor tuturor preoţilor tăi şi ai nobilimii războinice care este de faţă.

– Dovedeşte-o, profanatorule, dacă poţi să o faci!

– Bine, a zis Tarzan. Tu, care mă numeşti profanator, care te-ai convins că sunt un impostor şi că eu, simplu muritor, am pozat ca fiu al lui Dumnezeu, de ce nu invoci mânia lui Dumnezeu, să mă trăznească pe mine şi nu pe tine? Astfel va rămâne neştirbită atotputernicia lui, precum şi demnitatea preoţimii tale.

A urmat din nou o tăcere scurtă, în care interval cei

prezenţi aşteptau ca Ludon să înfăptuiască în felul acesta distrugerea pretenţiosului impostor.

– Vezi că nu îndrăzneşti?! l-a înfruntat Tarzan. Ştii bine că mai repede te-a trăzni pe tine decât pe mine.

– Minţi! a stigat Ludon. Aş fi făcut asta, dar am primit chiar acum o înştiinţare de la Jad-Ben-Otho că ţi se rezervă o moarte desosebită.

La auzul acestor cuvinte ale marelui preot, toată preoţimea a izbucnit într-un cor de "Ah!" de admiraţie şi respect.

Kotan şi războinicii lui erau însă într-o stare de mare nedumerire. În sufletul lor urau şi se temeau în acelaşi timp de Ludon, dar atât de adânc era respectul pentru slujba de mare preot, încât niciunul nu a îndrăznit să ridice vocea împotriva lui.

Niciunul?

Ei bine, tot s-a găsit unul, şi a acela a fost Jadon, şeful fără frică de la Nord.

– Propunerea străinului este dreaptă, a intervenit el. Invoacă trăznetul lui Jad-Ben-Otho asupra lui, dacă vrei să ne convingi cu adevărat de vinovăţia lui.

– Destul! a strigat Ludon. De când a ajuns Jadon mare preot? Arestaţi acuzatul! s-a adresat el preoţilor şi războinicilor; iar mâine îşi va primi pedeapsa, aşa după cum mi-a ordonat Jad-Ben-Otho.

Din partea războinicilor nu se putea vedea nici o mişcare care să dovedească ascultarea ordinelor lui Ludon, dar preoţii inferiori, îmbibaţi de curajul fanatic al breslei lor, s-au repezit ca o ceată nebună de şacali să îşi înhaţe prada.

S-a isprăvit şi aceasta, şi nimeni nu era mai pătruns de realitatea faptului decât Tarzan.

De acum înainte isteţimea şi diplomaţia nu vor mai uzurpa funcţia armelor de atac şi apărare pe care el le iubea atât de mult.

Astfel, când prima mască urâtă apăru pe platformă, nu a mai găsit în faţa ei pe suavul plenipotenţiar din cer, ci o

fiară dintre cele mai feroce, de o furie mai curând diabolică, decât cerească.

Altarul se afla alături de zidul de apus al acestei clădiri fără acoperiş. Nu era loc acolo decât pentru o singură persoană, pentru marele preot când oficia ceremoniile sacrificiului. Aşa era şi acum: numai Ludon singur se afla la spatele lui Tarzan, iar în faţa lui se găseau peste două sute de războinici şi preoţi.

Pretenţiosul care dorea să aibă gloria de a fi cel dintâi care să pună mâna pe impostorul blestemat, alergă cu mâna întinsă să-l înhaţe pe Tarzan.

În loc de aceasta, el însuşi a fost înhăţat: smuls de o mână cu degetela ca oţelul, care l-au smucit ca pe o paiaţă, înfăşcându-l de un picior şi de curelele din spate şi ridicându-l deasupra altarului.

Dar, pe lângă aceasta, mai erau şi alţii care se apropiau să îl prindă, fără să îl mai bage în seamă pe Ludon, care se apropia pe furiş, pe după altar, cu cuţitul în mână.

Nu era nici un moment de pierdut, dar nici Tarzan nu avea obiceiul să piardă clipe preţioase, prin nesiguranţa unei hotărâri întârziate.

Astfel, mai înainte ca Ludon sau orice altul să poată ghici intenţia comandantului, acesta a repezit, cu toată puterea muşchilor săi enormi, corpul preotului care ţipa ca din gură de şarpe, exact în faţa marelui preot.

Atunci, ca şi cum ambele acţiuni nu erau decât una singură, atât de repede a urmat una după cealaltă, Tarzan a sărit pe altar şi de aici sus pe creasta zidului templului.

Ajuns acolo, s-a întors şi i-a privit jos pe cei rămaşi în sală.

– Cine îndrăzneşte să creadă, a strigat el,că Jad-Ben-Otho îşi rencagă fiul?

Apoi a sărit de partrea cealaltă a zidului, dispărând din ochii lor.

Din toată lumea care se afla acolo în sala templului, s-au aflat touşi, cel puţin două persoane ale căror inimi au

tresărit, involuntar, de bucurie, la succesul mişcării lui Tarzan. Una şi-a arătat satisfacţia pe faţă printr-un zâmbet larg. Cealaltă persoană era Panatlea.

Creierii preotului pe care Tarzan i-a aruncat în capul lui Ludon s-au împrăştiat pe pereţii templului, cu toate că marele preot a scăpat numai cu câteva zgârieturi mici, primite în căderea pe podeaua de piatră.

S-a ridicat în picioare cât a putut mai repede şi în cele din urmă, neştiind dc evadarea lui Tarzan, a strigat zăpăcit de câteva ori:"Prindeţi-l! Legaţi-l!", continuând să privească în jur după victima sa, cu o astfel de expresie ridicolă de zăpăceală, că mulţi războinici s-au simţit nevoiţi să îşi ascundă râsul, acoperindu-şi gura cu palmele.

De asemenea, şi preoţii alergau în dezordine dintr-o parte în alta, îndemnând războinicii să îl urmărească pe Tarzan, dar ei aşteptatu ordinele regelui lor, şi nu ale marelui preot.

Kotan, încântat în sufletul său, mai mult sau mai puţin de încurcătura şi ruşinea lui Ludon, aştepta ca acesta să îi spună precis ce trebuie făcut, ceea ce s-a şi întâmplat după ce unul dintre acoliţii marelui preot i-a povestit acestuia modul în care Tarzan a reuşit să scape din mâinile lor.

Imediat s-au emis ordinele necesare urmăririi; preoţii şi războinicii au început să iasă pe uşile templului în căutarea lui Tarzan.

Ultimele lui cuvinte pe care le-a pronunţat de sus, de pe creasta zidului, au avut foarte puţin efect asupra majorităţii, în ceea ce priveşte temeinicia pretenţiilor sale atât de mult dezaprobate de Ludon.

Cu toate acestea, în inima războinicilor domnea, după cum era şi firesc,o mare admiraţie pentru un om atât de curajos, astfel că mulţi simţeau aceeaşi bucurie care s-a născut în pieptul domnitorului lor faţă de situaţia caraghioasă în care a fost pus Ludon.

CAPITOLUL XI

Necunoscutul

În timp ce războinicii şi preoţii din Alur cercetau toate colţurile templului, ale palatului şi ale oraşului pentru a găsi urma celui dispărut, un alt străin gol, purtând un Enfield pe spate, cobora în Korulja pe la Nord, pe cărarea prăpăstioasă a muntelui.

Înainta fără zgomot spre fundul trecătorii, iar, când a ajuns acolo unde drumul a devenit mai nivelat, a pornit cu paşi repezi, cu toate că nu renunţa nici o clipă la vigilenţa faţă de primejdiile posibile de acolo.

Din spatele său, din partea de sus a muntelui, adia un vânt uşor, astfel că depindea acum numai de ochi şi de urechi ca să poată descoperi prezenţa vreunei primejdii ce l-ar pândi în drumul său.

Cărarea pe care o urma era pe marginea unui răuleţ de pe fundul trecătorii, în afară de unele locuri unde apele se rostogoleau peste stânci şi pietroaie, iar cărarea făcea un ocol oarecare pentru a reveni pe lângă malul răuleţului.

La un moment dat, când răuleţul şi cărarea coteau abrupt pe lângă o stâncă mare, străinul s-a pomenit în faţa unuia care mergea încet în partea de sus a trecătorii.

Separaţi fiind numai de o distanţă de treizeci de metri s-au oprit amândoi simultan.

Străinul a văzut în faţa sa un războinic alb, gol, numai cu o blană în jurul taliei, curelele şi cingătoarea. Era înarmat cu un buzdugan greu şi un cuţit scurt ce îi atârna cu teaca de şoldul stâng, iar pe şoldul drept atârna o pungă de piele.

Era Tadeu, care a ieşit singur la vânătoare în trecătoarea prietenului său Omat, Gund de Korulja.

Tadeu l-a privit pe străin cu surpriză, dar nu cu uimire, deoarece a recunoscut în el un membru al rasei pe care o cunoştea în urma experienţei avute cu Tarzan cel teribil, aşa că, datorită prieteniei pe care o avea faţă de Tarzan, l-a

privit pe noul sosit fără nici o urmă de duşmănie.

Acesta a fost cel dintâi care a făcut semnul care îi exprimau intenţiile, ridicând palma spre Tadeu cu acel gest elocvent care a fost simbolul păcii de la polul Nord la polul Sud, de când omul a încetat să mai meargă srijinindu-se în pumni. În acelaşi timp a înaintat câţiva paşi şi s-a oprit.

Tadeu, încurajat de faptul că unul care seamănă cu Tarzan Jadguru nu poate fi decât tot din tribul pierdutului său prieten, era mai mult decât bucuros să îi accepte prietenia.

A întors deci, semnul făcut de străin şi a înaintat până a ajuns în faţa lui.

– Cine eşti tu? a întrebat el.

Dar, în loc de orice răspuns, străinul a dat din cap indicând că nu a înţeles nimic.

A încercat să îi comunice Hodonului prin semne faptul că a urmat un drum lung, nenumărate zile, venind dintr-un loc foarte îndepărtat de dincolo de munţi.

Semnele explicative ale străinului erau atât de clare, încât Tadeu s-a convins că noul sosit îl căuta pe Tarzan Jadguru. Tot ce mai trebuia să afle era dacă acesta venea ca prieten sau ca duşman.

Străinul a observat formaţia ciudată a degetelor mari de la mâinile şi de la picioarele lui Tadeu, precum şi coada acestuia; le-a observat cu o mirare pe care cu mare greutate a reuşit să o ascundă.

Ceea ce l-a impresionat mai mult şi ce i-a adus o mare uşurare a fost faptul că primul locuitor al acestor ţinuturi străine pe care l-a întâlnit s-a dovedit a fi foarte prietenos, deoarece necesitatea de a continua un drum printr-o ţară ostilă era legată de piedici de neânvins.

Tadeu, care a plecat la vânătoare după vreunul din animalele mai mici de câmpie a căror carne era pe placul Hodonilor, a uitat, cu desăvârşire motivul pentru care a venit, în momentul când la descoperit pe străinul din faţa sa.

Avea intenţia să îl ducă la Omat unde, împreună cu

acesta, să fie în stare să găsească un mijloc prin care să afle adevăratele proiecte ale străinului.

Astfel, după mai multe încercări, l-a determinat să înţeleagă, tot prin limbajul semnelor, că este nevoie să îl însoţească; apoi au pornit amândoi în josul văii către stâncile cu peşterile poporului lui Omat.

În apropierea acestora, s-au întâlnit cu un grup de femei şi copii lucrând, sub paza bărbaţilor bătrâni, adunând fructe sălbatice şi ierburi ce constituiau o parte din dietea lor zilnică, şi îngrijind, de asemenea, de mici suprafeţe de teren pe care creşteau cereale cultivate de ei.

Ogoarele constau în petice de teren bine nivelate, care au fost complet curăţate de arbori şi arbuşti. Uneltele de muncă erau formate din prăjini lungi, îmbrăcate cu metal de la un capăt la altul, dar care semănau mai mult cu suliţe, decât cu unelte paşnice de agricultură.

Pe lângă aceasta, aveau unelte cu lame late, care nu păreau a fi nici greble şi nici sape, ci aveau forma unei încercări nereuşite de combinare a acestor două unelte într-una singură.

Străinul s-a oprit şi şi-a desfăcut arcul de pe spate, pentru că fiinţele acestea erau negre ca noaptea iar corpul lor era acoperit cu păr, lăsându-i impresia unor duşmani de care trebuia să se apere.

Tadeu a văzut gestul şi l-a interpretat corect. A pus deci o mână pe braţul străinului şi i-a zâmbit în semn că nu are de ce să îi fie teamă.

Totuşi, Wazdonii s-au adunat în jurul lui vorbind repede şi cu înflăcărare, într-o limbă înţeleasă călăuza sa.

Văzând că nimeni nu încearcă să îi facă vreun rău s-a convins că întâmplarea i-a servit ajutându-l să găsească un popor prietenos.

Până la peşteri le-a mai rămas o distanţă mică, iar când au ajuns acolo, Tadeu a început să urce pe ţăruşii de lemn, încredinţat că fiinţa pe care a descoperit-o nu va întâmpina greutăţi mai mari, ca să îl urmeze, decât a avut Tarzan.

Într-adevăr, nu s-a înşelat în această privinţă, deoarece străinul a urcat după el cu uşurinţă, până când au ajuns amândoi pe platforma exterioară a peşterii lui Omat.

Acesta nu se afla acolo şi abia târziu, după-amiază sosi şi el acasă. Între timp s-au găsit mulţi războinici care au venit să-l privească pe noul sosit.

De fiecare dată acesta era din ce în ce mai impresionat de atitudinea prietenoasă şi paşnică a amfitrionilor săi, fără să-i fi trecut prin cap nici măcar pentru o fracţiune, că se află în mijlocul unui trib dintre cele mai feroce şi mai războinice care, până la sosirea lui Tarzan şi Tadeu în mijlocul lor, nu concepeau să existe vreun străin în tribul lor.

În sfârşit, a sosit şi Omat; iar oaspetele a simţit instinctiv că se află în prezenţa unui om mare în această lume, probabil un şef sau chiar un rege, pentru că nu numai în atitudinea celorlalţi războinici negri faţă de el se observa aceasta, dar şi în ţinuta şi în felul de a fi al acestei creaturi splendide, care stătea în picioare, privindu-l, în timpul cât Tadeu povestea împrejurările în care l-a întâlnit.

– Şi eu cred, Omat, a zis Hodonul, că el îl caută pe Tarzan Jadguru.

La sunetul acestui nume, primul cuvânt pe care l-a înţeles din câte a auzit până acum de la aceşti oameni, faţa străinului s-a luminat de bucurie.

– Tarzan! a strigat el. Tarzan!

Şi a încercat prin semne să îi facă pe cei de faţă să înţeleagă că aceasta era persoana pe care el o căuta.

Ei au înţeles repede, iar în expresia de pe chipul lui au citit că acesta îl căuta pe Tarzan din motive de iubire nu din ură şi duşmănie. Omat, însă, dorea să se convingă cu adevărat.

În acest scop a arătat spre cuţitul străinului şi prinzându-l pe Tadeu de mână, a repetat numele lui Tarzan, prefăcându-se că vrea să îl înjunghie, iar după aceea l-a privit întrebător pe străin.

Acesta a dat din cap negativ cu multă energie şi, ridicând o mână cu palma deschisă în sus, o aplică pe cealaltă pe piept: simbolul păcii, arătând astfel că nu are nici un sentiment de duşmănie faţă de Tarzan.

– Este prieten cu Tarzan Jadguru! a exclamat Tadeu.

– Ori este prieten, ori este un mare mincinos, a zis Omat.

– Tarzan, a continuat străinul, îl cunoaşteţi? Trăieşte? Oh, Doamne, cât aşa da să pot să vorbesc limba voastră!

A început din nou în graiul semnelor să afle unde este Tarzan, pronunţându-i numele şi arătând cu mâna în diferite direcţii: în peşteră, în partea de jos a trecătorii, spre munţi, spre valea verde din depărtare, iar de fiecare dată ridicând sprâncenele întrebător şi scoţând universala exclamaţie interogativă "Ei?", care era imposibil ca ei să nu o înţeleagă.

Dar la toate aceste întrebări mute, Omat a dat din cap, întinzându-şi palmele înainte, într-un gest care arăta limpede că, deşi înţelege întrebările, nu ştie nimic despre locul unde ar putea să se afle Tarzan.

După aceea, Gundul de Korulja a încercat şi el cum a putut mai bine să spună ce ştia despre Tarzan.

Pe noul sosit l-au numit Jordon, care în limba lor însemna "străin" şi a început să indice cu mâna spre soare, zicând cuvântul "As".

Acest lucru l-a repetat de câteva ori, după care a ridicat o mână cu degetele desfăcute şi atingându-le pe fiecare pe rând, a repetat cuvântul Adenen până când străinul a înţeles că dorea să zică "cinci".

După aceea a arătat din nou spre soare şi descriind cu degetul arătător prin aer un arc, începând de la răsărit şi până la apus, a repetat din nou cuvintele "As" şi "Adenen".

Străinul a înţeles destul de bine că soarele a traversat de cinci ori cerul, cu alte cuvinte au trecut cinci zile.

După aceea Omat a arătat spre peştera în care se aflau şi, pronunţând numele lui Tarzan, a imitat mersul omului, aşa cu două degete, purtându-le pe podeaua peşterii, când

unul înainte când celălalt, încercând să îi arate prin asta lui Jordon că Tarzan a plecat din peşteră şi s-a urcat pe ţăruşi, încă de acum cinci zile.

Dar mai departe nu a putut să meargă explicaţiile cu ajutorul semnelor.

Atât a înţeles străinul şi, indicându-le că a a înţeles, a arătat cu degetul spre el, apoi spre ţăruşii care mergeau în sus, anunţându-i în felul acesta că vrea să-l caute pe Tarzan.

– Să mergem şi noi cu el, a spus Omat, pentru că încă nu m-a părăsit credinţa că Korulul a ucis prietenul şi aliatul nostru.

– Sfătuieşte-l să aştepte până mâine dimineaţă a zis Tadeu, ca să poţi să iei cu tine mai mulţi războinici. Dar de data asta Omat, să nu îţi ucizi prizonierii. Prinde cât poţi mai mulţi în viaţă şi se prea poate ca la unii din ei să aflăm soarta lui Tarzan.

– Mare este înţelepciunea Hodonilor! a zis Omat. Va fi aşa cum zici. Voi lua tot Korulul prizonier şi îi voi sili să spună tot ce doresc eu să ştiu. După aceea îi vom duce la marginea trecătorii Korulgrif, prăbuşindu-i de sus de pe muchia stâncii.

Tadeu a zâmbit. El ştia bine că nu vor putea să îi ia pe toţi prizonieri, fiind norocoşi, dacă ar fi reuşit să prindă măcar unul dintre ei.

Se putea chiar să fie respinşi cu pierderi, însă lucrul de care era sigur era acela că Omat nu ar fi stat o clipă la îndoială să îndeplinească ameninţarea, dacă ar fi avut posibilitatea, atât de nâmpăcată era ura dintre aceşti vecini.

Nu a fost greu să îi explice străinului planul lor, şi nici să-i primească consimţământul, mai ales după ce negrul a indicat clar că drumul lor va duce prin ţinuturi ostile, aşa că vor fi însoţiţi de un număr mare de războinici. Jordon era bucuros de orice măsură ce îl apăra de primejdii, deoarece succesul misiunii sale era de o importanţă capitală.

În noaptea aceea a dormit pe un aşternut de blănuri în unul dintre apartamentele peşterii strămoşeşti a lui Omat; iar

a doua zi de dimineață, după o mâncare în grabă, au pornit la drum.

Sus, pe fața perpendiculară a stâncii, mişunau o sută de războinici sălbatici, care au ajuns pe culme împreună cu Omat, Tadeu şi Jordon.

Grosul trupei era precedat de trei războinici, avînd rolul de a cerceta primii terenul, pentru ca nu cumva coloana întreagă să fie luată prin surprindere de inamic.

Au traversat dealul ce îi despărțea de Korulul şi au coborât în această trecătoare, dând imediat peste un singur războinic Wazdon, neânarmat, care mergea speriat şi pe furiş spre satul tribului său.

L-au luat imediat prizonier: fapt care, în mod foarte ciudat, nu a făcut decât să îi mărească groaza, pentru că în clipa aceea în care i-a văzut a realizat că evadarea lui este imposibilă şi s-a aşteptat să fie ucis imediat.

– Duceți-l la Korulja! a hotărât Omat, adresându-se celor doi războinici care îl susțineau de brațe. Să îl țineți acolo fără să vă atingeți de el până mă întorc eu.

Astfel, Korululianul, uimit, a fost dus de acolo, în timp ce grupul de barbari pornea din nou înainte, subtil, din copac în copac, şi apropiindu-se din ce în ce mai mult de satul de peşteri din Korulul.

Norocul l-a favorizat pe Omat, oferindu-i numaidecât ceea ce dorea: o bătălie regală, deoarece înainte de a ajunge în peşterile din Korulul s-au ciocnit de o oaste destul de mare de războinici, care a pornit în josul trecătorii, probabil, într-o expediție oarecare.

Ca şi umbrele, Koruljanii s-au topit în desişurile tufişurilor din dreapta şi din stânga drumului.

Neştiutori de primejdia care îi aştepta, convinşi că mergeau în propriul lor domeniu, în care fiecare pom sau stâncă le era cunoscută ca şi fețele camarazilor lor, Korululianii au intrat cu toată inocența în cursa care li s-a pregătit.

Deodată, tăcerea pădurii a fost întreruptă de un strigăt

sălbatic: o ghioagă aruncată cu energie a trântit la pământ un Korululian.

Strigătul nu a fost decât semnalul unei salve de o sută de alte strigăte din pieptul Koruljanilor care, în curând, s-au amestecat cu strigătele de război ale inamicului.

Ghioagele zburau prin aer, dese ca o ploaie de ciomege, iar, după puţin timp, când cele două forţe s-au amestecat, bătălia s-a transformat într-un număr de lupte corp la corp, fiecare războinic alegându-şi un adversar şi încrucişându-se cu el.

Atunci au ieşit la iveală cuţitele strălucind în razele soarelui, raze care pătrundeau prin frunzişul crengilor de deasupra lor.

În curând, blănurile negre, netede şi moi ale Wazdonilor erau udate şi pătate de sângele adversarilor sau al lor propriu.

Acolo unde era toiul luptei se vedea şi un trup cu pielea netedă şi brună, în mijlocul altor trupuri negre ale duşmanilor şi ale aliaţilor săi.

Era străinul care, cu ochiul lui ager şi cu isteţimea minţii sale, a putut să distingă imediat între războinicii din Korulul şi cei din Korulja, deoarece, cele două triburi aveau aceeaşi îmbrăcăminte şi aceleaşi arme. Totuşi, de la primul atac, Jordon a observat că haina lor de pe şolduri nu era de piele de leopard ca aceea a tribului din care acum făcea şi el parte.

Omat, după ce şi-a ucis adversarul l-a privit pe Jordon.

– Se luptă cu furia şi ferocitatea lui JATO! a murmurat şeful. Puternic trebuie să fie şi tribul din care face parte acest străin şi Tarzan.

După aceea, toată atenţia i-a fost atrasă de un nou adversar.

Luptărorii se împingeau dintr-o parte în alta prin pădure, când forţele acelora care au mai rămas în viaţă s-au epuizat aproape de tot.

Numai străinul părea cu totul neobosit. Se lupta cu

aceeaşi furie ca şi la început, acum când toţi adversarii ar fi fost bucuroşi să înceteze lupta; iar, când au văzut că nu mai este nici un Korululian fără adversar, s-a repezit asupra acelora care stăteau, gâfâind, în faţa epuizanţilor Koruljani.

În tot timpul, fără excepţie, ţinea la spate, pe după umăr, acel lucru ciudat despre care Omat îşi închipuia că trebuie să fie vreun fel de armă străină, dar despre al cărei scop nu putea să îşi dea seama în nici un fel, deoarece Jordon n-a întrebuinţat-o încă. Lui Omat i se părea că este mai mult o sarcină fără rost, deoarece se sălta şi se izbea mereu de spatele posesorului ei, mai sprinten decât o pisică, dintr-o parte în alta, în timpul luptei sale victorioase.

Jordon a aruncat de o parte atât arcul, cât şi săgeţile de la începutul luptei, dar arma Enfield nu a vrut sub nici o formă să o ia de pe umeri, simţind nevoia să o aibă cu el oriunde ar fi mers, până când misiunea lui va lua sfârşit.

După puţin timp, războincii din Korulja, ruşinaţi, după toate aparenţele, de exemplul străinului, s-au încăierat încă o dată cu inamicii. Aceştia, însă, îngroziţi poate şi de prezenţa străinului care părea un demon neobosit şi invulnerabil oricărui atac al lor, s-au descurajat şi au început să fugă.

Atunci Omat a dat ordin războincilor să îi ia prizonieri pe cei mai obosiţi.

Reîntors la peştera lui, Omat a cerut ca prizonierii din Korulul să fie aduşi unul câte unul în faţa sa ca să îi întrebe pe fiecare despre cele ce s-au întâmplat cu Tarzan.

Fără nici o singură excepţie, i-au istorisit cu toţii acelaşi lucru: acum cinci zile a fost luat prizonier, dar că a reuşit să se elibereze după ce l-a ucis pe războinicul care a fost lăsat să îl păzească, ducând capul nenorocitei santinele tocmai de partea cealaltă a trecătorii Korulul, unde l-a spânzurat, legat de păr, de o creangă.

Ceea ce s-a întâmplat apoi nici unul dintre ei nu avea de unde să ştie, până când a fost iscodit şi cel din urmă prizonier, care s-a întâmplat să fie de fapt primul prizonier,

prins neânarmat, care se întorcea în sat dinspre valea lui Jad-Ben-Otho.

Acesta, când a aflat de scopul întrebărilor care i-au fost puse, a început să se ducă tratative pentru viaţa şi libertatea lui şi a camarazilor lui în schimbul răspunsului:

– Eu aş putea să îţi spun multe despre acest om teribil de care mă întrebi, a zis el. L-am văzut ieri şi ştiu unde se găseşte acum, dar, dacă îmi promiţi că ne eliberezi pe mine şi camarazii mei să ne întoracem în linişte la peşterile stămoşilor noştri, îţi voi spune totul şi numai adevărul.

– Îmi vei spune oricum, a răspuns Omat, altfel voi pune să te ucidă.

– Eu ştiu că mă vei ucide oricum, zise prizoneirul. Dar, dacă o vei face, secretul va merge cu mine în groapă.

– Are dreptate, Omat, a intervenit Tadeu. Promite-le libertatea. Ce altceva poţi să faci?

– Foarte bine, a zis Omat. Acum vorbeşte, omule, iar după ce vei povesti, veţi putea să vă întoarceţi cu toţii în pace la tribul vostru.

Prizonierul l-a privit o clipă şi apoi a început să spună ceea ce ştia:

– Acum trei zile vânam cu vreo câţiva semeni pe lângă gura trecătorii Korulul, nu foarte departe de locul unde m-aţi prins azi. Am fost surprinşi de o oaste mare de Hodoni, care ne-au luat prizonieri, ducându-ne la Alur.

Ajunşi aici, a continuat prizonierul, o parte dintre noi am fost aleşi ca robi, iar restul am fost aruncaţi într-o cameră la baza templului, unde sunt ţinute victimele care sunt oferite de Hodoni lui Jad-Ben-Otho pe altarul de sacrificiu din templul oraşului Alur. În acest fel mi s-a hotărât soarta şi fericiţi au fost cei aleşi să robească Hodonilor, pentru că ei tot mai aveau speranţă de scăpare, dar aceia care erau cu mine în camera de sub templu nu mai aveau nici o speranţă.

Ieri s-a întâmplat un lucru dintre cele mai ciudate. A venit în templu, însoţit de toţi preoţii, de rege şi de o

mulţime de războinici, o fiinţă pe care o divinizau cu toţii; când au ajuns în dreptul porţii cu gratii a camerei noastre, am văzut, spre marea mea surpriză, că nu era altul decât omul care a fost luat prizonier cu puţin mai îaninte în satul Korulul: acela pe care voi îl numiţi Tarzan Jadguru, iar ei i se adresau cu numele de Dorul-Otho.

Ne-a privit şi l-a întrebat pe marele preot cine suntem noi, iar când i s-a spus scopul pentru care eram închişi acolo s-a înfuriat enorm de tare, strigând că nu este nici o plăcere pentru Jad-Ben-Otho ca să sacrifice lumea în felul acesta. Apoi a ordonat marelui preot să ne elibereze, fapt care s-a îndeplinit imediat.

Prizonierilor Hodoni li s-a dat voie să se întoarcă acasă, iar noi am fost conduşi la ieşirea din Alur şi îndrumaţi spre Korulul. La început am fost trei, dar multe sunt primjdiile care domnesc între Alur şi Korulul, iar noi nu eram decât trei inşi şi fără nici un fel de arme.

Astfel nici unul dintre noi nu a ajuns până în satul neamului nostru; numai eu am mai rămas în viaţă. Am spus ce aveam de spus.

– Aceasta este tot ce ştii în privinţa lui Tarzan? l-a mai întrebat Omat

– Asta este tot ce ştiu, a răspuns prizonierul. Mai pot să spun doar că acela pe care ei îl numesc marele preot, Ludon, era foarte furios, şi unul dintre cei doi preoţi care ne-au condus afară din cetate a comunicat celuilalt că străinul nu era nicidecum Dorul-Otho.

Mai spunea că Ludon se lăuda cu intenţia că îl va pedepsi cu moartea pentru îndrăzneala lui. Aceasta este tot ce s-a vorbit lângă mine în aşa fel încât eu să fi putut să aud.

Şi acum, a încheiat prizonierul, Gund de Korulja, lasă-ne să plecăm cum ne-ai promis.

– Sunteţi liberi! a zis el. Dar ca să puteţi ajunge cu bine acasă, vă dau o excortă de războinici sub comanda lui Abon, care să vă însoţească până veţi intra în trecătoarea Korulul.

Prizonierii i-au mulţumit. Erau surptinşi peste măsură de un fapt care nu s-a mai pomenit la ei în Korulul şi despre care ştiau că nu s-a mai întâmplat nici în Korulja.

Omat s-a adresat străinului:

– Vino cu mine, Jordon!

Ridicându-se a, ieşit din peşteră şi a urcat stânca până sus pe coasta dealului.

Acolo, i-a indicat cu mâna cetatea Alur, care se vedea în depărtare strălucind în lumina soarelui care se apropia de apus.

– Acolo este Tarzan Jadguru, i-a zis el lui Jordon.

Iar acesta a înţeles, ca şi cum ar fi ştiut limba lor din Paluldon.

CAPITOLUL XII

Ce ştie Panatlea

Când Tarzan a sărit jos, dincolo de zidul templului, nu avea deloc intenţia să fugă din Alur, decât după ce va fi pe deplin convins că soţia sa nu se află prizonieră acolo.

Era însă departe de a avea o idee lămurită asupra locului unde va locui în acest oraş, în care fiecare om îi era duşman şi, mai ales, asupra mijloacelor prin care urma să îşi continue cercetările.

Nu exista decât un singur loc unde ştia că ar putea să se adăpostească provizoriu; acest loc era "Grădina prohibită" a regelui.

Grădina era presărată de tufişuri, în care un om s-ar fi putut ascunde cu uşurinţă. Pe lângă acest fapt, acolo se aflau fructe şi apă.

O fiinţă isteaţă, obişnuită cu traiul din junglă, putea să rămână acolo ascunsă un timp destul de îndelungat; dar ceea ce îl frământa în momentul de faţă era problema, cât se poate de serioasă, de a străbate distanţa dintre templu şi

grădină fără să fie văzut.

– Mare şi puternic este Tarzan în mediul său natal, se gândea el însuşi, dar în oraşele oamenilor abia dacă poate fi bun la ceva.

Axându-se pe spiritul de observaţie foarte dezvoltat ce îl poseda şi pe cel al orientării şi-a închipuit că putea ajunge până la terenul rezervat palatului folosindu-se de coridoarele subterane şi de camerele templului prin care a fost condus cu o zi înainte şi unde nu i-a scăpat din vedere nici un amănunt.

Da, va fi bine aşa, judeca el, decât să străbat terenul deschis la suprafaţă, unde fireşte va fi căutat de la început şi desigur că îl vor descoperi imediat.

Nu a făcut nici zece paşi şi a dispărut din ochii oricărui om care s-ar fi întâmplat să priveasă peste zid..., a dispărut pe o scară de piatră care ducea în apartamentele de jos de la subsol.

Drumul pe care a fost condus în ziua precedentă a trecut prin multe coridoare şi apartamente, ducând uneori la dreapta şi alteori la stânga; dar, stăpân fiind pe el în asemenea situaţii, Tarzan a mers înapoi pe urmele sale din ajun, fără nici cea mai mică greşeală.

Pentru un moment nu i-a fost teamă că va fi desoperit, având în calcul că toţi preoţii templului s-au adunat în sala de şedinţă pentru a asista la judecata, umilirea şi moartea sa.

Stăpânit cu totul de această idee, a mers după colţul coridorului şi s-a trezit faţă în faţă cu un preot, a cărui mască grotească ascundea orice emoţie i-ar fi pricinuit-o apariţia neaşteptată a lui Tarzan.

Totuşi, acesta avea un avans faţă de preotul mascat al lui Jad-Ben-Otho, pentru că, din clipa de când l-a zărit, îşi ştia deja intenţiile în privinţa lui, aşa că nu a stat mult pe gânduri şi a dus la îndeplinire acţiunea.

Astfel, preotul, mai înainte să se poată decide asupra atitudinii pe care trebuia să o ia în acea împrejurare, a simţit cuţitul cu lama lui lungă şi ascuţită cum îi pătrundea în

piept.

În clipa în care cadavrul lui se prăbuşea la pământ, Tarzan l-a prins şi i-a smucit de pe cap masca, deoarece, chiar în momentul în care l-a văzut l-a străfulgerat o idee îndrăzneaţă cu care să îi poată înşela pe duşmani.

Reuşind să salveze masca de orice stricăciune, în cazul în care s-ar fi izbit la pământ, în momentul căderii cadavrului, Tarzan a aşezat-o uşor pe podea şi, aplecându-se, a tăiat coada Hodonului din rădăcină.

La doi paşi spre dreapta a văzut o cameră mică, din care evident preotul a ieşit mai înainte. Era un loc bun pentru un adăpost temporar, aşa că a târât acolo cadavrul împreună cu masca şi coada.

Şi-a confecţioant apoi cu mare atenţie două curele din haina de piele de pe şoldurile preotului, cu care a legat bine coada şi, trecând-o după aceea pe sub tunica lui de peste şolduri, a fixat-o cum a putut mai bine în locul unde ar fi trebuit să fie, dacă ar fi avut şi el o coadă.

La sfârşit şi-a pus masca pe faţă; apoi a părăsit camera, având perfecta înfăţişare a unui preot din templul lui Jad-Ben-Otho; numai în cazul în care cineva s-ar fi oprit să îi examineze degetele de la picioare şi de la mâini ar fi putut să îl descopere.

A mai observat şi faptul, destul de obişnuit atât la Hodoni cât şi la Wazdoni, să îşi ducă mâna la vârful cozii; şi-a luat deci propria coadă în mână, evitând în felul acesta să se observe înfăţişarea fără viaţă pe care o trăda dacă o lăsa să se târască după el.

Trecând din coridor în coridor şi prin diferite camere, a ieşit, în cele din urmă, în curtea palatului, dincolo de templu.

Goana după el nu a ajuns încă până acolo; totuşi, simţea foarte bine că domneşte o mare mişcare nu tocmai departe în spatele lui.

Acum s-a întâlnit pe drum atât cu războinici, cât şi cu sclavi, dar nimeni nu i-a aruncat mai mult decât o privire în treacăt: trecerea unui preot prin curtea palatului era un lucru

prea comun ca să stârnească bănuielile cuiva.

A trecut deci pe lângă santinele, fără să fie oprit, şi a ajuns până la intrarea din "Grădina interzisă".

Aici s-a oprit şi a cercetat repede cu privirea lui ageră întreaga porţiune a acestui loc frumos care se întindea în faţa lui.

Spre marea lui uşurare, nu a văzut pe nimeni acolo şi felicitându-se pentru facilitatea cu care a reuşit să îi înşele cele două forţe care domneau în mod suprem în oraşul Alur, a pornit repede spre interiorul grădinii.

După câteva clipe s-a oprit într-un boschet de tufişuri înflorite, în care s-ar fi putut ascunde fără grijă chiar zece oameni.

Strecurându-se până la mijloc şi-a scos de pe cap masca atât de incomodă şi s-a întins pe jos, aşteptând să vadă ce îi mai pregăteşte soarta de acum înainte; în acelaşi timp, însă, mintea îi era într-o activitate continuă în descoperirea unor planuri de viitor.

De dincolo de zidul grădinii se auzeau vocile acelora care îi urmăreau şi simţea haosul ce era în oraş, şi atunci s-a convins cu câtă înverşunare era urmărit de Hodoni.

Aşa cum stătea în frunzişul în care s-a ascuns, meditând asupra măştii preoţeşti din mâna sa, a simţit deodată că nu mai este singur în grădină.

Prezenţa cuiva se simţea perfect, iar după un timp se auzea apropierea unor paşi.

La început a bănuit că ar putea fi cineva care îl căuta subtil prin grădină, dar după câteva clipe a apărut în sfera vederii sale mărginite de crengi, frunze şi flori, corpul mlădios al unei femei, pe care a recunsocut-o imediat a fi prinţesa Ghizi.

A văzut că este singură şi că se plimbă pe cărările grădinii cu capul aplecat, ca şi cum ar fi meditat adânc; era o meditare tristă, pentru că pe genele ei se vedeau urme de lacrimi.

Nu a trecut mult şi urechile lui l-au înştiinţat că au mai

intrat şi alţii în grădină: doi bărbaţi, ai căror paşi declarau că nu umblă încet. Au mers direct spre prinţesă iar când a ajuns în imaginea lui Tarzan, acesta a descoperit că era vorba despre doi preoţi.

– Ghizi, prinţesă de Paluldon, a zis unul, adersându-i-se fetei. Străinul care ne-a spus că este Dorul-Otho a fugit de pedeapsa lui Ludon, marele preot, care l-a demascat. Este căutat acum prin tot templul, prin palat şi prin oraş, iar noi am fost trimişi să îl căutăm şi în "Grădina interzisă" deoarece Kotan, regele, a declarat că l-a găsit chiar azi-dimineaţă aici, cu toate că nu poate să ştie cum a trecut pe lângă paznici.

– Aici nu este, a zis prinţesa. Eu sunt în grădină de mai multă vreme şi nu am văzut şi nici nu am auzit pe nimeni. Totuşi, căutaţi dacă doriţi.

– Nu, a zis preotul care a vorbit primul, nu este nevoie, pentru că nu ar fi putut să intre fără ca tu să şti şi fără acordul santinelelor şi chiar aşa, încă l-ar fi văzut preotul care ne-a precedat.

– Care preot? a întrebat Ghizi.

– Acela care a trecut pe lângă paznici în grădină cu puţin timp înaintea noastră, a explicat el.

– Nu l-am văzut, a zis Ghizi.

– A plecat probabil pe altă ieşire, a remarcat şi al doilea preot.

– Poate că aşa a fost, a aprobat Ghizi, dar mi se pare ciudat că nu l-am văzut.

Lăsând impresia că sunt mulţumiţi de cercetările lor, cei doi preoţi au salutat-o cuvincios pe prinţesă şi au pornit să iasă din grădină.

– Proşti ca Buto, rinocerul, s-a gândit Tarzan, care îl considera pe Buto ca pe una dintre cele mai stupide creaturi. Nu va fi greu să îi duc în eroare pe tipii ăştia.

Abia s-au îndepărtat preoţii şi s-a auzit din nou zgomot de paşi repezi, traversând grădina spre prinţesă: paşi ritmaţi de răsuflarea grea şi rapidă a unei persoane aproape sfârşită

de oboseală sau în culmea disperării.

– Panatlea, a strigat Ghizi, ce s-a întâmplat? Pari foarte îngrozită.

– Oh, prinţesă de Paluldon, a strigat Panatlea, aproape că putea să fie ucis în templu. Au vrut să îl ucidă pe acel străin minunat care zicea că este Dorul-Otho.

– Dar a scăpat, a zis Ghizi. Ai fost acolo; spune-mi şi mie cum a fost.

– Preotul Ludon a dat ordin să fie prins şi ucis, dar când s-au repezit asupra lui, el l-a smucit pe un preot şi l-a ridicat ca pe o pană, l-a trântit exact în capul lui Ludon. După aceea, a sărit sus pe altar şi de acolo pe creasta zidului de unde a dispărut. Numai să nu îl găsească, prinţesă!

– De ce te rogi să se întâmple asta? a întrebat Ghizi. Oare un om care a murdărit atât de mult credinţa nu merită să fie pedepsit cu moartea?

– Prinţesa nu îl cunoaşte! a exclamat Panatlea.

– Aşadar îl cunoşti? a replicat repede Ghizi. Azi-dimineaţă te-ai trădat, iar după aceea ai încercat să mă înşeli. Sclavele lui Ghizi nu fac acest lucru fără să fie pedepsite. Deci, el este acelaşi Tarzan Jadguru despre care mi-ai povestit? Vorbeşte, femeie, şi spune numai adevărul!

Panatlea a ridicat din umeri, dreaptă ca un brad şi cu bărbia în aer. Oare nu era şi ea din neamul ei ca şi prinţesă?

– Panatlea nu minte ca să se apere pe ea însăşi, a răspuns ea cu mândrie.

– Atunci, spune-mi ce ştii despre acest Tarzan Jadguru, a insistat Ghizi.

– Ştiu că este un om minunat şi foarte curajos, a zis Panatlea; pe mine m-a salvat de un Torodon şi de un Grif, după cum ţi-am povestit. Este într-adevăr acelaşi om care a fost azi-dimineaţă aici, în grădină. Eu tot mă îndoiesc că nu ar fi Dorul-Otho, deoarece puterea şi curajul lui sunt cu mult mai presus decât ale oricărui muritor, după cum sunt şi onoarea şi bunătatea lui. Da, atunci când putea să îmi facă cel mai mare rău, el m-a apărat, iar atunci când putea să se

salveze, el s-a gândit în primul rând la mine. Şi toate acestea datorită prieteniei care o poartă pentru Omat, care este Gund de Korulja şi cu care trebuia să mă căsătoresc, dacă nu aş fi fost răpită de Hodoni.

– Într-adevăr că este un om cu o înfăţişare minunată, a murmurat Ghizi. De altfel nu se aseamănă deloc cu ceilalţi oameni. Nu vorbesc despre conformaţia mâinilor şi a picioarelor, sau de faptul că nu are coadă, dar are ceva, în înfăţişarea lui, care îl face să apară cu totul altfel, în fapte chiar foarte importante spre deosebire de ceilalaţi oameni.

Când a auzit acestea, Panatlea a tresărit de bucurie. În mica ei inimă barbară, devotată omului care i-a acordat prietenia şi în speranţa de a câştiga consideraţia prinţesei, chiar dacă nu i-ar mai fi folosit la nimic, a adăugat:

– Nu ai văzut că ştia totul despre Tadeu şi unde se află? Spune şi tu, prinţeso, e posibil ca un simplu muritor să ştie?

– Poate că l-a văzut pe Tadeu, a obiectat Ghizi.

– Dar de unde putea să ştie că îl iubeşti pe Tadeu? a replicat Panatlea. Eu îţi spun că, dacă nu este Dumnezeu, atunci în orice caz este cu mult superior unui Hodon sau Wazdon.

A putut să îmi găsească urma din peştera mea de la Korulja, peste deal, peste Korulul, până în peştera din Korulgrif, unde am reuşit să mă ascund şi aceasta, cu toate că s-a scurs o noapte întreagă de când am trecut pe acolo; iar picioarele mele goale nu lăsau nici o urmă pe unde treceam.

Care muritor ar fi putut izbuti în asemenea atitudini? a reânceput cu insistenţă Panatlea. Unde s-a mai văzut, în tot Paluldonul, ca o virgină să găsească prietenie şi ajutor la un bărbat străin, în afară de el?

– Poate că Ludon se înşală..., poate că străinul este într-adevăr Dorul-Otho, a zis Ghizi, influenţată de părerea entuziastă a sclavei.

– Fie om, fie Dumnezeu, este o fiinţă prea minunată ca să moară! a exclamat Panatlea. Numai dacă aş putea să îl

ajut cu ceva! Dacă ar trăi, eu cred că ar găsi mijlocul prin care să îl aducă înapoi pe Tadeu la tine, prinţeso!

– Ah! Numai dacă ar fi aşa! a suspinat Ghizi. Vai de mine, însă, căci este prea târziu, deoarece mâine voi fi a lui Bulat.

– Acela care a venit ieri în apartamentele tale împreună cu tatăl tău? a întrebat Panatlea.

– Da, acela cu faţa rotundă şi cu burta mare, a întărit prinţesa cu cel mai mare dezgust. Este atât de leneş, a continuat ea; nu merge nici la vânătoare şi nici la luptă. Nu este făcut decât numai pentru mâncare şi băutură, şi nici nu se gândeşte la altceva decât la aceste lucruri şi la sclavele sale. Dar să lăsăm gândurile acestea, Panatleo, a reluat prinţesa. Haide să culegem un braţ de flori! Le voi împrăştia peste tot în camera mea, pentru ca mâine dimineaţă să pot duce cu mine amintirea mirosului lor, la care ţin atât de mult, şi pe care ştiu că nu îl voi găsi în satul lui Mosar, tatăl lui Bulat. Vino, Panatleo, să culegem amândouă cât mai multe flori, deoarece acestea sunt florile mele preferate, precum şi ale lui Tadeu!

S-au apropiat amândouă de frunzişul înflorit în care se afla ascuns Tarzan, dar cum erau destule flori şi pe margine, el şi-a închipuit că ele nu vor intra prea departe în tufiş, astfel că nu era ameninţat să fie descoperit.

Amândouă fetele au început să culeagă flori scoţând, din când în când, mici exclamaţii de plăcere, ori de câte ori găseau câte una mai mare sau mai înflorită. Astfel, mergeau din loc în loc, pe marginile ascunzişului lui Tarzan.

– Oh! Ia priveşte, Panatleo, ce frumoasă este cea de acolo! Este cea mai frumoasă dintre toate! a exclamat fericită Ghizi. Lasă! Merg eu singură să o iau..., îmi este teamă să nu o strici, atât este de frumoasă şi minunată.

Zicând acestea, prinţesa a pătruns în tufiş, spre locul unde a crescut floarea aceea frumoasă în vârful unei tulpine, chiar deasupra capului lui Tarzan.

Atât de subită şi de neaşteptată a fost sosirea ei, încât

nu mai era nici un mijloc de scăpare, aşa că Tarzan a rămas pe loc, liniştit, cu speranţa că soarta se va îndura să o ducă de acolo pe fiica lui Kotan, mai înainte ca ochiul ei să alunece de la floarea înaltă în jos, spre el.

Însă cum a tăiat fata crenguţa florii, privirile ei s-au intersectat cu ale lui Tarzan.

Înăbuşindu-şi un ţipăt, a făcut repede un pas în spate, timp în care Tarzan s-a ridicat în faţa ei.

– Nu îţi fie teamă, prinţeso! a asigurat-o el. Te salută prietenul lui Tadeu, a adăugat el ducându-i un deget la buze.

Panatlea s-a oprit emoţionată.

– El este, sfinte Jad-Ben-Otho! a strigat ea.

– Şi acum, fiindcă m-aţi descoperit, a întrebat Tarzan, mă vei preda lui Ludon, marele preot, nu-i aşa?

Panatlea s-a aruncat la picioarele Ghizclei.

– Prinţesă! Prinţesă! o implora ea, nu îl trăda inamicilor săi.

– Dar, dacă tatăl meu, Kotan, a şoptit cu groază Ghizi, va afla de perfidia mea, se va înfuria foarte rău. Chiar în calitate de prinţesă, Ludon poate să ceară să fiu sacrificată, ca să liniştească mânia lui Jad-Ben-Otho, aşa că între aceşti doi oameni îngrozitori, eu voi fi pierdută.

– Nu vor şti nicodată că l-ai văzut, decât dacă le vei spune tu, a strigat Panatlea. Martor îmi este Dumnezeu că nu te voi trăda niciodată.

– Spune-mi, străine, l-a implorat Ghizi, eşti Dumnezeu cu adevărat?

– Nici Jad-Ben-Otho nu este mai mult decât mine,a spus Tarzan, fără să mintă în această privinţă.

– Atunci de ce încerci să scapi din mâinile muritorilor, dacă eşti Dumnezeu? a întrebat nedumerită prinţesa.

– Când zeii s-au amestecat cu muritorii, a răspuns Tarzan, aceştia devin tot atât de vulnerabili ca şi ei. Chiar Jad-Ben-Otho, dacă ar apărea în carne şi oase, tot ar putea să fie ucis.

– L-ai văzut pe Tadeu şi ai vorbit cu el? a întrebat fata

cu un aer cu totul indiferent.

– Da, l-am văzut şi am vorbit cu el, a răspuns Tarzan. Am fost împreună cu el tot timpul o lună de zile.

– Şi... a ezitat ea, el... (fata a lăsat ochii în pământ şi a roşit ca bujorul), tot mă mai iubeşte? a reuşit ea să articuleze în final.

Tarzan a ştiut atunci că a câştigat-o de partea lui.

– Da, a răspuns Tarzan, Tadeu nu vorbeşte decât de Ghizi şi aşteaptă cu speranţă ziua în care va putea să se căsătorească cu ea.

– Dar mâine mă vor căsători cu Bulat, a zis ea cu tristeţe.

– Să dea Domnul ca totdeauna să fie "mâine", pentru că mâine nu va fi niciodată.

– Ah! Nefericirea aceasta va veni, totuşi, şi atunci atâţia "mâine" cât voi mai avea viaţă voi plânge cu inima zdrobită după Tadeu.

– Dacă nu ar fi fost Ludon, aş fi putut să te ajut, a zis Tarzan şi, cine ştie dacă nu voi putea totuşi să te ajut şi de acum înainte.

– Numai dacă ţi-ar fi cu putinţă, Dorul-Otho, a strigat fata, pentru că ai face asta numai dacă vei putea. Mi-a spus Panatlea cât eşti de curajos şi ce suflet bun ai.

– Numai singur Jad-Ben-Otho poate să ştie ce va fi în viitor, a răspuns Tarzan. Acum ar fi bine să vă îndepărtaţi amândouă, ca nu cumva să vă vadă cineva şi să trezească bănuieli.

– Vom pleca, a zis Ghizi, dar Panatlea se va înapoia cu mâncare. Sper că vei scăpa, şi că Jad-Ben-Otho este mulţumit de ceea ce am făcut.

A plecat urmată de Panatlea, iar Tarzan s-a ascuns din nou.

Seara, Panatlea a venit cu mâncare, iar Tarzan, văzându-se singur cu ea, îi puse întrebarea care îl ardea de atâta timp.

– Spune-mi, a zis el, tot ce ştii despre zvonurile în

privința străinului care se presupune a fi ținut ascuns undeva în Alur. Ai auzit și tu despre aceasta în timpul scurtei tale prezențe aici?

– Da, a răspuns Panatlea. Le-am auzit vorbind pe celelalte sclave. Este ceva despre care ele își șoptesc numai, neândrăznind nici una să vorbească tare. Se zice că ar fi o femeie străină ascunsă în templu și că Ludon o vrea ca preoteasă, iar Kotan vrea să se căsătorească cu ea, și că nu au îndrăznit nici unul nici altul să facă ceva din cauză că fiecare se teme de celălalt.

– Știi în ce parte a templului este închisă?

– De unde să știu? Toate acestea pot să fie foarte bine doar povești, dar eu ți-am spus tot ce am auzit.

– Numai despre o persoană vorbesc ei?

– Mai spun că a mai venit cu cineva, dar nimeni nu poate să știe ce s-a întâmplat cu acela.

– Îți mulțumesc foarte mult, Panatleo, a zis Tarzan. Se poate să îmi fi făcut un bine atât de mare, cum tu nici nu poți să îți închipui!

– Mă bucur că am putut să te ajut cu ceva.

CAPITOLUL XIII

Monstrul din turnul misterelor

După ce s-a întunecat, Tarzan și-a acoperit din nou fața cu masca aceea urâtă a preotului pe care l-a ucis.

Considerând că nu ar fi făcut bine dacă mai trecea o dată pe lângă gardian, mai ales noaptea, când ar fi putut stârni bănuieli, a sărit în copacul în ale cărui crengi atârnau peste zidul grădinii și de aici a coborât de partea cealaltă a zidului.

Pentru a înlătura cât putea posibilitățile unei descoperiri, a străbătut curtea palatului și a pornit spre templu, dintr-o direcție opusă cu cea pe care a luat-o când a fugit de acolo.

Este adevărat că, în felul acesta, a fost nevoit să ocolească şi chiar să treacă prin părţi ale terenului palatului pe care nu le cunoştea deloc, totuşi, o mică oprire era de preferat în locul primejdiei la care s-ar fi expus, dacă ar urma drumul de mai înainte, pe unde circulaţia era mult mai intensă.

Având, însă, o ţintă bine definită, şi, fiind înzestrat cu un simţ al orientrăii aproape miraculos, a trecut prin curtea templului cu destulă îndrăzneală, deşi, cât îi era posibil, se ţinea în umbră, pe lângă ziduri.

A ajuns, în sfârşit, fără nici un incident neplăcut, lângă clădirea ornamentată la care îi stătea gândul şi de care l-a întrebat pe Ludon când a trecut pe lângă ea. Ludon atunci i-a răspuns că nu mai era întrebuinţată de mult.

Răspunsul marelui preot a fost firesc în el însuşi, dar impresia cu care a rămas Tarzan din faptul că acesta a evitat să discute despre clădirea aceea, a fost că Ludon a minţit şi, deci, clădirea avea o importanţă deosebită. Era în forma unui turn înalt, cu trei etaje, detaşat complet de toate celelalte clădiri ale templului.

Nu avea decât o singură intrare zăbrelită, sculptată artistic, direct în stâncă, cu înfăţişarea unui cap enorm de Grif, a cărui gură deschisă constituia uşa propriu-zisă.

Botul, fruntea şi labele din faţă ale mosntrului erau astfel făcute, încât îl înfăţişau întins pe pântece, cu fălcile în pământ între cele două labe. De o parte şi de alta a intrării mai era câte o fereastră ovală, cu gratii groase ca şi uşa.

Văzând că nu este nimeni în jur, Tarzan a trecut prin firida întunecoasă a intrării, unde a încercat gratiile. Spre marea lui dezamăgire, a găsit poarta închisă ingenios cu un aparat pe care nu îl cunoştea; gratiile erau foarte groase, încât nu le putea rupe fără să nu facă vreun zgomot care ar fi avut rezultate dezastruoase în această mişcare.

În interiorul întunecos de dincolo de uşă nu se putea distinge nimic, astfel, văzând că pe moment nu are nimic de făcut în acest sens, a început să se ocupe de ferestre. Gratiile

acestora au rezistat şi ele încercărilor, ceea ce nu l-a descurajat pe Tarzan, deoarece a prevăzut aceasta.

Dacă gratiile nu cedau isteţimii sale, vor ceda desigur forţei sale uriaşe, în cazul în care nu va reuşi să găsească alt mijloc de intrare. Mai întâi, însă, trebuia să se asigure dacă era nevoie să recurgă la mijloace extreme.

În acest scop, a făcut ocolul clădirii, examinând-o cu atenţie din toate părţile. A mai găsit câteva ferestre, dar şi acestea erau zăbrelite. În cursul cercetărilor se oprea să asculte şi să miroase, dar nu a văzut pe nimeni, iar zgomotele pe care le auzea din când în când veneau de prea departe ca să îl poată îngrijora.

A privit în sus pe zidul clădirii. A observat că şi acesta, ca multe alte ziduri ale clădirilor din oraş, avea ornamente sculpate, dintre care unele în formă de cornişe erau ieşite în exterior orizontal sau diagonal, ceea ce făcea ca zidul să nu fie greu de urcat, cel puţin pentru Tarzan.

Ca să nu fie împiedicat de masca grea şi voluminoasă a preotului, a luat-o de pe cap şi a aşezat-o jos, lângă peretele turnului. După aceea a urcat cu îndemânare până la primul etaj, unde a descoperit că ferestrele, pe lângă faptul că aveau gratii, mai erau şi acoperite cu perdele groase.

Dar nu a stat prea mult la acest etaj, deoarece s-a gândit că ar putea să intre cu mai multă uşurinţă pe acoperişul pe care l-a văzut aproape la fel cu acela al sălii tronului, adică în formă de cupolă.

A observat că avea mai multe deschizături. Prin urmare, era posibil, dacă construcţia ultimului etaj semăna cu cea a sălii tronului, ca şi ferestrele acestea să nu fie zăbrelite, deoarece nimeni nu ar fi putut ajunge de jos până acolo.

În privinţa aceasta, însă, mai era o întrebare la care nu putea să răspundă numai după ce ar fi ajuns sub cupolă. Deschizăturile acelea erau oare destul de largi ca să poată să încapă umerii laţi şi puternici ai lui Tarzan?

S-a oprit din nou, de data aceasta la etajul al adoilea, unde, cu toate perdelele de la ferestre, se putea vedea

interiorul luminat. Dar, în momentul când s-a apropiat de prima fereastră, a ajuns până la nările lui o urmă de miros, care i-a smuls din suflet şi din cuget tot ce mai semăna a civilizaţie; a redevenit într-o singură clipă fiara teribilă din pădurea lui Ciuk.

Atât de repede şi de completă a fost metamorfoza, încât pe buzele sale sălbatice aproape că a izbucnit sfidarea puternică a antropoizilor.

Numai precauţiunea inerentă a fiarei din el l-a salvat de la această greşeală fatală.

Acum mai auzea voci din interior; ar fi putut jura că una din ele era vocea lui Ludon, autoritară. Răspunsul a sosit măreţ şi sfidător, dar vocea poseda o nuanţă de deznădejde cumplită, voce la auzul căreia Tarzan a ajuns în aroxismul furiei.

Uitată era acum cupola cu intrările pe care urma să le găsească. Orice gânduri ar mai fi nutrit să intre acolo pe furiş şi fără zgomot erau acum aruncate într-o parte. Aducând pumnul pe spate, a repezit o lovitură îngrozitoare în zăbrelele ferestrei din faţa lui: o singură lovitură, care a azvârlit gratiile cu tencuială cu tot, zguduindu-se pe podeaua camerei.

În aceeaşi clipă, s-a aruncat cu capul îaninte pe fereastră, ducând cu el şi perdeaua de piele de antilopă. Ridicându-se imediat de jos, a smuls perdeaua de pe cap care îi împiedica vederea şi... grozavă a fost dezamăgirea, aflându-se într-un întuneric cumplit şi o tăcere de mormânt.

Instinctiv a ridicat vocea şi a strigat numele atât de drag, care nu i-a mai ieşit de pe buze de şase luni de zile.

– Jane! Jane! a strigat el. Jane, unde eşti!

Dar singurul răspuns pe care l-a avut a fost aceeaşi tăcere de acolo. A mai repetat o dată chemarea şi apoi încă de câteva ori, pipăind cu mâinile întinse prin întunericul de nepătruns al odăii. În timpul acesta, simţea puternic în nările sale emanaţia delicată, care l-a încurajat încă din primul moment, că soţia sa a fost cu o clipă înainte în cameră.

Mai mult încă: i-a auzit chiar vocea când refuza să se supună pretenţiilor josnice ale ticălosului de preot.

Ah, de ce nu a umblat cu mai multă atenţie? Dacă şi-ar fi continuat cercetările liniştit şi subtil, probabil că în momentul acesta ar fi avut fericirea să îşi strângă soţia în braţe; iar cadavrul lui Ludon, sub piciorul lui, ar fi arătat cât de aprigă a fost răzbunarea lui. Dar acum nu mai avea timp să îşi facă reproşuri.

Păşea încet prin întuneric, dibuind orbeşte şi căutând, nici el nu ştia ce, când, deodată, podeaua de sub el s-a aplecat violent şi a fost repezit în jos, într-un întuneric şi mai mare decât acela în care a fost până acum.

A simţit că alunecă în viteză pe o suprafaţă netedă, fără nici un sprijin ca să se poată opri. În aceeaşi clipă s-a auzit un râs batjocoritor şi vocea marelui preot, Ludon, strigându-i din urmă:

– Întoarce-te acum la tatăl tău, Dorul-Otho!

Tarzan s-a oprit brusc şi destul de dureros pe o podea de piatră. În faţa lui se afla o fereastră ovală, cu o mulţime de gratii, iar mai încolo a văzut lumina lunii jucând pe apa albastră a unui lac.

La început nu a auzit nici un zgomot, decât murmurul îndepărtat al oraşului, ajungând până la el, pe fereastra care dădea spre lac.

După puţin însă, foarte slab, ca şi cum ar fi venit de la o distanţă mare, s-a auzit foşnetul unor paşi moi, care călcau pe un pavaj de piatră; aşa cum asculta atent, şi-a dat seama că zgomotul se apropie din ce în ce mai mult, iar după un timp a auzit chiar răsuflarea fiarei.

Mai mult ca sigur că aceasta a fost atrasă de zgomotul provocat de el în cădere şi s-a apropiat să facă cerecetări.

El nu putea să o vadă, dar ştia bine că nu este departe, când, deodată, a auzit mugetul asurzitor al unui Grif răsunând prin coridoarele întunecate.

Ştiind că această fiară are simţul ocular foarte slab dezvoltat, iar cum el s-a obişnuit într-o oarecare măsură cu

întunericul acelei peşteri subterane, s-a gândit numaidecât la un mod prin care să evite atacul fiarei, căreia nici o fiinţă de pe lume nu i-ar fi putut rezista.

Nici nu îndrăznea să se gândească la faptul că l-ar putea învinge pe acest Grif, cu aceeaşi tactică pe care a învăţat-o de la Torodon şi care s-a dovedit a fi eficace data trecută, când atât viaţa cât şi libertatea i-au fost puse în joc. Din mai multe puncte de vedere aceste împrejurări de acum nu se potriveau cu cele de atunci.

Atunci a fost în stare să se apropie de Grif în plina lumină a zilei şi în condiţii normale de viaţă ale acestuia, Griful fiind dintre aceia care au mai suferit şi în alte timpuri autoritatea omului, sau cel puţin, a unei fiinţe cu chip de om.

Acum, însă, avea în faţa lui o fiară ţinută în închisoare şi tocmai în momentul când era furioasă. De asemenea, avea motive să creadă că acest Grif nu a fost niciodată sub influenţa vreunei voinţe superioare, deoarece, închis în beciul întunecos, nu servea la alte scopuri, decât la acela pe care Tarzan şi l-a închipuit imediat în această împrejurare.

Deci cea mai înţeleaptă cale de urmat pentru el era aceea de a ocoli atacul fiarei, cu speranţa că va putea să descopere vreo portiţă de ieşire din această situaţie îngrozitoare în care se afla.

Faţă de ceea ce era în joc, pentru el nu merita să rişte un atac al fiarei, atâta timp cât putea să îl evite, mai ales că un atac, în împrejurările de faţă, ar fi pecetluit şi soarta soţiei sale, pe care abia a găsit-o, pentru ca să o piardă atât de repede.

Cu toate acestea, oricât de mare îi era dezamăgirea şi întristarea, oricât de deznădăjduită părea să îi fie situaţia actuală, prin vinele lui Tarzan trecea ca un fior fierbinte, o mare satisfacţie.

Soţia lui trăia! A găsit-o în cele din urmă, după atâtea luni de deznădejde şi de teamă. Era încă în viaţă!

Cu o mişcare uşoară şi fără zgomot, întocmai ca o

fantomă, a ocolit atacul uriaşului Grif, care nu se conducea decât numai după auzul său fin; iar în clipa în care era să îl calce în picioare, Tarzan a trecut pe lângă ea de partea cealaltă a încăperii.

Înaintea lui se deschidea acum un coridor lung, acelaşi din care a ieşit fiara cu o clipă mai înainte. Fără să mai stea cât de cât pe gânduri, s-a repezit înainte, iar, cum ochii lui începeau să se obişnuiască din ce în ce mai mult cu bezna de acolo, a reuşit să desluşească zidurile şi podeaua, suficient ca să nu cadă într-un abis necunoscut sau să se izbească de vreo stâncă solidă, la o cotitură neaşteptată a coridorului.

Coridorul era destul de larg şi foarte înalt făcut, probabil, intenţionat ca să poată să vadă fiara. De aceea Tarzan nu a întâmpinat nici o greutate şi a putut să fugă.

Totuşi, din fugă nu a putut să observe că trecătoarea merge în pantă, deşi nu era prea tare înclinată. I s-a părut numai că nu se mai termină şi se întreba în ce loc subteran îl va conduce.

Oare nu ar fi fost bine să rămână sus, în camera destul de spaţioasă de acolo şi ar fi încercat să îl înfrângă pe Grif? Acolo avea cel puţin lumină suficientă ca încercarea să aibă o oarecare perspectivă de reuşită.

Dacă s-ar fi oprit să încerce învingerea Grifului, aici în coridorul îngust şi întunecat unde se afla, ar fi fost o adevărată sinucidere.

Auzea fiara urmărindu-l. Mugetele ei tunătoare aproape că zguduiau din temelie stânca în care au fost săpate aceste camere subterane.

Dacă s-ar fi oprit acum să înfrunte acum această furie întruchipată, numai cu un simplu "Uii-hoo!", nu ar fi fost, după părerea lui Tarzan, decât o nebunie curată. Şi-a continuat drumul în lungul coridorului, mărind paşii, îndată ce a observat că Griful îl ajunge din urmă.

După puţin timp, întunericul s-a mai micşorat, iar la o cotitură a trecătorii a văzut înaintea lui un petic de loc

luminat de lună.

Însufleţit de speranţe noi s-a repezit şi a ieşit din coridor, trecând într-o împrejmuire circulară, ale cărei ziduri se înălţau puternic din toate părţile: ziduri negre perpendiculare, pe a căror suprafaţă nu se vedea nici cel mai mic loc unde să îşi pună piciorul pentru un sprijin.

La stânga lui se afla un bazin cu apă, de formă dreptunghiulară, având una dintre laturi mărginită de baza zidului din faţă. Fără îndoială că îi folosea Grifului atât la baie cât şi pentru adăpat.

În momentul acesta a apărut şi fiara în deschizătura coridorului, iar Tarzan s-a retras până la marginea bazinului pentru a face acolo o ultimă încercare de rezistenţă.

Nu avea la el ciomagul necesar cu care să îşi poată impune autoritatea vocii; dar, cu toatea acestea, nu s-a mişcat din loc, hotărât să reziste Grifului realizând că altceva mai bun nu i-a mai rămas de făcut.

Griful s-a oprit la intrarea coridorului, întorcându-şi privirile în toate direcţiile ca şi cum şi-ar fi căutat prada.

Acesta era, după părerea lui Tarzan, momentul psihologic, în care s-a agăţat ca de un fir de păr. Ridicându-şi vocea pe un ton de comandă, a scos ciudatul sunet "Uii-hoo!".

Efectul acestui strigăt asupra Grifului a fost instantaneu şi desăvârşit; scoţând un muget asurzitor, acesta şi-a aplecat cele trei coarne, repezindu-se nebuneşte în direcţia de unde s-a auzit vocea.

Nici la dreapta şi nici la stânga nu existau căi de scăpare: în spatele lui Tarzan era apa liniştită a bazinului, în timp ce din faţă se apropia ca fulgerul nimicirea lui completă.

Dar, tocmai când enormul trup al fiarei părea că l-a ajuns din urmă, pregătit să îl zdrobească, Tarzan s-a răsucit şi s-a aruncat în bazin, scufundându-se în apele lui adânci.

Din sufletul Janei Clayton s-a spulberat orice speranţă. Luptându-se necontenit pentru a-şi salva viaţa în timpul

atâtor luni încărcate de primejdii, de neajunsuri şi, mai ales, de când era la închisoare, speranţa i-a încolţit adeseori în suflet, dar tot de atâtea ori s-a stins, iar acum nu i-a mai rămas nici ultima scânteie de la care să aştepte o însufleţire a unor noi speranţe.

Lipsită cu desăvârşire de cea mai mică urmă de nădejde, stătea acum în faţa marelui preot Ludon, în camera unde acesta a închis-o, în turnul Grifului din cetatea Alur.

Cu toate acestea, nici timpul şi nici durerile sufleteşti şi fizice nu au reuşit să îi micşoreze frumuseţea: conturul adorabil al formelor ei perfecte, precum şi drăgălăşenia înfăţişării sale au rămas distincte, sfidând condiţiile de existenţă.

Ea, însă, atribuia primejdia în care se afla acum tocmai acestor însuşiri divine, deoarece Ludon dorea să o stăpânească.

Nu a avut nici un motiv să se teamă de preoţii inferiori din Alur, însă din partea lui Ludon era în mare primejdie, pentru că acesta nu era ca ei, iar slujba de mare preot trebuia să se transmită din tată în fiu.

Kotan, regele, a dorit să fie soţia lui şi numai acest amănunt a scăpat-o până acum de amândoi. Fiecare se temea de celălalt. Acum Ludon şi-a pierdut însă orice răbdare şi a venit în puterea nopţii ca să ia singur ceea ce considera că este dreptul lui.

Jane l-a respins cu mândrie, încercând să câştige timp, cu toate că ea nu ştia dacă timpul pe care îl câştiga i-ar fi putut aduce vreo uşurare sau vreo speranţă.

Pe figura crudă a preotului a apărut un rânjet, iar în privirile sale se putea citi foarte bine pofta care îl stăpânea în timp ce traversa camera spre ea. Era nebun la ideea de a o prinde în braţe.

Ea nu s-a ferit de el şi nu i-a arătat nici cea mai mică senzaţie de teamă. Stătea semeaţă în faţa lui cu capul ridicat şi privindu-l fix în ochi, cu tot dezgustul şi cu dispreţul ce le simţea pentru el.

Ludon a ştiut să citească sentimentele tipărite pe faţa ei, dar, cu toate că aceasta îi provoca o stare de nervozitate, îi creştea şi dorinţa de posesiune.

Simţea că priveşte cu adevărat o regină; deci, cea mai potrivită soţie, considera el, pentru marele preot din Alur.

– Înapoi! l-a înfruntat ea. Înainte să îţi atingi scopul, unul dintre noi doi va fi mort.

Protul se apropia însă şi mai mult, râzând, iar râsul lui o întărea şi mai rău.

– Dragostea nu omoară, i-a răspuns batjocoritor Ludon.

Zicând acestea, s-a repezit la ea, dar tot în clipa aceea gratiile ferestrei au căzut, sunând strident în odaie şi simultan a apărut în om care a intrat cu capul înainte, ducând cu el şi perdelele de piele de la fereastră, perdele care s-au înfăşurat peste capul aceluia.

Jane Clayton a văzut în privirile preotului, pe lângă o mare surpriză şi o groază nespusă, dar tot în clipa aceea s-a repezit şi a tras de cureaua care atârna de tavanul încăperii.

Nici nu a apucat bine preotul să tragă de curea, când a căzut între ei şi noul sosit, de sus din tavan, un paravan foarte ingenios construit, despărţindu-l pe Tarzan de ei, lăsâdu-l în întuneric complet, deoarece singura lampă a rămas dincolo de despărţitură.

Jane a avut impresia că a auzit o voce care striga din partea cealaltă a peretelui improvizat, o voce pe care nu putea sub nici o formă să o distingă.

După aceea l-a văzut pe Ludon trăgând de altă curea şi rămânând câteva clipe în aşteptarea vreunui al eveniment care trebuia să se petreacă.

Nu a avut mult de aşteptat. Cureaua de care a smucit a pornit în sus ca şi cum ar fi fost trasă de altcineva. Ludon a început să zâmbească şi, cu o altă mişcare, a pus în funcţiune maşinăria care a ridicat din nou paravanul.

Mergând apoi la marginea părţii de odaie care a fost despărţită de ei, marele preot a îngenunchiat pe podea şi a privit în adâncul unei deschizături întunecoase care ducea în

jos.

A început după aceea să râdă şi aplecându-şi capul. a strigat în deschizătur

– Întoarce-te la tatăl tău. Dorul-Otho!

Pe urmă a ridicat platforma aplecată care închidea abisul de la picioarele lui, a prins-o într-un cârlig puternic şi. ridicându-se, s-a apropiat din nou de tânăra femeie.

– Între noi doi acum, frumoasa mea, a strigat el şi..., Jadon! Ce cauţi aici?

Jane Clayton şi-a îndreptat privirile în direcţia în care privea şi Ludon şi a văzut acolo, încadrat în uşa apartamentului, un războinic de statură uriaşă, a cărui înfăţişare denota atât autoritate cât şi un careacter integru.

– Vin din partea lui Kotan, regele, a replicat Jadon, ca să o iau cu mine pe această tânără străină şi să o duc în "Grădina interzisă".

– Cum? Regele mă sfidează pe mine, marele preot?

– Este porunca regelui... Am spus!

Cuvintele au izbucnit ca biciul din gura lui Jadon, în a cărui atitudine nu se putea vedea nici cea mai mică urmă de teamă pentru Ludon, şi nici cel mai mic respect.

Marele preot ştia foarte bine motivul pentru care a fost ales acest om ca trimis al regelui: era un războinic reputat, atât pentru temperamentul său, cât şi pentru influenţa de care se bucura, şi care îl ferise până acum de intrigile preoţimii. Ludon a aruncat o privire energică spre curelele care atârnau în tavan. De ce nu? Numai dacă ar putea să îl determine pe Jadon să treacă de partea cealaltă a camerei ca apoi...

– Stai puţin, a zis el cu un ton împăciuitor, să discutăm problema asta mai întâi.

Cu aceasta a pornit înainte, spre locul unde dorea să îl atragă pe Jadon, căruia i-a făcut un semn să îl urmeze.

– Nu am nimic de discutat, a răspuns Jadon, urmându-l, totuşi pe preot, deşi se temea de vreo trădare.

Jane îi privea cu atenţie pe amândoi. În figura războinicului vedea reflectate acele trăsături admirabile pe care cu

curajul și demnitatea carierei sale le-a dezvoltat trăsăturile ipocrite ale preotului nu se putea citi nici o însușire sufletească.

Deci, dacă avea de ales între amândoi, l-ar fi ales fără îndoială pe războinic. Din partea acestuia putea să mai spere o șansă oarecare, dar din partea lui Ludon nu avea nici una.

Chiar și în împrejurarea că era trecută dintr-o închisoare în alta, putea să se ivească un prilej de scăpare. A cântărit toate acestea repede în gând și s-a decis, mai ales că privirea în treacăt a preotului nu i-a scăpat din vedere și a înțeles repede ce însemna

– Omule, dacă ții la viață, nu trece de partea cealaltă a încăperii.

Ludon a privit-o săgetător.

– Taci, sclavo! a strigat el.

– Unde este pericolul? a întrebat-o Jadon, fără să ia în considerare întreurperea lui Ludon.

Tânăra femeie a prins una dintre curele.

– Privește! a zis ea.

Înainte ca marele preot să o poată împiedica, a zmucit de curea și despărțitura de zid a căzut, separând-o împreună cu războinicul de Ludon.

Jadon a privit-o mirat și întrebător.

– Deci dorea să scape de mine prin trădare? a zis el. M-ar fi ținut închis aici până te ducea să te ascundă cine știe unde, în labirintul templului său.

– Ar fi fost și mai rău decât atât, a răspuns Jane, trăgând de altă curea. Asta a deschis un capac în podeaua de dincolo, iar când pășeai peste el ai fi fost aruncat într-un beci de la subsolul templului. De multe ori m-a amenințat Ludon cu această perspectivă. Nu știu dacă spunea adevărul, dar îmi spunea că acolo jos este ascuns un demon al templului, un Grif enorm de mare.

– Da, știu că există un Grif în interiorul templului. Preoțimea din Alur știe că noi, războincii, suntem destul de ocupați ca să aducem prizonieri pentru hrana acestei fiare și

pentru sacrificiile omeneşti pe care le fac zilnic. De mult timp mă urăşte Ludon. Acum avea ocazia să mă nimicească. Dar tu, femeie, de ce m-ai avertizat? Nu suntem noi pentru tine la fel: duşmanii şi temnicerii tăi?

– Nimeni nu poate să fie mai îngrozitor decât Ludon, a răspuns ea. Tu ai înfăţişarea unui războinic demn şi cinstit. Nu trezeşti în mine nici o speranţă, deoarece ea mi-a fost de mult nimicită. Cu toate acestea, se poate întâmpla ca printre războinici, chiar dacă sunt dintr-o rasă diferită de a mea, să se afle vreunul care să acorde o atenţie onorabilă unui străin care a intrat în cetatea lor..., chiar dacă acesta ar fi o femeie.

Jadon a privit-o mai mult de un minut, fără să articuleze nici un cuvânt. În cele din urmă a spus:

– Kotan te va face regina lui. Acest lucru mi l-a spus mie personal; consider că este o tratare destul de onorabilă din partea aceluia, care ar fi putut la fel de bine să te facă sclava lui.

– Şi de ce, a întrebat ea, doreşte să mă facă regina lui?

Jadon s-a apropiat şi mai mult de ea, vorbindu-i cu o voce calmă ca şi cum i-ar fi fost teamă să nu fie auzit de cineva:

– El crede, deşi nu mi-a spus-o, că eşti dintr-o rasă de zei. Şi de ce nu ai fi? Jad-Ben-Otho este şi el fără coadă, prin urmare nu i se pare nicidecum ciudat lui Kotan să bănuiască faptul că numai zeii se prezintă în felul acesta. Regina lui a murit de mai mult timp, lăsându-l cu o singură fiică. Este stăpânit de dorinţa de a avea şi un fiu. Şi ce este oare mai de dorit, decât să găsească o femeie care descinde din zei pentru a da un urmaş care să domnească în Pal-uldon?

– Dar eu sunt căsătorită! a strigat Jane. Nu pot să mă căsătoresc cu altul. Nu vreau nici tronul lui, şi nici pe el nu îl vreau.

– Kotan este rege, a spus Jadon simplu ca şi cum aceste cuvinte ar fi explicat totul.

– Aşadar tu nu vrei să mă ajuţi să mă eliberez? a

întrebat femeia.

– Dacă am fi în Jalur, poate că te-aş apăra chiar şi împotriva regelui.

– Dar Jalur ce este şi unde este? a întrebat ea, agăţându-se ca un înecat de orice pai.

– Este oraşul unde domnesc eu, a răspuns el. Acolo eu sunt şeful suprem precum şi al văii din jurul oraşului.

– Unde este? a insistat ea. Este departe?

– Nu este departe, a zis el, zâmbind. Dar nu te mai gândi la aceasta, nu vei putea ajunge acolo niciodată. Este prea multă lume în Alur care să te urmărească şi să te prindă. Dar, dacă vrei să ştii, pot să îţi spun că este aşezat pe malurile râului care se varsă în Jadbenlul, ale cărui ape trec pe lângă zidurile cetăţii din Alur..., este aşezat la confluenţa acestor râuri şi înconjurat de apă din trei părţi. Este o cetate de nepătruns în care nu a intrat nici un duşman de când a fost clădită.

– Dar acolo voi putea să fiu în siguranţă? a întrebat ea.

– Poate că da, a răspuns Jadon cu indiferenţă.

O, voi speranţe moarte! Ce forţă vă mişcă să puteţi izbucni din nou la cea mai mică provocare? Femeia a oftat şi a clătiant din cap, dezamăgită, realizând foarte bine cât de zadarnică era orice speranţă, dar, cu toate acestea, în mintea ei s-a zugrăvit un vis: Jalur!

– Văd că eşti cuminte, a început Jadon care a înţeles suspinul ei. Vino acum, să mergem acolo unde se află prinţesa, în "Grădina interzisă". Vei rămâne cu Ghizi, fata regelui şi te vei simţi cu mult mai bine acolo, decât în închisoarea în care ai fost până acum.

– Dar cum rămâne cu Kotan? a întrebat ea, cutremurându-se cu tot corpul.

– Sunt şi ceremonii care vor dura câteva zile până vei putea să devii regină; iar una dintre aceste ceremonii, poate să fie şi cea mai grea de îndeplinit.

Jadon a râs cu hohote, gândindu-se la ceea ce implicau cuvintele lui.

– Cum?

– Numai marele preot are dreptul de a oficia ceremonia căsătoriei unui rege, a explicat el.

– Dumnezeule, binecuvântează puţină întârziere!

Atât de tenace este viaţa unei speranţe, încât chiar dacă ar fi redusă prin ardere la cenuşă, ea tot ar mai persista la suprafaţă; o adevărată pasăre Phoenix.

CAPITOLUL XIV

Măcelul din palat

Vorbind în felul acesta despre diferite lucruri, Jadon a condus-o pe scara de piatră care ducea de sus din apartamentele de la etajul de sus al templului în camerele şi coridoarelor care se interfereau ca stâncile în care au fost scobite palatul şi templul.

După aceea au trecut printr-o uşă mare de o parte a căruia stăteau doi preoţi de gardă, iar de cealaltă parte doi războinici.

Preoţii au încercat să îl oprească în momentul în care l-au văzut de cine este însoţit, mai ales că se ştia în tot templul despre cearta dintre rege şi marele preot pentru frumoasa străină. Fiecare o dorea pentru el.

– Ea nu are voie să treacă, decât cu ordinul lui Ludon, a zis un preot, aşezându-se exact în faţa Janei Clayton şi oprindu-i drumul.

Tânăra a privit prin găurile măştii şi a văzut în ochii preotului privirea unui fanatic. Jadon şi-a trecut însă un braţ de după umerii ei, iar mâna cealaltă a dus-o la cuţitul său.

– Va trece! Este ordinul regelui, a zis el, mai ales că Judon este acela cae o conduce. La o parte!

Cei doi războinici au trecu alături de Jadon.

– Suntem aici, Gund de Jalur, a zis unul, ca să primim şi să ne supunem ordinelor tale.

Un preot a intervenit.

– Las-o să treacă, a zis el camaradului său. Nu avem ordine speciale de la Ludon; iar după obiceiul templului şi al palatului, atât şefii cât şi preoţii pot să intre şi să iasă neâmpiedicaţi.

În sfârşit, au ajuns şi în apartamentele ocupate de prinţesa Ghizi, în anticamera cărora se afla o mică gardă de războinici şi mulţi eunuci negri, care aparţineau atât prinţesei, cât şi domnişoarelor ei de onoare. Jadon a predat prizoniera în mâinile unui eunuc, zicându-i:

– Condu-o la prinţesă! Ai grijă să nu îţi scape.

După ce a trecut de un alt coridor şi încă o cameră mai mică, lady Jane s-a oprit împreună cu eunucul în faţa unei uşi care era acoperită cu o perdea de piele de jaguar, iar însoţitorul ei a bătut în uşă cu mânerul suliţei sale.

– Ghizi, prinţesă de Paluldon, a strigat el, a sosit străina, prizoniera din templu.

– Să intre! a auzit Jane o voce din interior.

Eunucul a îndepărtat draperiile de la uşă şi lady Jane a intrat. Camera în care se afla acum avea tavanul jos şi nu era tocmai mare. În fiecare colţ, din cele patru ale ei, se afla câte o statuie îngenunchiată, de piatră, care păreau că susţin tavanul pe umerii lor. Probabil că aceste statui au fost făcute cu intenţia de a îi reprezenta pe Wazdoni şi erau destul de artistic lucrate.

Tavanul era puţin boltit în forma unei cupole centrale, având câteva deschizături pentru a lăsa să intre atât aerul, cât şi lumina zilei. Într-o parte a camerei se aflau mai multe ferestre, iar ceilalaţi pereţi nu aveau decât o singură uşă fiecare.

Prinţesa era întinsă pe o grămadă de blănuri aranjate pe o platformă de piatră într-un colţ al odăii. Era singură, doar o sclavă din neamul Wazdonilor şedea la picioarele ei, pe marginea platformei.

Când Jane a intrat în cameră a făcut un semn să se apropie; iar când a ajuns lângă divanul prinţesei, aceasta s-a

ridicat pe jumătate şi stând rezemată într-un cot, a examinat-o cu atenţie.

– Ce frumoasă eşti! a zis prinţesa simplu.

Jane a zâmbit cu tristeţe, pentru că frumuseţea ei a fost cauza multor necazuri prin care a trecut.

– Este un compliment drăguţ, a răspuns ea repede, mai ales că vine de la o fiinţă atât de drăgălaşă ca prinţesa Ghizi.

– Ah! a exclamat prinţesa încântată, vorbeşti limba mea! Mi s-a spus că eşti de altă rasă şi de pe nişte tărâmuri îndepărtate, despre care noi, cei din Paluldon, nu am auzit niciodată

– Ludon a avut grijă ca preoţii lui să mă înveţe limba de aici, a explicat Jane. Totuşi, este adevărat că sunt dintr-o ţară străină şi îndepărtată, unde doresc să mă reântorc, pentru că mă simt foarte nenorocită, prinţesă.

– Bine, dar Kotan, tatăl meu, vrea să te facă regină. Acest fapt ar trebui să te facă fericită, nu-i aşa?

– Ar trebui, dar nu mă face, a răspuns prizoniera. Iubesc un altul cu care sunt căsătorită. Ah, prinţesă, dacă ai şti ce înseamnă să iubeşti şi să fii silită să te măriţi cu altul, fără îndoială că ai fi de aceeaşi părere cu mine.

Prinţesa Ghizi a rămas tăcută câteva clipe, apoi a spus:

– Ştiu, şi îmi pare foarte rău de tine; dar, dacă însăşi fiica regelui este condamantă la aceeaşi soartă, cine ar putea să salveze o biată sclavă, pentru că în realitate nu eşti mai mult decât atât?

Cheful din sala mare de banchete a palatului regelui Kotan a început mai devreme în seara aceea decât de obicei, regele dorind să celebreze a doua logodnă a unicei sale fiice cu Bulat, fiul lui Mosar, un şef al cărui bunic a fost rege în Paluldon şi care considera că ar trebui să fie el rege. Atât tatăl, cât şi fiul erau beţi. De fapt, toţi războinicii erau cu totul sau aproape beţi, până şi regele, chiar nu era mai treaz decât ei.

În sufletul său, Kotan nu avea nici un fel de sentiment

de dragoste pentru Mosar, nici pentru Bulat. Aceştia, la rândul lor, nu îşi iubeau regele.

Kotan a fost de acord cu această căsătorie, sperând că această alinaţă îl va împiedica pe Mosar de a insista asupra drepturilor sale la tron, mai ales că el era, după Jadon, cel mai puternic şef. Lui Kotan îi era frică de Jadon, dar nu ştia de partea cui îşi va influenţa războinicii, în cazul în care Mosar i-ar fi declarat război lui Kotan.

Popoarele primitive, care sunt şi războinice, nu prea cunosc tactul şi diplomaţia, chiar când nu sunt sub influenţa vinului. La beţie, însă, uită cu desăvârşire însemnătatea acestor noţiuni, mai ales dacă sunt şi nervoşi.

De fapt, Bulat a fost cel care a stârnit începututl tragediei:

– Beau, a zis el, în sănătatea lui Ghizi.

Zicând aceasta şi-a golit cupa dintr-o singură înghiţitură. Apoi, luând paharul unui vecin, l-a ridicat la buze şi a zis:

– Pe acesta îl beau în sănătatea fiului meu şi al ei, care vor aduce tronul Paluldonului la adevăraţii lui posesori.

– Regele nu a murit încă! a strigat Kotan, ridicându-se în picioare. Nici Bulat nu este deocamdată căsătorit cu fiica mea şi mai este suficient timp ca să scăpăm Paluldonul de sămânţa celor cu inimă de iepure.

Tonul supărat el regelui, precum şi aluzia insultătoare la cunoscuta laşitate a lui Bulat, i-au determinat pe cei din sală să se dezmeticească într-o clipă.

Ochii tuturor s-au întors către Bulat şi Mosar, care stăteau împreună de cealalată parte a mesei, în faţa regelui.

Bulat era foarte beat; cu toate acestea, lăsa impresia că i-a trecut beţia cu totul. Era însă atât de beat, încât în clipa aceea a uitat să fie laş, judecata lui fiind cu totul înecată în alcool şi paralizată complet, şi, deci, nu a mai putut să cântărească inteligent repercursiunile actelor sale.

Ne este greu de închipuit că un om beat sau un iepure supărat să comită la un moment dat un act îndrăzneţ. Şi nici nu se poate explica altfel, oricare ar fi ipoteza, ceea ce a

făcut Bulat.

S-a ridicat, deodată, de pe scaunul în care s-a înghesuit după ridicarea toastului şi, smucind cuţitul din teaca războinicului din dreapta sa, l-a aruncat cu o forţă năprasnică în Kotan.

Războinicii din Paluldon posedă cu toţii arta de a arunca atât buzduganele, cât şi cuţitele, iar la o distanţă atât de mică şi, fără nici un avertisment ca să îi fie acordată şansa de a para lovitura, nu putea să fie decât un singur rezultat: Kotan s-a prăbuşit, întins pe masă, cu cuţitul în pieptul.

Actul de laşitate al asasinului a fost urmat de o tăcere scurtă. Bulat, îngrozit de ceca ce a făcut, s-a retras subtil spre uşa din spatele său; dar, în aceeaşi clipă, un număr de războinici înfuriaţi au sărit de la locurile lor, şi-au scos cuţitele din teacă şi s-au repezit să împiedice fuga asasinului cu dorinţa nebună de a răzbuna moartea regelui.

Mosar s-a apropiat numaidecât de fiul său, luându-i apărarea.

– Kotan e mort! a strigat el. Acum, Mosar este regele! Războinicii devotaţi ai Paluldonului să vină să îşi apere regele!

Mosar avea mulţi admiratori care au trecut imediat de partea lui şi a lui Bulat. Totuşi, erau ameninţaţi de prea multe cuţite şi, pe lângă aceasta, l-au mai văzut şi pe Jadon că se strecoară printre războinici, ieşind în fruntea lor.

– Arestaţi-i pe amândoi! a strigat Jadon. Războinicii din Paluldon îşi vor alege singuri regele, după ce asasinii lui Kotan vor primi pedeapsa cuvenită pentru fapta lor!

Conduşi acum de un nou comnandant pe care îl respectau şi îl admirau toţi aceia care i-au fost devotaţi lui Kotan s-au repezit spre grupul din jurul lui Mosar.

S-a încins o luptă aprigă, în care nu se observa nimic decât o poftă nebună de a ucide, iar în toiul acestei lupte Mosar şi Bulat s-au strecurat fără să fie văzuţi, fugind din sala de banchete.

Ieşind de acolo, s-au îndreptat spre partea palatului care

le-a fost acordată pentru tot timpul vizitei lor în Alur. Aici li se aflau toţi servitorii lor, cât şi alţi războinici de grad mai mic, care nu au fost invitaţi de Kotan la banchet.

Aceştia au primit ordinul să-şi strângă imediat bagajele şi să fie gata de plecare. Nu a trecut mult timp până să se îndeplinească ordinul, războinicii din Paluldon având nevoie de prea puţine lucruri la drum. După aceea, la un semn al lui Mosar, au pornit cu toţii spre porţile palatului.

Deodată, Mosar s-a apropiat de urechea fiului său.

– Prinţesa, a şoptit el. Nu trebuie să plecăm din oraş fără ea. Odată ce o avem în mâinile noastre, lupta pentru tron este câştigată pe jumătate.

Bulat, care şi-a revenit cu totul din starea de euforie, a stat puţin la îndoială. S-a săturat de luptă şi de orice primejdie.

– Mai bine ar fi să ieşim imediat din Alur, a insistat el. Nu va trece mult şi tot oraşul va fi împotriva noastră. Sunt sigur că ea nu va veni cu noi fără să opună rezistenţă, ceea ce ne va face să pierdem prea mult timp pe aici.

– Avem destul timp, a insistat Mosar. Ei se luptă acum în Paluldon. Până să realizeze că lipsim, va mai trece un timp, iar Kotan fiind mort, vor avea altceva de făcut decât să se gândească la prinţesă. Acum este momentul prielnic pentru noi! Jad-Ben-Otho ne-a ajutat.

Văzând că nu are altă alternativă, Bulat l-a urmat pe tatăl său, care a dat ordin războiniclor să îl aştepte dincolo de porţile palatului. După aceea a pornit spre apartementele prinţesei, unde au găsit numai câţiva războinici care stăteau de pază. Eunucii s-au retras pentru odihnă.

– Este mare bătălie în Paluldon, i-a anunţat Mosar, prefăcându-se foarte nervos şi agitat, imediat ce au intrat în odaia de gardă. Regele vrea să mergeţi imediat acolo şi ne-a trimis pe noi să păzim apartamentele prinţesei.

Grăbiţi-vă! a zis el, văzând că oamenii ezitau.

Războincii îl cunoşteau, şi mai ştiau că a doua zi prinţesa va fi logodită cu Bulat, fiul său. Prin urmare, dacă

ei trebuiau să se ducă de acolo, ce putea fi mai firesc ca Bulat şi Mosar să fie însărcinaţi cu paza şi siguranţa prinţesei?

Pe lângă aceasta, nu era Mosar un şef puternic ale cărui ordine, dacă nu erau ascultate, puteau aduce după ele pedepse grave?

Deci, nefiind decât simpli soldaţi disciplinaţi ca să asculte de ordinele superiorilor, au plecat spre sala de banchete...

Mosar nici nu a aşteptat ca războinicii să se îndepărteze prea mult, pornind spre buduarul prinţesei, unde au intrat după câteva clipe, fără să bată măcar la uşă.

Acolo au găsit trei femei, care dormeau. Zgomotul intrării lor a trezit-o mai întâi pe Ghizi, care a sărit în picioare.

– Ce înseamnă asta? a întrebat ea supărată.

Mosar a înaintat şi s-a oprit în faţa ei. În mintea lui vicleană s-a format un plan cu care să o înşele. Dacă reuşea, ar fi fost cu mult mai uşor decât să o fi luat cu forţa. În momentul acela a zărit-o pe Jane Clayton şi a rămas încremenit, privind-o cu mirare şi admiraţie..., o clipă numai, pentru că imediat şi-a revenit, reluându-şi firul problemei pentru care au intrat în apartamentele prinţesei.

– Ghizi, a spus el, dacă ai şti cât de urgentă este misiunea noastră, ne-ai ierta îndrăzneala. În palat este răscoală şi regele Kotan a fost ucis. Rebelii sunt beţi şi au pornit în direcţia aceasta. Trebuie să te scoatem neapărat din Alur, nu avem nici un moment de pierdut. Haide, vino repede cu noi!

– Tatăl meu este mort? a întrebat Ghizi îngrozită. Atunci locul meu este aici cu poporul meu, a adăugat ea. Dacă Kotan a murit, eu sunt regină, până când războinicii aleg un alt domnitor. Aşa este legea Paluldonului. Iar, dacă am ajuns regină, nimeni nu mă mai poate sili acum să mă căsătoresc cu cine nu vreau... Jad-Ben-Otho ştie că niciodată nu am dorit să fiu soţia fiului tău laş. Plecaţi imediat de aici!

a încheiat ea arătându-le uşa cu un gest imperios.

Mosar a simţit că acum nu mai avea nici o şansă de înşelăciune şi nici un alt mijloc de a o convinge să meargă cu ei. A privit-o din nou pe frumoasa femeie care stătea lângă Ghizi.

Nu a mai văzut-o până acum, dar a ghicit, după zvonurile pe care le-a auzit în palat, că nu putea să fie alta decât străina cu înfăţişarea dumnezeiască, pe care Kotan dorea să o ridice la rangul de regină.

– Bulat, a strigat el fiului său. Ia-ţi nevasta şi eu o voi lua pe a mea!

Cu aceste cuvinte, s-a repezit şi a prins-o pe Jane de mijloc, atât de repede şi atât de puternic, încât până când Ghizi sau Panatlea să îi fi înţeles scopul, a dispărut pe după portieră împreună cu străina, care se zbătea în braţele lui.

Apoi Bulat s-a repezit şi el să o smulgă pe Ghizi în acelaşi fel, dar prinţesa o avea lângă ea pe Panatlea, mica tigroaică din Korulja, iar Bulat s-a trezit în faţa a două puteri fioroase.

Când a pus mâna pe Ghizi, Panatlea l-a prins de picioare, încercând să-l trântească la pământ. Atunci el a izbit-o cu pumnul şi, văzând că aceasta nu renunţă la puterea asupra lui, a simţit că întârzierea pricinuită de fată îi va fi fatală. Disperat, a aruncat-o pe prinţesă într-o parte şi, prinzând-o pe Panatlea de păr, a scos cuţitul din teacă şi...

Portiera de piele de la uşa din spatele saău s-a dat la o parte pe neaşteptate. Din două mişcăpri repezi, un om înalt şi puternic a străbătut odaia; cuţitul lui Bulat nu şi-a mai atins ţinta, deoarece mâna i-a fost smucită la spate, iar în cap a primit o lovirută atât de puternică, încât i-a sfărâmat craniul şi a căzut jos fără viaţă.

Bulat laşul, asasinul şi trădătorul, a murit fără să ştie măcar cine a fost acela care l-a ucis.

Când Tarzan a sărit în apa bazinului din beciul templului din Alur, oricine şi-ar fi închipuit că atacul lui a fost

o încercare supremă a instinctului de conservare, pentru a întârzia măcar o clipă, inevitabila tragedie în care fiecare din noi va trebui să îşi joace rolul principal pe mica lui scenă.

Dar nu a fost aşa. Ochii lui ageri au văzut unde se afla singura posibilitate de salvare, oferită de acestre împrejurări: un petec mic de apă, luminat de luna care strălucea pe o mică deschizătură în zid, chiar la suprafaţa bazinului în partea opusă a acestuia. A înotat în direcţia aceea, cu mişcări puternice şi repezi, ştiind că apa nu ar fi fost nici o piedică pentru cel care îl urmărea.

Nici nu a fost. Tarzan a auzit o plescăitură mare pe care a făcut-o Griful sărind în apă după el; a mai auzit şi vâjâitul curentului apei în urma fiarei. Acum era aproape de deschizătură: va fi oare aceasta destul de largă ca să poată să se strecoare prin ea? Atât cât se vedea deasupra apei, nu era suficientă pentru acest gest. Prin urmare, viaţa lui depinde acum de adâncimea deschizăturii.

Situaţia era aceasta: în faţă era deschizătura, în spate venea în viteză Griful.

Altă alternativă nu avea şi nici o altă speranţă. A depus toate eforturile puterii sale enorme în ultimele mişcări de înot pe care le mai avea de făcut, apoi a întins mâinile înainte ca să taie apa şi s-a scufundat sub nivelul apei, străbătând-o în viteză spre gaura din zid.

Ludon a făcut spume la gură de furie, când s-a convins cât de bine l-a învins străina cu propriile lui arme. Evident că avea şansa de a scăpa din templul Grifului în care isteţimea fetei l-a închis, dar în timpul cât a întârziat, oricât de scurt ar fi fost, Jadon ar fi avut destul timp să o ia pe străină din templu şi să o predea lui Kotan.

Totuşi, el era hotărât să nu renunţe la ea; marele preot a jurat asta; a jurat în numele Dumnezeului său şi al tuturor sfinţilor şi dracilor din religia lui.

Ludon îl ura pe Kotan. Se alăturase, în taină, de partea lui Mosar, în care ştia că va avea o unealtă favorabilă. Era

cu putinţa ca scena din turn să îi dea prilejul pe care îl aştepta de atâta timp: un pretext pentru a provoca o răscoală, în urma căreia Kotan să fie detronat, iar puterea să o ia Mosar, aşa că adevăratul domnitor al Paluldonului să fie tot Ludon.

Şi-a lins buzele cu anticipaţie, la ideea plăcută pe care o avea de a stârni acest eveniment, şi a pornit spre fereastra pe care a intrat Tarzan şi pe unde era acum singura lui scăpare.

În timp ce străbătea odaia păşea cu atenţie; iar când a descoperit că i s-a întins şi cursa prăbuşirii în abis, a scos un sunet, care semăna mai mult cu un mârâit, decât cu o voce omenească.

– Drăcoaica! a murmurat el. Îmi va plăti asta! Jur că mi-o va plăti scump!

S-a strecurat pe fereastră şi, ajutat fiind de coadă, a coborât cu uşurinţă la pământ. A stat un moment pe gânduri dacă să îl urmărească pe Jadon şi pe femeie, ceea ce l-ar fi determinat să rişte o luptă cu un şef puternic; ori dacă ar fi fost mai bine să aştepte, până când îşi va putea atinge scopul prin intrigă şi trădare. A ales ultima soluţie, după cum era de aşteptat de la el.

Trecând în apartamentele, a chemat mai mulţi preoţi inferiori, bineânţeles pe aceia în care avea cea mai mare încredere şi care erau la curent cu aspiraţiile lui la supremaţia absolută a templului asupra palatului; aceştia erau oameni care îi urau pe Kotan.

– A sosit timpul, le-a spus el, când autoritatea templului trebuie ridicată definitiv deasupra celei a palatului. Kotan trebuie să îi facă loc lui Mosar, deoarece l-a sfidat pe marele preot. Tu, Pansat, s-a adresat Ludon unuia dintre preoţi, du-te şi cheamă-l în taină pe Mosar aici în templu; iar ceilalţi, mergeţi prin cetate şi avertizaţi-i pe războinicii cerdincioşi nouă să fie pregătiţi când va sosi momentul.

Au mai vorbit o oră despre amănuntele acestui eveniment, a acestrei lovituri de stat, prin care guvernul

Paluldonului avea să fie răsturnat.

Unul din preoţi cunoştea un sclav, care la un semnal din templu. l-ar fi înjunghiat în piept pe Kotan, dacă i se acorda libertatea. Alt preot ştia un ofiţer al palatului, căruia putea să îi impună ca, la un moment dat, să admită în interiorul palatului un număr mare de războinici ostili.

Astfel, având-l şi pe Mosar alături, asupra căruia va cădea toată răspunderea, planul lor părea să aibă toate şansele de reuşită. După aceea, s-au despărţit, plecând fiecare în misiunea lui urgentă, atât în palat, cât şi în oraş.

Când Pansat s-a apropiat de palat, a observat, deodată, multă mişcare şi mult zgomot în sala de banchete, iar după câteva momente Ludon a rămas foarte surprins să îl vadă reapărând în apartamentele sale foarte agitat şi fără să repire.

– Ce s-a întâmplat, Pansat? a strigat Ludon. Fugi de parcă ar fi fost urmărit de diavoli; ce este cu tine?

– Stăpâne, a răspuns acesta, momentul oportun a sosit şi s-a şi dus, în timp ce noi stăteam aici să chibzuim. Kotan este mort, iar Mosar a fugit. Prietenii lui se luptă în palat cu războinicii lui Kotan, dar pe ei nu au cine să îi conducă, în timp ce pe cei ai paltului îi conduce Jadon. Nu am reuşit să aflu mai mult decât atât de la sclavii speriaţi care au fugit de la prima încăierare din sala de banchete. Unul mi-a spus că Bulat a fost acela care l-a ucis pe Kotan şi mi-a mai spus că l-a văzut pe asasin şi pe tatăl său fugind amândoi în palat.

– Din nou Jadon! a murmurat marele preot. Nebunii aceai sunt capabili să îl facă rege, dacă nu mă amestec şi nu lucrez cu atenţie şi, mai ales, cât mai repede.

Du-te repde în oraş, aleargă cât poţi şi dă alarma că Jadon l-a ucis pe Kotan şi că încearcă să ia tronul de la Ghizi. Răspândeşte această veste cum ştii mai bine şi adaugă că Jadon a ameninţat că va distruge preoţimea cu templul ei. Anunţă toţi războinicii din oraş, stai în fruntea lor şi îndeamnă-i la atac.

Dar mai întâi adu-i aici în templu prin trecătoarea secretă pe care numai preoţii o cunosc; iar de aici îi vom

îndrepta asupra acelora din palat, mai înainte ca ceilalţi să ştie despre ce este vorba. Fugi, Pansat, nu mai pierde nici o clipă.

Dar, după un moment l-a chemat înapoi pe Pansat, zicându-i:

– Stai puţin! Nu cumva ai văzut sau ai auzit ceva despre străina pe care Jadon aluat-o din templul Grifului? Poate ştii chiar şi unde a dus-o!

– Am aflat că Jadon a dus-o la palat, la intraea căruia a ameninţat preoţii cu moartea, dacă nu îl lasă să treacă. Atât mi-au spus de ea, dar nu ştiu în care parte a palatului a ascuns-o.

– Kotan a dat ordin să fie dusă în "Grădina interzisă", a zis Ludon, şi fără îndioială că trebuie să fei acolo. Acum du-te!

Într-un coridor, alături de camera lui Ludon, un om cu o mască urâtă de preot şi-a aplecat urechea la draperiile uşii care ducea în interior. Probabil câ atât cât a stat să asculte, a auzit tot ce a vorbit Pansat cu marele preot; iar dovada că acesta a ascultat a fost viteza cu care s-a retras undeva mai la o parte, în umbră, când preotul inferior a pornit să iasă.

Pansat a plecat în misiunea sa, fără să aibă habar de prezenţa aceluia pe care aproape l-a atins cu haina în treacăt. Mergea cu viteză spre trecătoarea secretă care duce în templu, pe sub palat, până în oraş, dar nu a simţit fiinţa de care era urmărit subtil.

CAPITOLUL XV

Armata secretă

Dezamăgit, Griful a scos un muget puternic de supărare în urma lui Tarzan, în intervalul cât acesta, tăind apa cu cuţitul, a pătruns pe deschizătura din zid, ieşind de partea cealaltă, în apele limpezi ale lacului.

Tarzan a început să zâmbească, gândindu-se cât de ușor a reușit să evadeze din planurile nelegiuite ale lui Ludon, dar s-a întunecat imediat la față, amintindu-și de marea primejdie în care plutea soția sa.

Singurul gând care îl mai avea acum era să se întoarcă în grabă în camera de la etajul al doilea al templului Grifului, unde a simțit că se afla ea. Pentru aceasta ar fi trebuit să ajungă din nou în curtea templului, ceea ce nu era tocmai ușor.

Putea să vadă, la lumina lunii, stâncile care se ridicau din apă pe o distanță destul de mare în lungul malului, stânci înalte și drepte, formând astfel o barieră de netrecut.

A înotat pe lângă zid, încercând să găsească un loc unde să își pună piciorul, și astfel să se poată ridica până sus pe muchia zidului. Deschizături erau destule în zid, dar erau prea sus ca să le poată ajunge din apă și nici nu avea cum să se urce până la ele.

După puțin timp, însă, a mai prins puțin curaj, văzând o deschizătură la câțiva metri înaintea lui.

A înotat cu mare atenție până acolo și s-a oprit să asculte atent. Neauzind nici un zgomot care i-ar fi putut da de bănuit, și, nevăzând pe nimeni în jur, s-a prins cu mâinile de marginea deschizăturii, ridicându-se deasupra apei în lumina palidă a lunii, ale cărei raze luceau pe corpul lui ud de apa lacului. n fața lui apărea o trecătoare întunecată, luminată de reflexul mic al razelor lunii, care pătrundeau înăuntru numai pe o mică distanță.

Ponind de acolo într-o viteză de nedescris (pe care numai momentele de precauție o mai puteau modera), a ajuns, după multe cotituri, într-un alt coridor, care mergea paralel cu malul lacului. Această trecătoare era luminată de mai multe opaițe așezate în scobituri făcute în stâncă. Urechile agere ale lui Tarzan l-au înștiințat că nu departe de acolo mai sunt și alte ființe, preoți probabil, prin apartamentele care aveau ieșirea în acest coridor.

Ca să treacă fără să fie observat printre cuiburile acestea

de inamici, i se părea că este peste putinţă. Trebuia, prin urmare, să se folosească de o altă înfăţişare, ştiind aceasta din experienţa trecută. S-a furişat uşor în lungul coridorului pentru a se îndrepta spre uşa cea mai apropiată în drumul său.

Întocmai ca şi Numa, leul, când îşi pândeşte prada, tot aşa mergea şi Tarzan, până a ajuns la draperiile ce ascundeau interiorul apartamentului. Un momemt mai târziu, a intrat cu capul pe după draperii, după aceea umerii, până a intrat cu tot corpul; draperiile au căzut la loc, cum au fost înainte.

Nu a trecut mai mult decât o singură clipă, iar, dacă ar mai fi fost cineva pe coridor, ar fi auzit un suspin scurt apoi o tăcere deplină. După un minut, draperiile au fost date la o parte şi un preot al templului din Alur a pornit repede în susul coridorului.

Mergea cu îndrăzneală şi destul de repede, dar când a ajuns la cotitura coridorului unde acesta se bifurca, preotul a ieşit din apartamentul în care a intrat Tarzan, s-a oprit brusc, auzind voci într-o cameră alăturată.

Fără să mai stea un moment la îndoială, a trecut de partea cealaltă a coridorului, apropiindu-şi urechea de pieile de antilopă care atârnau în faţa intrării, draperii opace prin care nu se puteau vedea persoanele din interior. După câteva clipe, a făcut o săritură în spate, în umbra în care a stat ascuns până atunci; iar, imediat după aceea, draperiile lângă care a ascultat s-au dat la o parte şi alt preot a ieşit din odaie, pornind repede în partea de jos a coridorului. Acela care a ascultat a aşteptat până ce preotul din faţa lui a ajuns la vreo zece metri distanţă, a ieşit din ascunzătoare, urmărindu-l fără zgomot.

Drumul lor i-a dus un timp printr-un coridor paralel cu malul lacului, după care Pansat a luat în mână un opaiţ şi a intrat într-un apartament din stânga. Acela care l-a urmărit a ajuns la timp în spatele său ca să poată să vadă sclipind, în întunericul unei gropi mari care se deschidea în mijlocul

podelei. luminiţa ce Panatlea o ţinea în mână.

După o scurtă cercetare, a găsit un rând de ţăruşi, identici cu aceia întrebuinţaţi de Wazdoni pentru escaladarea suprafeţei stâncilor ca să ajungă la peşterile lor. Scara ducea la un alt etaj. Satisfăcut că Pansat şi-a continuat drumul fără să bănuiască nimic, cel care îl urmărea a coborât după el, continuându-şi şi el drumul în spatele lui.

Trecătoarea aceasta era îngustă şi joasă, aşa că un om înalt abia avea loc să teracă pe acolo; iar podeaua era adescori întreurptă de câte o treaptă sau două, care duceau şi mai sus pe sub pământ.

Uneori treptele erau mai multe la număr, iar urmăritorul făcea calculul că în total a coborât de la şaizeci până la şaptezeci de trepte sub nivelul coridorului. Trecătoare se termina deodată într-o odaie mică, iar lângă un perete al acesteia se afla o grămadă de pietroaie.

Punându-şi opaiţul la pământ, Pansat a început să îndepărteze, grăbit, bucăţile de piatră sfărâmată care se găseau acolo, ca după un timp, să apară în faţa ochilor săi o deschizătură mică la baza zidului.

De partea cealaltă a deshizăturii se vedea altă grămadă de pietroaie. Pansat a mutat-o din loc şi pe aceasta, dând la iveală o gaură destul de largă ca să încapă corpul lui pe acolo.

Lăsând opaiţul să ardă pe podea, preotul s-a strecurat pe deschizătura care a făcut-o, dispărând in ochii aceluia care îl pândea în bezna trecătorii înguste din spatele său.

Cu toate acestea, abia a dispărut Pansat, când celălalt l-a urmat, ajungând la o platformă, la jumătatea distanţei deasupra lacului, până sus la culmea stâncilor. Această platformă era îngustă ca o cărare şi se întindea într-un urcuş care se termina chiar la spatele unei clădiri lângă stâncă şi pe lângă care se putea intra în oraş.

Urmăritorul a ajuns la o cotitură de stradă, unde s-a oprit satisfăcut că a fost condus cu atâta facilitate, aproape acolo unde dorea şi el să ajungă.

Într-adevăr, în fața lui, cam la o sută de metri distanță, se înălțau zidurile palatului. Acum, deși îi părea rău de întârzierea pe care a avut-o să ajungă acolo, considera că timpul întrebuințat în felul acesta nu era pierdut degeaba, deoarece a descoperit o trecătoare secretă între templu și oraș, pe lângă intrarea în templu dinspre lac.

Această trecătoare o considera de o importanță foarte mare pentru succesul unui plan îndrăzneț, pe care și l-a întocmit îndată ce a auzit convorbirea dintre Pansat și Ludon.

Singur împotriva unei națiuni întregi de inamici bănuitori și pe jumătate sălbatici, nu putea să spere prea mult în succesul cauzei de care atârna atât de mult fericirea și viața acelea pe care el o iubea mai mult ca orice pe lume. Pentru salvarea ei trebuia să facă chiar și imposibilul ca să îi câștige ca aliați; de aceea a pierdut atâtea momente prețioase, mai înainte să înceapă să caute închisoarea nouă în care a fost dusă Jane. Nu a întâmpinat dificultăți în trecerea pe lângă gardienii de la intrarea palatului, pentru că, după cum s-a așteptat, înfățișarea sa de preot înlătura orice bănuieli. În timp se se apropia de acești războinici, își ținea mâinile la spate, lăsând norocul și semintunericul de acolo să îl ajute, pentru a nu-i fi observate picioarele ce nu semănau deloc cu ale locuitorilor din Paluldon.

De fapt, războinicii erau atât de obișnuiți cu preoțimea care trecea pe acolo, încât abia l-au privit, astfel că el a intrat în palat fără întârziere și fără nici o piedică.

Trecând în grădină, nu a văzut pe nimeni și nici nu a găsit nici o urmă despre aceea pe care o căuta. Știa bine, din convorbirea pe care a auzit-o între Ludon și Pansat, că ea a fost dusă acolo; dar tot atât de sigur că marele preot nu a avut nici timpul și nici ocazia să o ia de acolo.

Mai știa că "Grădina prohibită" era consacrată numai și numai pentru prințesă și sclavele sale. Prin urmare, avea tot dreptul să își închipuie că Jane a fost dusă acolo din ordinul lui Kotan. Deci, dacă nu era aoclo, fireşte că trebui să fie în

altă parte a palatului, şi anume în apartamentele prinţesei. Nu ştia, însă, unde se aflau aceste apartemente, cu toate că omul putea să-şi dea seama că trebuiau să fie undeva în apropierea grădinii.De aceea, a făcut un ocol, pe lângă zidul grădinii şi a ajuns la o intrare care probabil ducea în apatamentele prinţesei.

Mare i-a fost surpriza când a văzut că aceste apartamente nu erau păzite şi, în acelaşi timp, a auzit din interior mai multe voci agitate şi furioase! Condus de zgomotul vocilor, a străbătut mai multe coridoare şi camere, până când, ajutat de întâmplare, s-a oprit în faţa draperiilor de la intrarea în aprtamentele prinţesei, chiar de unde se auzea zgomotul vocilor. Dând la o parte pieile de antilopă, a privit în interior şi a văzut două femei luptându-se cu un războinci Hodon. Una era fiica lui Kotan, regele ucis, iar cealaltă Panatlea.

În momentul când Tarzan a îndepărtat draperiile, războinicul tocmai a azvârlit-o pe Ghizi într-o parte şi, prinzând-o de păr pe Panatlea, a scos cuţitul din teacă, ridicându-l deasupra capului său. Atunci Tarzan şi-a aruncat repede masca de pe cap, a traversat într-o singură săritură spaţiul dintre el şi Hodon şi, smucind bruta de ceafă, i-a aplicat o lovitură atât de puternică, încât a culcat-o la pământ. În momentul în care Bulat a căzut mort la pământ, cele două femei l-au recunoscut pe Tarzan. Panatlea a căzut în genunchi şi s-ar fi ploconit până la pământ, dacă el nu ar fi oprit-o cu un gest nerăbdător, strigându-i să rămână în picioare.

Acum nu mai avea timp să asculte cuvinte de mulţumire, nici să primească plecăciuni sau să răspundă nenumăratelor întrebări pe care le aştepta să curgă din două guri feminine.

– Spuneţi-mi, a strigat el, unde este femeia din rasa mea, pe care Jadon a adus-o aici din templu?

– Mai înainte a fost aici, a răspuns Ghizi. Mosar, tatăl celui pe care tocmai l-ai ucis, a luat-o în braţe şi a fugit.

– Încotro? a strigat el. Spuneţi-mi repede în ce direcţie a mers?

Panatlea i-a indicat lui Tarzan uşa prin care aceştia au ieşit. Apoi Panatlea a mai adăugat:

– Vroiau să o ia şi pe prinţesă, împreună cu străina, şi să le ducă la Tulur, oraşul lui Mosar, lângă lacul negru.

– Merg să o găsesc, a zis el. Este soţia mea, iar, dacă scap cu viaţă, voi găsi mijlocul să te eliberez şi pe tine să te poţi întoarce la Omat.

Şi înainte ca fata să îi fi putut răspunde ceva, a dsipărut după draperiile de la uşa de lângă patul prinţesei. Coridorul în care intrase era prost luminat, ca şi celelalte coridoare din oraşul Hodonilor, având o mulţime de cotituri, la dreapta şi la stânga, în sus şi în jos. În cele din urmă, s-au terminat brusc, într-o curte plină cu războinici: o parte din garda palatului, care a fost chemată de către un şef mai mic să vină în ajutorul războinicilor lui Kotan, pentru a lua parte la bătălia care se desfăşura în toată furia ei în sala de banchete.

Când l-au văzut pe Tarzan, care a uitat să îşi pună din nou masca de preot pe faţă, în curte a răsunat un strigăt asurzitor.

– Blestematul! Profanatorul templului! a izbucnit sălbatic di piepturile războinicilor.

Dar unii dintre ei au pronunţat aproape cu sfinţenie cuvântul "Dorul-Otho", arătând, cu aceasta, că tot mai sunt câţiva printre ei care credeau în divinitatea lui.

Ca să treacă prin această curte, înarmat numai cu un cuţit şi să înfrunte mulţimea de luptători sălbatici, părea a fi fost, chiar pentru Tarzan, un fapt imposibil de îndeplinit.

Trebuia să se folosească, deci, de toată isteţimea lui cât mai repede, deoarece, aceştia se apropiau destul de repede. Ar fi putut să le întoarcă spatele şi să fugă înapoi prin coridor, dar fuga, nu ar fi făcut alceva decât să întârzie urmărirea lui Mosar, care se îndepărta, ducându-l cu el pe Jane.

– Opriţi-vă! a strigat el, ridicând mâna cu palma

deschisă în sus. Eu sunt Dorul-Otho şi vin la voi cu o veste din partea lui Jadon, care după voinţa tatălui meu, trebuie să fie ales ca rege al vostru în locul lui Kotan. Marele preot Ludon plănuieşte să pună mâna pe palat şi să îi ucidă pe toţi războinicii credincioşi, pentru ca Mosar să fie ales rege: Mosar care va fi unealta şi sclavul lui Ludon. Urmaţi-mă!

Nu este nici o clipă de pierdut, dacă doriţi să îi împiedicaţi pe trădătorii pe care Ludon i-a adunat acum în oraş, să nu intre în palat pe trecătoarea secretă. Dacă ei reuşesc să intre acolo, cu siguranţă Jadon va fi învins şi mica oaste de credincioşi din jurul lui va fi distrusă. Hodonii au ezitat câteva clipe. În cele din urmă, unul mai bătrân a luat cuvântul:

– Ce garanţie avem noi că nu tu eşti acela care ne trădezi, îndepărtându-ne de la lupta din sala banchetelor şi astfel să faci ca Jadon să fie învins?

– Singura garanţie pe care pot să v-o dau este viaţa mea. Dacă aflaţi că nu v-am spus adevărul, sunteţi destul de mulţi pentru a putea să-mi aplicaţi pedeapsa pe care o doriţi. Dar haideţi odată, nu mai avem timp de pierdut! Preoţii inferiori au început să-şi adune războinicii din oraş.

Şi, fără a mai aştepta, a pornit în direcţia porţii de partea cealaltă a curţii, care ducea la intrarea principală a terenului palatului. Mai puţin isteţi decât el, Hodonii au fost luaţi pe nepregătite de iniţiativa şi de forţa de impunere a conducătorilor. L-au urmat, deci, privind cum îi atârnă coada în spate; era un amănunt care pe un altul l-ar fi pus într-o situaţie ridicolă; el însă părea un semizeu.

Trecând în oraş, îi conducea spre o clădire nu tocmai impunătoare, la spatele căreia se afla trecătoarea secretă a lui Ludon, ducând din oraş în interiorul templului. Acolo, au văzut în faţa lor un grup de războinici al cărui număr creştea simţitor din toate direcţiile, pe măsură ce trădătorii din Alur răspundeau chemării preoţimii.

– Văd că ai spus adevărul, străine, a zis un şef care mergea alături de Tarzan. Într-adevăr sunt aici o mulţime de

războinici, iar printre ei se află şi preoţi, întocmai după cum ne-ai spus.

– Bine, a răspuns Tarzan. Încă un lucru mai vreau acum, după ce mi-am îndeplinit făgăduiala faţă de voi. Eu merg după Mosar, care mi-a făcut răul cel mai mare din lume. Să îi spuneţi lui Jadon că Jad-Ben-Otho este de partea lui şi nu uitaţi să adăugaţi că acela care a împiedicat planul lui Ludon de a pune mâna pe palat a fost Dorul-Otho.

– Nu vom uita, a răspuns şeful. Mergi unde trebuie să mergi. Noi suntem destui ca să îi copleşim pe trădători.

– Mai spune-mi, te rog, a întrebat Tarzan cum pot să ajung la Tulur?

– Este situat pe malul de Sud al celui de al doilea lac, mai în jos de Alur, a răspuns şeful; lacul acela se numeşte Jadinlul.

Războinicii s-au apropiat de banda de trădători, care evident că îi credeau a fi alt contingent de-al lor, deoarece nu au făcut nici o mişcare să se apere sau să se retragă. Deodată, şeful a ridicat vocea şi a strigat sălbatic; acesta a fost urmat instantaneu de alte strigăte a tuturor războinicilor de sub comanda lui şi în aceeaşi clipă s-au repezit cu toţii la un atac îngrozitor asupra rebelilor luaţi prin surprindere.

Satisfăcut de rezultatul planului său şi, fiind sigur că a acţionat în detrimentul lui Ludon, Tarzan a mers pe o stradă lăturalnică, îndreptându-şi paşii către marginea oraşului, în căutarea unei ieşiri care să îl ducă spre Sud, la Tulur.

CAPITOLUL XVI

Povestea Janei

În timp ce Mosar o ducea pe Jane Clayton din palatul lui Kotan, ea se zbătea din toate puterile să scape din mâinile lui. El a încercat să o silească să meargă pe jos, dar cu toate ameninţările şi cu toate insultele, Jane nu vroia să

facă nici un pas de bună voie în direcţia în care intenţiona el să o ducă.

Se trântea chiar la pământ de câte ori el încerca să o ridice şi să o silească la drum, astfel că a fost nevoit să o ducă pe sus şi, în cele din urmă, i-a legat mâinile şi i-a pus un căluş în gură, ca să nu îl mai muşte şi să nu îl mai zgârie, curajul şi puterea ei fiind cu mult mai mari decât s-ar fi putut crede.

Când a ajuns, în sfârşit, acolo unde îl aşteptau oamenii săi, a fost foarte bucuros să o pună în mâna a doi războinici puternici, dar şi ei au fost nevoiţi să o ducă pe sus; teama lui Mosar de răzbunarea aderenţilor lui Kotan nu îi îngăduia nici o întârziere.

Iată cum au ajuns dincolo de stâncile din care au fost scobită cetatea Alur, până în lunca Jadbenlul; iar tot timpul acesta Jane Clayton a trebuit să fie dusă pe sus de către oamenii lui Mosar.

La marginea lacului se afla o flotă întreagă de bărci mari, scobite direct în trunchiuri de copaci, cu prora şi pupa sculptate în chipuri groteşti de fiare şi păsări, viu colorate de vreun maestru în această arta primitivă, care, din fericire, nu este lipsită nici azi de ferventii săi.

Războinicii lui Mosar şi-a aşezat captiva în partea din spate a unei bărci ca aceasta, iar, la un semn al lui Mosar, care s-a aşezat lângă ea, războinicii şi-au luat locurile în luntre, punând mâna pe lopeţi.

– Vino, frumoasa mea, a zis Mosar. Mai bine să fim prieteni, deoarece în felul acesta nu ţi sa va întâmpla nimic rău. Îţi vei da seama că Mosar nu este un om rău, ci este un stăpân indulgent, bineânţeles dacă asculţi de el.

După aceste cuvinte cu care el considera că a făcut o impresie bună asupra ei, i-a scos căluşul din gură, i-a dezlegat mâinile, închipuindu-şi că de acum înainte ea nu va mai putea să scape, deoarece era înconjurtă de războinicii lui; în câteva minute erau plecaţi pe apă, iar aceasta însemna o închisoare cu gratii groase.

Flotila de bărci a pornit în zgomotul produs de o sută de lopeţi, urmând cotiturile râurilor şi ale lacurilor prin care apele văii lui Jad-Ben-Otho se varsă în marile mlaştini de la Sud.

Războinicii erau întorşi cu faţa spre prora vaselor; iar în ultima barcă se afla Mosar care, obosit de încercările zadarnice de a primi un răspuns de la prizoniera sa, s-a aşezat în fundul luntrii cu spatele la ea şi, rezemându-şi capul de luntrea bărcii, a încercat să doarmă.

Înaintau în felul acesta, aproape fără zgomot, printre malurile înverzite ale râuleţului prin care se scurgea Jad-benlul, când, în lumina lunii, când pe sub umbra deasă a copacilor, ale căror crengi atârnau deasupra apei. În cele din urmă au ajuns într-un lac, ale cărui ţărmuri negre păreau foarte departe, sub înfrângerea fantastică a unei nopţi luminate de lună.

Jane Clayton stătea foarte atentă, la pupa ultimei bărci. Luni întregi de zile a fost sub o supraveghere permanentă, mai întâi ca prizonieră a unei rase fără milă; iar după aceea a unei alte rase tot atât de nemiloase.

Încă din ziua atât de îndepărtată, în care Hauptmann Fritz Schneider şi banda lui de trupe indigene germane au aplicat, făcând uz de trădare, sistemul nemţesc de jaf şi distrugere asupra fermei Greystoke, şi au luat-o în captivitate, ea nu a mai respirat în libertate. Faptul că a putut trăi neatinsă, cu toate primejdiile nenumărate prin care a trecut, îl atribuia numai şi numai ocrotirii unei providenţe miloase, care veghea asupra ei.

La început, a fost ţinută la îndemâna comndamentului german, având-o în vedere ca ostatic şi, în tot timpul acela, nu a fost supusă nici la trude, nici la lipsuri. Când, însă, nemţii au fost încolţiţi, spre sfârşitul campaniei lor nereuşite din Africa de răsărit, comandamentul a hotărât să fie transportată mai departe în interior. Acum, însă, motivele lor porneau dintr-un sentiment de răzbunare, deoarece ştiau foarte bine că ea nu le mai putea fi de nici o valoare

militară.

Într-adevăr, nemții trebuie să fi fost foarte îndârjiți pe soțul ei, omul pe jumătate sălbatic, care le-a produs atâtea amărăciuni și care îi hărțuise cu o persistență atât de diabolică, cu rezultatul că moralul sectorului german pentru operațiile sale a pierit aproape cu desăvârșire.

Tot la activul lui mai atribuiau și viețile unor anumiți ofițeri pe care el i-a luat din lagărul nemțesc cu propriile mâini. De asemenea, îi mai atribuiau și deruta completă a unei întregi secțiuni de tranșee ocupate de englezi.

Tarzan i-a întrerupt în tactică din toate punctele de vedere. El i-a întâmpinat împletind în fața lor șiretenia cu viclenia, și cruzimea cu ferocitatea, până când nemții au ajuns să le fie teamă chiar să îi pronunțe și numele, atât erau de descurajați.

Mișelia pe care ei au demonstrat-o distrugându-i locuința, ucigându-i oamenii, simulând răpirea soției sale și lăsându-i impresia că ea este moartă, o regretau acum de o mie de ori, pentru că de o mie de ori mai mult au plătit prețul cruzimii și nesăbuinței lor fără rost.

De aceea, acum nefiind în stare să se răzbune pe el, au conceput ideea că este mai bine să o facă să sufere pe ea în locul soțului ei.

Când au trimis-o în interior, să nu fie în drumul armatei victorioase a englezilor, l-au ales ca escortă pe Erich Obergatz, care a fost al doilea în comanda companiei lui Schneider și care, dintre toți ofițerii, era singurul care a pus capăt răzbunării lui Tarzan.

Obergatz a ținut-o mult timp într-un sat indigen, al cărui șef era încă sub dominația și spaima ce i-au inspirat-o agresorii germani atât de nemiloși. În timpul cât ea a stat în acel sat, a îndurat destule greutăți și lipsă de confort, dar numai atât, Obergatz fiind ținut strâns de ordinele superiorilor săi îndepărtați. Cu timpul, însă, viața din sat a devenit un iad, din cauza cruzimilor și oprimărilor pe care acest prusac arogant le-a dezlănțuit asupra sătenilor și soldaților

indigeni de sub comanda lui.

Era şi firesc, dată fiind mentalitatea acestor ofiţeri, deoarece timpul trecea foarte greu şi lipsa de ocupaţie, accentuată de lipsa de confort pe care el a suferit-o, îl făceau nervos şi răutăcios.

Îşi răcorea astfel supărarea şi starea de nevroză amestecându-se mai întâi în afacerile şefilor şi apoi dezlănţuindu-şi cruzimea asupra bieţilor negri din sat.

Ceea ce neamţul nu era în stare să vadă, pentru Jane Clayton era destul de limpede: simpatiile soldaţilor indigeni ai lui Obergatz erau de partea sătenilor şi ei erau cu toţii scârbiţi de abuzurile acestuia, nefiind nevoie decât de o mică scânteie ca răzbunarea şi ura să izbucenască în toată furia lor, sentimente pe care locotenentul german a ştiut să le cultive atât de bine în sufletele negrilor.

În sfârşit, a sosit şi momentul acesta, precipitat prin neaşteptata sosire în sat a unui negru de pe câmpul de luptă. Sleit de oboseală şi cu picioarele umflate de drum, a reuşit să se târască până în sat în după-amiaza unei zile înăbuşitoare; iar înaite ca Obergatz să fi ştiut despre prezenţa lui, toată lumea a aflat că s-a sfârşit cu supremaţia nemţilor în Africa.

Prin urmare, nu le-a trebuit multă vreme nici soldaţilor indigeni ai locotenentului să înţeleagă că nu mai exista autoritatea care îi ţineau legaţi de serviciul lor şi, deci, odată cu această autoritate, nu mai exista nici izvorul din care venea mizerabila lor soldă. Aceasta, evident, după logica lor strâmtă.

Pentru ei Obergatz nu mai însemna acum nimic altceva decât un străin pe care îl urau şi care nu mai avea acum nici o autoritate asupra lor; iar neamţii şi-ar fi găsit sfârşitul destul de bine, dacă nu s-ar fi amestecat o femeie indigenă, ce îi era foarte devotată Janei Clayton.

Ea a alergat la Jane, comunicându-i numaidecât tot ce a putut să afle despre planul sângeros care s-a stabilit, pentru că şi soarta acelei albe inocente era tot pe talerul în care s-a

cântărit vinovăţia lui Obergatz.

– Au şi ajuns să se certe între ei, care dintre ei să te posede, i-a spus ea Janei.

– Şi când au de gând să ne atace? a întrebat Jane. Nu ştii nimic?

– La noapte, a răspuns femeia, şi aceasta pentru că tot le mai este frică de albă, chiar dacă nu mai este nimeni de partea lui. De aceea, abia la noapte se vor furişa în coliba lui şi îl vor ucide.

Jane a mulţumit femeii, sfătuind-o să îşi vadă mai departe de viaţa ei, ca nu cumva semenii săi să o bănuiască de trădare când vor simţi că albii au aflat de soarta care îi aşteaptă. După aceea s-a dus imediat în coliba ocupată de Obergatz, unde nu a mai fost până atunci, aşa că neamţul a rămas foarte surprins când a văzut-o intrând în colibă.

Ea i-a povestit pe scurt tot ce a auzit. La început Obergatz a dorit să facă pe grozavul, dar Jane l-a determinat să se astâmpere.

– Orice cuvânt este de prisos, i-a zis ea scurt. Singur ţi-ai adus asupra capului ura acestor oameni; indiferent dacă vestea pe care au primit-o este adevărată sau nu, ei o cred şi, prin urmare, ca să scapi de ceea ce te aşteaptă, nu ţi-a mai rămas nimic de făcut, decât să fugi de aici.

Amândoi vom fi ucişi, a continuat fata, înainte de a se lumina de ziuă, dacă se întâmplă să nu putem scăpa din sat nevăzuţi. Dacă mergi acum la ei, încercând să le dovedeşti cine eşti şi să îţi impui autoritatea, nu vei avea alt rezultat decât că vei fi mort mai repede decât au considerat ei. Atâta tot.

– Aşa de prost stau lucrurile? a întrebat el cu o mare schimbare, atât în voce, cât şi în atitudine.

– Întocmai după cum ţi-am spus. Vor veni să te ucidă la noapte când vei dormi. Mai bine ia-ţi revolverele şi o puşcă cu destule muniţii, şi încearcă să laşi impresia că mergi în pădure la vânătoare. Ai făcut adeseori acest lucru. Este cu putinţă ca ei să nu bănuiască nimic, chiar dacă te voi

însoţi şi eu. Un lucru însă: ai grijă să te porţi cât mai brutal cu ei, ca să nu observe vreo schimbare în atitudinea ta şi să presimtă că le-ai descoperit planurile. Dacă toate vor ieşi bine, apoi, după ce vom ajunge în pădure, nu avem decât să nu ne mai întoarcem.

După o clipă de ezitare, Jane a continuat cu voce mult mai hotărâtă:

– Dar, mai întâi de toate, trebuie să îmi juri că nu te vei atinge niciodată de mine, altfel nu îmi rămâne de făcut decât să îl chem aici pe şeful satului şi să te predau lui, iar eu să îţi trag un glonte în cap. Ştiu bine că, fără jurământul de onoare pe care ţi-l cer, ar fi indiferent: ori în pădure singură cu tine, ori rămân aici la discreţia negrilor atât de josnici.

– Jur, lady Greystoke, a răspuns el solemn, în numele lui Dumnezeu şi al Kaiserului, că nu mă voi atinge de tine.

– Foarte bine, a zis ea. Încheiem aşadar, între noi, un pact ca să ne ajutăm unul pe celălalt, pentru a ne reântoarce în lumea civilizată, dar rămâne de stabilit că din partea mea nu te poţi aştepta vreodată la nici cel mai mic respect. Eu sunt acum ca înecatul, iar tu eşti paiul de care mă agăţ. Nu uita, deci, neamţule, nimic din toate acestea.

Dacă Obergatz ar fi avut vreo îndoială asupra sincerităţii acelei femei, i-ar fi fost spulberată imediat de dispreţul atât de clar din vocea ei. De aceea şi el, fără să mai comenteze, şi-a luat revolverele precum şi o puşcă specială pentru Jane, împreună cu mai multe banduliere de cartuşe.

După aceea, folosind maniera arogantă şi antipatică pe care o întrebuinţa de obicei, şi-a chemat servitorii, spunându-le că el împreună cu doamna cea albă merg în pădure să vâneze. Hăitaşii vor merge spre Nord până la movila care se vede la orizont, după aceea vor ocoli la răsărit, luând direcţia satului. Apoi a instruit oamenii care duc armele să mai ia cu ei un rând de muniţii şi să ponească înaintea lui şi a lui Jane, mergând încet către răsărit şi să îi aştepte pe malul râului care curgea la un kilometru distanţă.

Negri s-au supus ordinelor mai repede şi cu mai multă

bunăvoinţă decât în alte dăţi; dar Jane şi Obergatz au observat că la plecare negrii din sat şopteau între ei şi râdeau.

— Măgarii cred că se joacă cu noi, a mormăit Obergatz. Ne lasă să mergem la vânătoare pentru a le aduce carne, chiar în după-masa zilei în care au de gând să ne ucidă.

Îndată ce purtătorii de arme au dispărut prin pădure dincolo de sat, cei doi europeni i-au urmat pe acelaşi drum, fără nici o piedică, atât din partea soldaţilor, cât şi a războinicilor din sat. Fără îndoială că aceştia erau destul de bucuroşi că albii au mers să îi aprovizioneze cu carne înainte de a-i ucide.

La vreo jumătate de kilometru de sat, Obergatz a părăsit drumul care ducea spre râu şi s-a îndreptat spre Sud, pornind repede pe cărarea din pădure, ca să poată să întindă cât mai multă distanţă între ei şi sat, înainte de a se înnopta.

Cunoşteau foarte bine obiceiurile amfitrionilor pe care abia i-a părăsit, şi anume că nu era nici o primejdie de a fi urmăriţi de ei în timpul nopţii, sătenii având prea multă teamă şi respect faţă de Numa, leul, ca să pornească în afara satului lor, fără vreun motiv bine întemeiat, în timpul orelor când regele animalelor iese şi el la vânătoare.

În felul acesta a început un şir de zile îngrozitoare şi de nopţi teribile, timp în care amândoi se străduiau să parcurgă drumul spre Sud, înfruntând primejdii şi greutăţi aproape de neânchipuit. Coasta de răsărit era mult mai aproape, dar Obergatz refuza cu încăpăţânare să meargă în direcţia aceea, ca nu cumva să cadă în mâinile englezilor care au ocupat teritoriile germane din Africa.

De aceea insista să meargă tot spre Sud, deşi ştia bine că va trebui să traverseze locuri necunoscute. Era stăpânit de speranţa că va ajunge în ţinuturile Burilor, unde el considera că se va întâlni cu destui conaţionali care să îl ajute să se întoarcă în Germania. Jane Clayton trebuia să îl însoţească, cu sau fără voia ei.

După o vreme s-au rătăcit. Au mers pe un drum care

ducea peste nişte munţi, până au ajuns în vale lui Jad-Ben-Otho, la izvorul unuia dintre râurile mai mari care aduc apele din munţi, vărsându-se în râul principal, mai jos de Lacul cel Mare, pe ale cărui maluri nordice se afla cetatea Alur.

În timp ce coborau din munţi, au fost surprinşi de un grup de vânători Hodoni. Obergatz a scăpat cu fuga, dar Jane a fost luată prizonieră şi dusă în cetatea Alur.

De atunci i-a nu l-a mai văzut pe neamţ, şi nici nu mai aflase nimic despre el, neştiind dacă a pierit în junglă sau a reuşit să scape de locuitorii sălbatici de acolo şi să ajungă, în cele din urmă, în Africa de Sud.

Ea a fost închisă alternativ, când în palat, când în templu, după cum ori Kotan, ori Ludon reuşeau să o smulgă temporar unul de la altul, prin diferite acţiuni. Acum se găsea în mâinile unuia cu totul nou, ale unuia pe care îl ştia, după câte a auzit prin palat şi templu, că ar fi om crud şi josnic.

Iat-o, deci, la pupa luntrii care era cât mai în urmă, fiecare inamic întors cu spatele spre ea. De asemenea, sforăiturile puternice ale lui Mosar, jos, la picioarele ei, îi dovedeau destul de mult că el nu mai simte nimic din ceea ce se petrece în jurul lui.

Înspre Sud se vedeau din ce în ce mai aproape malurile parcului şi Jane Clayton, lady de Grystoke, s-a lăsat să alunece uşor şi fără zgomot din luntre în apa rece a lacului. Acolo, nu a făscut nici o mişcare, decât atât cât era necesar să îşi ţină nasul şi gura deasupra apei, până când luntrea abia se mai zărea în depărtare. După aceea a înotat cu putere spre malul de Sud al lacului.

Singură, neânarmată şi aproape goală cum era, într-o ţară în care mişunau fiare sălbatice, cât şi de oameni care îi erau duşmani, a simţit, totuşi, pentru prima dată după atâta timp, o mare senzaţie de uşurare în suflet.

Era liberă! Nu îi mai păsa acum dacă, după câteva clipe, ar fi întâmpinat-o moartea, atâta timp cât a mai gustat o dată

din libertatea absolută.

Sângele o furnica prin vine: era o senzaţie pe care a uitat-o de mult. Abia şi-a putut stăpâni chiar un strigăt de triumf, când a reuşit să iasă din apă şi să stea drept în picioaer, liberă, pe malul lacului.

Ah! Dacă ar fi fost lângă ea şi soţul ei! Cât de mare i-ar fi fost bucuria şi fericirea! Nu mai avea acum altă dorinţă pe lume. Oraşele mari, confortul, luxul civilizaţiei nu aveau pentru ea nici pe jumătate din valoarea atracţiei libertăţii gloriase a junglei.

Din întunericul din dreapta ei, s-a auzit oftatul unui leu, care i-a făcut să îi treacă prin şirea spinării un fior delicios. A simţit că i se ridică părul de pe ceafă, dar nu simţea teamă. Numai muşchii lăsaţi de vreun strămoş primordial au reacţionat instinctiv la prezenţa vechiului inamic: atâta tot.

Femeia a pornit încet şi hotărâtă prin pădure. Leul a gemut din nou, de data aceasta mai aproape. Ea a căutat din priviri o creangă mai joasă şi, după ce a găsit-o, s-a aruncat cu uşurinţă în adăpostul oferit cu bunăvoinţă de copac.

Călătoria lungă şi primejdioasă pe care a făcut-o cu Obergatz i-a încărcat muşchii şi nervii cu obiceiuri pe care nu le-a cunoscut până atunci. A găsit chiar un loc de odihnă, aşa cum a învăţat-o Tarzan, şi s-a ghemuit acolo, să doarmă peste noapte: la zece metri deasupra pământului.

Îi era frig şi locul în care se afla era destul de incomod; dar, în ciuda acestora, a dormit destul de bine, inima fiindu-i încălzită de speranţe noi, iar creierul ei obosit găsind o uşurare temporară de orice griji.

A dormit până când căldura soarelui a trezit-o. Se simţea odihnită şi bine dispusă. Întreaga ei făptură era stăpânită de o senzaţie de uşurare, de relaxare, de confort şi mai ales de fericire.

S-a ridicat în picioare, pe creanga care se clătinase sub greutatea ei, s-a întins alene, iar corpul ei mlădios, picioarele şi mâinile goale, împestriţate de lumina razelor solare care străbăteau prin frunzişul copacului, îi dădeau forma unei

femele de leopard.

A cercetat terenul în jurul copacului cu minuţiozitate şi a ascultat cu atenţie să audă un zgomot care ar fi putut să o avertizeze despre prezenţa inamicilor ei din apropiere, fie oameni, fie fiare. Satisfăcută, în cele din urmă, că nu există nimic prin apropiere de care ar fi putut să se teamă, a coborât din copac.

Ar fi dorit să facă o baie, dar lacul era cam departe de adăpostul sigur oferit de copaci, şi prea expus ca ea să fi putut risca aceasta până când nu se va mai obişnui cu împrejurimile. A rătăcit fără rost prin pădure, căutând mâncare; a găsit din belşug. A mâncat şi s-a odihnit, pentru că, deocamdată, nu avea nici un scop bine definit în minte.

Libertatea ei era prea recentă pentru a o strica cu planuri de viitor. Lumea civilizată i se părea acum tot atât de vagă şi greu de ajuns, ca şi subiectul pe jumătate uitat al unui vis.

Nu dorea decât să trăiască aici în pace, aşteptând, aşteptându-l pe el. Era o veche speranţă a ei, reânviată acum. Ştia bine că, dacă el mai trăia, va veni până la urmă. Totdeauna a ştiut asta, deşi în suflet său trăia îndoiala că el va sosi prea târziu.

Dar dacă mai trăia încă! Da! Va veni, dacă trăia, iar, dacă nu mai trăia, îi era tot atât de bine aici ca, şi oriunde în altă parte, deoarece nimic nu o mai interesa, decât să aştepte sfârşitul cu răbdare, aşa după cum ţi l-a hărăzit soarta.

Umblând prin junglă, a ajuns la un izvor limpede ca şi cristalul, din apa căruia a băut, iar după aceea s-a scăldat sub umbra unui copac care o ajuta să scape în cazul vreunei primejdii.

Era un loc liniştit şi frumos, de care s-a îndrăgostit de prima dată. Albia râuleţului era presărată cu pietricele frumoase şi bucăţi de sticlă vulcanică. După ce a luat o grămăjoară de pietricele şi le-a privit, a observat un deget sângerându-i din cauza unei tăieturi adânci şi drepte.

A început să cerceteza ce i-a pricinuit aceată rană, şi a

descoperit, în curând, că un fragment de sticlă vulcanică avea o margine tăioasă aproape ca briciul.

A rămas încântată de această descoperire. Dumnezeu i-a pus în mână mijlocul cu care ar fi putut ajunge să își confecționeze arme și unelte cu tăiș ascuțit. De acum înainte totul îi era cu putință având aceasta...

A început să adune un număr mare de bucăți de acest gen, până când și-a umplut bine pungulițe de la șold. După aceea, s-a urcat într-un copac, unde le-a examinat pe rând în toată voia.

Unele semănau foarte mult cu lamele de cuțit, iar altele puteau să fie lucrate cu ușurință în formă de vârfuri de suliță. Altele și mai mici păreau că natura le făcuse anume ca să servească drept vârfuri de săgeți, atât de ascuțite erau.

Mai întâi, însă, trebuia să își facă o suliță, ceea ce era și mai ușor. În trunchiul coapcului în care se găsea ea, lângă furca unei crengi mari, sus de tot, se afla o scorbură înfundată. Și-a ascuns aici toată comoara ei, păstrând doar prima piatră cu tăișul ascuțit.

După aceea a coborât din copac și a mers să caute o tulpină dreaptă și înaltă pe care, după puțină osteneală, a reușit să o taie de la rădăcină, fără ca ea să fi crăpat lemnul. A avut, în felul acesta, un arac de o grosime bună pentru mânerul unei sulițe: o suliță de vânătoare, așa cum le plăcea Wazirilor ei. Ea i-a privit de multe ori în timp ce își lucrau sulițele; iar ei au învățat-o cum să le folosească, atât pe acestea cât și sulițele mai grele de război, bucurându-se și bătând din palme când vedeau că îndemânarea ei crește zi cu zi.

Mai cunoștea și unele din ierburile agățătoare, diverse varietăți de cânepă sălbatică; acestea aveau cele mai tari și mai lungi fibre. După ce a adunat câteva fire din acestea, le-a luat împreună cu coada de lance, sus în copacul pe care l-a ales.

Acolo a început imediat lucrul, tot fredonând în neștire un cântec. Când a realizat acest fapt a zâmbit. Era pentru

prima dată, după atâtea luni de zile amare, când a îngânat şi ea o melodie şi a putut să zâmbească.

– Simt, a oftat ea, simt că parcă ar fi şi John aici..., John al meu..., Tarzan al meu!

A potrivit ca arcul să aibă lungimea necesară unei cozi de suliţă, după care l-a curăţat de toate crengile, rămurelele şi de coaja de pe el, cioplind şi nodurile până când suprafaţa a devenit netedă şi dreaptă.

După aceea l-a spintecat la un capăt şi a înfipt înăuntru vârful de suliţă, tâind din lemn până când vârful s-a potrivit perfect în locul unde trebuia să fie. După ce a terminat şi aceasta, a pus suliţa la o parte, începând să desfacă firele groase de iarbă în altele mai subţiri, ciocănindu-le uşor şi îndoindu-le până când le-a separat cât a putut mai bine de partea lor lemnoasă.

Apoi le-a luat cu ea la pârâu, le-a spălat bine şi aşa moi, cum s-au făcut, le aduse înapoi începând să le lege împrejurul spintecăturii de la vârful cozii de suliţă. A avut grijă ca mai înaite să facă mici crestături în lemn, ca firele de iarbă să nu alunece, deoarece le-a legat până sus, pe vârful ascuţit de piatră. Şi-a confecţionat, în felul acesta, o suliţă foarte rudimentară, dar care era de fapt cea mai bună pe care ar fi fost în stare să o facă într-un timp atât de scurt. Mai târziu, şi-a propus să mai facă şi altele, reuşind să le facă chiar mai bine decât le făceau Wazdonii pe moşia sa.

CAPITOLUL XVII

În groapa cu lei din Tulur

Deşi Tarzan a cercetat împrejurimile oraşului până în zori de zi, nu a fost capabil să descopere nicăieri urma soţiei sale. Vântul care bătea uşor sinspre munţi aducea până la nările sale o mulţime de mirosuri, dar niciunul nu îi dădea nici cea mai mică indicaţie despre aceea pe care o căuta.

Prin urmare, deducţia naturală a fost că ea a trecut în direcţia opusă. În cercetările sale, a traversat de câteva ori urmele proaspete ale unui grup de oameni care s-au îndreptat spre lac, şi de aici a tras concluzia că urmele acestea a putut să fie chiar ale aceluia care a răpit-o pe Jane.

A mai cercetat şi alte eventualităţi de scăpare, ca, printr-un proces de eliminare, să reducă la minimum posibilităţile unei greşeli.

Acum era aproape sigur de ceea ce urma să facă, aşa că a pornit spre Sud-Est, în direcţia unde se afla Tulur, oraşul lui Mosar, mergând după urmele războinicilor acestuia, până a ajuns la malurile Jadbenlului, unde a descoperit că s-au îmbarcat aceştia.

A observat că mai sunt şi alte vase în jur, toate de aceeaşi mărime şi formă. Imediat şi-a însuşit unul dintre ele, pentru a putea să îşi continue urmărirea..

S-a luminat bine de ziuă, când străbătea lacul din partea de jos a Jadbenlului şi, în timpul cât vâslea cu putere, a trecut numai la o distanţă de o sută de metri, de copacul în caer dormea soţia sa.

Dacă vântul uşor care mângâia suprafaţa apei lacului ar fi bătut dinspre Sud, evident că uriaşul Tarzan s-a fi întâlnit cu soţia sa după câteva clipe.

Dar o soartă nemiloasă a dorit ca lucrurile să se întâmple cu totul altfel; aşa a pierdut una dintre cele mai bune ocazii, odată cu îndepărtarea vasului pe care vâslirea lui puternică îl ducea cu repeziciune spre râul din partea opusă a lacului.

Urmând cotiturile râului care făceau un ocol destul de mare spre Nord mai înainte de a se ramifica şi a se vărsa în Jadbenlul, Tarzan a avut nenorocul să nu observe un loc pentru transbordare, care l-ar fi scutit de multe necazuri mari şi de multe ore de vâslit.

Mosar şi războinicii săi au debarcat tocmai în partea de sus a acestui loc de transbordare; abia atunci a descoperit el absenţa prizonierei sale.

Deoarece a dormit tot timpul după plecarea lor din Alur şi nici un războinic nu a putut să îşi amintească momentul când a văzut-o ultima oară pe Jane, era cu neputinţă să-şi închipuie exact locul unde ar fi putut ea să evadeze.

Opinia generală era aceea că ea a sărit în apă în râul cel îngust, care se numea Jadbalul, însemnând, într-o traducere liberă, "lacul de aur".

Mosar era foarte furios că a fost înşelat, dar, deoarece el era singurul vinovat, a încercat, după cum fac toţi oamenii mici la suflet, să arunce vina în spatele altora.

Ar fi pornit înapoi să o caute, dacă nu s-ar fi temut să nu se întâlnească cu vreun detaşament de războinci trimişi în urmărirea lui de Jadon sau de marele preot, ştiind că amândoi erau supăraţi pe el.

Nu dorea, însă, nici să se despartă de câţiva războinci pe care ar fi putut să îi trimită în urmărirea ei. În loc de toate acestea, s-a grăbit să facă transbordarea cât mai repede în apele râului Janunlul.

Era o diminecaţă răcoroasă, iar razele soarelui abia au ajuns să lumineze cupolele din Tulur, când Mosar, împreună cu toate celelalte bărci în care se aflau războinicii lui, s-a oprit la malul lacului, lângă porţile cetăţii.

Ajuns după zidurile propriului său oraş, i-a revenit curajul într-o măsură suficientă ca să îndrăznească să trimită trei luntri încărcate cu ostaşi în urmărirea Janei.

Aveau chiar ordinul să meargă şi până în Alur, dacă se putea, ca să afle cauza întârzierii lui Bulat, întârziere care nu l-a împiedicat pe Mosar, chiar faţă de lipsa fiului său, de a-şi continua drumul, până când propria lui persoană va fi în siguranţă.

Când cele trei luntri au ajuns în dreptul locului de transbordare, războinicii care le trăgeau din apă au rămas surpinşi să vadă doi preoţi ducând o luntre uşoară în direcţia Jadinlului.

La început au crezut că sunt reprezentanţii lui Ludon, cu toate că asemenea ipoteză era dezminţită de faptul că preoţii

nu luau niciodată asupra lor primejdiile meseriei de războinic, nici nu se luptau, decât atunci când erau încolţiţi şi nevoiţi să o facă.

Războincii din Paluldon păstrau în adâncul inimii lor un mare dispreţ pentru preoţimea mascată, aşa că în loc să ia ofensiva imediat, după cum ar fi făcut, dacă cei doi oameni ar fi fost războinici din Alur, oamenii lui Mosar au aşteptat liniştiţi până când preoţii s-ar fi apropiat să le poată pune întrebări.

Preoţii, din partea lor, când i-au văzut pe războinci, au făcut semnul păcii, răspunzând afirmativ la întrebarea războinicilor dacă sunt numai ei singuri.

Conducătorul războinicilor lui Mosar le-a dat voie să se apropie mai mult.

– Ce căutaţi aici, a întrebat el, în ţara lui Mosar, atât de departe de propriul vostru oraş?

– Aducem o veste de la marele preot, Ludon, lui Mosar, şeful vostru, au explicat aceştia.

– De război sau de pace?

– O propunere de pace, a răspuns un preot.

– Dar după voi nu mai vin şi alţi războinci?

– Suntem singuri, i-a asigurat preotul. Nimeni nu mai ştie în Alur, decât Ludon, că avem această misiune.

– Atunci continuaţi-vă drumul, a zis scurt războinicul.

– Cine este acela? a întrebat deodată, un preot, arătând cu mâna spre partea de Nord a lacului, unde râul din Jadbalul se revărsa în lac.

Tote privirile s-au întors în direcţia indicată şi au văzut un războinci singuratic, vâslind repede şi trecând în jadinlul. Vârful luntrii sale era îndreptat spre Tulur. Războinicii şi preoţii s-au ascuns în tufişurile de pe marginea drumului pe care se făcea transbordare.

– Îl cunosc, a şoptit un preot. Este omul aceal teribil care îşi spune Dorul-Otho. L-aş cunoaşte de la cea mai mare distanţă.

– Ai dreptate, părinte, a strigat un războinic, care a avut

prilejul să îl vadă pe Tarzan în ziua când a intrat pentru prima dată în palatul lui Kotan. Da, el era acela care pe drept a fost numit Tarzan Jadgur.

– La drum, popilor! a strigat conducătorul războinicilor. Voi aveţi o luntre uşoară şi sunteţi doi inşi la lopeţi. Veţi putea ajunge mult mai repede decât el în Tulur. Daţi de veste lui Mosar despre sosirea acestui om şi nu vă va părea rău.

În primul moment preoţii au stat la îndoială, pentru că nu le surâdea deloc ideea de a se întâlni cu omul acela teribil; dar războinicii au insistat, ba încă au ajuns şi la ameninţări.

Le-a luat luntrea din mână, au împins-o în lac şi aproape că i-a ridicat pe sus, punându-i cu forţa în luntre.

Deşi aceştia au protestat, au fost împinşi în larg, unde imediat au intrat în raza imaginii vâslaşului singuratic din urma lor. Acum nu mai aveau altă alternativă.

Numai cetatea Tulur le mai oferea o şansă de scăpare, aşa că preoţii s-au apucat să vâslească repede, conducându-şi vasul spre oraş.

Războinicii s-au ascuns din nou în verdeaţa tufişurilor.

Dacă Tarzan i-ar fi văzut şi ar fi venit să cerceteze, erau treizeci contra unuia singur şi fireşte că nu aveau sentimente de teamă pentru rezultat.

Cu toate acestea, au considerat că nu este necesar să iasă pe lac şi să îl întâmpine, deoarece ei au fost trimişi să o caute pe prizoniera care a fugit, şi nu să îl prindă pe războinicul străin, despre ferocitatea căruia au auzit atât de multe, încât s-au convins că nu este treaba lor să se amestece şi să provoace o ceartă cu el, atâta timp cât puteau să evite aceasta.

Dar, dacă Tarzan i-a văzut sau nu, nimeni nu putea să ştie, el continuând să vâslească spre oraş, fără a mări, însă, viteza, nici chiar atunci când a văzut că cei doi preoţi au luat-o înaintea lui.

De îndată ce luntrea acestora a atins malul lacului lângă

oraş, amândoi au sărit din luntre şi au pornit repede spre porţile palatului, aruncând priviri speriate în urma lor. Au cerut imediat să îl vadă pe Mosar, având grijă să dea vestea războincilor de gardă că Tarzan se apropie.

Au fost conduşi imediat la şeful oraşului, a cărui Curte era aproape identică a aceleia din Alur, dar pe o scară mai mică.

– Venim din parte lui Ludon, marele preot, a explicat el. Acesta doreşte prietenia lui Mosar, care, de altfel i-a fost totdeauna prieten. Jadon şi-a adunat războinicii ca să se declare rege. În toate satele Hodonilor sunt mii de oameni care vor asculta de ordinele lui Ludon. Mosar însă nu poate să ajungă rege decât cu ajutorul marelui nostru preot; iar ştirea pe care o aducem din partea lui este, că dacă Mosar doreşte să rămână priten cu Ludon, trebuie să o înapoieze pe femeia pe care a luat-o din apartementul prinţesei Ghizi.

În momentul acela a intrat în sală un războinic, pe a cărui figură se citea clar agitaţia mare care îl stăpânea.

– A sosit la Tulur Dorul-Otho şi cere să îl vadă pe Mosar imediat, a zis el.

– Dorul-Otho! a exclamat Mosar.

– Acesta este cuvântul cu care ne-a trimis la tine,a răspuns războinicul. Într-adevăr nu seamănă deloc cu oamenii din Paluldon. Noi credem că este acelaşi despre care câţiva războinici dintre cei întorşi azi din Alur spun că unii îl numesc Tarzan Jadguru, iar alţii Dorul-Otho. După părerea nostră numai fiul lui Dumnezeu poată să vină în felul acesta singur, într-un oraş străin, aşa că probabil că spune adevărul.

Mosar, cu inima plină de groază şi de nehotărâre, i-a privit pe cei doi preoţi cu o expresie întrebătoare.

– Primeşte-l cât mai repede şi cât se poate mai drăguţ, l-a sfătui preotul care a vorbit mai înainte.

Acesta l-a sfătuit pe Mosar dominat doar de influenţa continuă a exemplelor primite de la Ludon şi, deci, întotdeauna înclinat spre trădare.

– Primeşte-l cu bucurie şi cât mai politicos, a continuat

preotul, iar, când acesta se va convinge de prietenia ta, fără îndoială că va cădea în cursă, făcând vreo faptă indiscretă. Apoi vei putea să faci cu el ce vrei. Dar, dacă îţi este cu putinţă şi vrei să câştigi nesfârşita recunoştinţă a marelui preot Ludon, păstrează-l şi predă-l viu stăpânului meu.

Mosar a clătinat din cap, în semn că a înţeles; apoi, întorcându-se spre războinic i-a ordonat, să îl poftească pe musafir.

– Pe noi nu trebuie să ne vadă fiinţa asta, a zsi un preot. Dă-ne răspunsul tău, Mosar, şi vom pleca de aici înainte ca străinul să ajungă la tine.

– Să îi spuneţi lui Ludon, a zis Mosar, că femeia ar fi fost pierdută pentru el cu desăvârşire, dacă nu aş fi fost eu. Am intenţionat să o aduc în Tulur ca să o păstrez mai bine şi să o feresc de ghearele lui Jadon, dar în timpul nopţii a fugit. Să îi mai spuneţi că am trimis treizeci de războinici ca să o caute. Mi se pare foarte ciudat că nu i-aţi întâlnit când veneaţi aici.

– I-am văzut, au răspuns preoţii, dar nu ne-au spus nimic despre scopul expediţiei lor.

– Aşa este cum v-am spus eu, a zis Mosar, şi puteţi să vă asiguraţi stăpânul că, în momentul când o vor găsi, o voi păstra neatinsă pentru el. Îi voi trimite războinci în ajutor în lupta împotriva lui Jadon, oricând îmi va trimite un mesaj că are nevoie de ei. Acum plecaţi, pentru că Tarzan Jadguru va fi în curând aici.

A făcut un semn unui sclav să se apropie.

– Condu-i pe preoţi în templu, a ordonat el, şi roagă-l pe marele preot din Tulur să aibă grijă ca oaspeţii să fie bine hrăniţi. Se pot înapoia în Alur oricând vor dori.

Cei doi preoţi au fost conduşi din apartamentul şefului de către sclav, pe o altă uşă decât aceea pe care au intrat, iar după câteva clipe a apărut Tarzan, urmat de războinicul a cărui datorie era să îl conducă şi să îl anunţe.

El nu a făcut nici un semn, fie de pace, fie de salut, ci a mers direct spre şef, care, numai datorită unor mari

eforturi a putut să își ascundă groaza ce o simțea în prezența acestei făpturi uriașe și a feței lui încruntate.

– Eu sunt Dorul-Otho, a zis Tarzan cu ton liniștit și rece, care l-a impresionat pe Mosar tot așa acum l-ar fi impresionat atingerea unei lame reci de oțel. Eu sunt Dorul-Otho și am venit la Tulur în căutarea femeii pe care ai furat-o din apartamentul prințesei Ghizi din Alur.

Numai îndrăzneala fără seamăn a intrării lui Tarzan în acest oraș inmaic a avut efectul unui mare ascendent moral asupra lui Mosar și asupra războinicilor sălbatici care stăteau de o parte și de alta a tronului acestuia.

Li se părea tuturor că nimeni altul decât numai fiul lui Jad-Ben-Otho ar fi avut îndrăzneala să săvârșească un act atât de eroic.

Ar fi intrat oare vreun războinic oarecare cu atâta îndrăzneală și singur în fața unui șef puternic și în muijlocul unei oști de războinici, cerând cu aroganță explicații? Nu, desigur. Ar fi fost cu neputință.

Mosar șovăia în hotărârea lui de a îl trăda pe acest străin, prefăcându-se că îi este prieten. Apoi a fost străfulgerat de o idee care l-a făcut alb ca varul; Jad-Ben-Otho știa toate, până și cel mai ascunse gânduri ale noastre.

Prin urmare, nu era oare cu putință ca și această făptură care, la urma urmei, putea să fie chiar Dorul-Otho, să știe și să poată ghici gândurile și planurile ticăloase pe care preoții le-au insuflat lui Mosar și cărora acesta le era atât de favorabil?

O neliniște vie l-a cuprins pe șef care a început să se frământe pe tronul său tăiat în malul de stâncă.

– Repede, a zis Tarzan, spune-mi unde este femeia.

– Nu este aici! a strigat Mosar.

– Minți! a replicat Tarzan.

– Martor îmi este Jad-Ben-Otho că ea nu este în Tulur. Poți să o cauți în tot palatul și în tot templul, chiar în tot orașul, dar nu o vei găsi pentru că nu este aici.

– Atunci unde este? a întrebat Tarzan poruncitor. Tu ai

luat-o din palatul lui Kotan. Dacă nu este aici, unde este acum? Să nu îmi spui că i s-a întâmplat ceva rău...

Zicând acestea a făcut un pas atât de amenințător spre Mosar încât acesta s-a retras cu un pas în spate, îngrozit.

– Așteaptă! a strigat el. Dacă într-adevăr ești DorulOtho, atunci nu se poate să nu știi că spun adevărul. Am luat-o din palatul lui Kotan ca să o scap și să o păstrez pentru Ludon, marele preot, ca nu cumva să o răpească Jadon, văzând că regele Kotan este mort. Însă în timpul nopții a scăpat undeva între orașul acesta și Alur, iar eu am trimis treizeci de războinci să o caute.

În accentul vocii șefului și în întreaga lui atitudine era ceva care l-a încredințat pe Tarzan că acela vorbea, cel puțin în parte, adevărul și că el, Tarzan a suferit o mare pierdere de timp și a înfruntat zadarnic primejdii de neânchipuit.

– Ce căutau preoții lui Ludon care au sosit aici cu puțin înaintea mea? a întrebat Tarzan, ghicind din întâmplare că cele două persoane, pe care le-a văzut vâslind cu atâta energie pentru a nu-l întâlni, nu puteau veni acolo decât din partea marelui preot.

– Au venit pentru același lucru ca și tine, a răspuns Mosar, ca să solicite înapoierea femeii pe care Ludon a crezut că am răpit-o eu. Întrebările lor m-au jignit adânc, pentru că nu am dorit să îi fac nici un rău lui Ludon, nici ție, Dorul-Otho.

– Îi voi întreba pe preoți, a zis Tarzan. Aduceți-i aici!

Atitudinea lui îndrăzneață și autoritară l-a pus pe Mosar în cumpănă: dacă să se supere sau să îi fie teamă; dar, după cum se întâmplă întotdeauna cu un laș ca el, a considerat că primul lucru pe care trebuia să îl țină în considerare era siguranța lui. A întrevăzut acum o șansă de scăpare, temporar bineânțeles, și s-a agățat de ea:

– Îi voi aduce eu, personal, a zis Mosar.

Cu aceste cuvinte a ieșit.

După aceea, a ajuns în grabă la templu, deoarece palatul din Tulur era construit împreună cu templul. I-a găsit pe

trimişii lui Ludon împreună cu marele preot din Tulur, şi le-a transmis imediat indicaţiile lui Tarzan.

– Şi ce intenţionezi să faci cu el? a întrebat unul.

– Eu nu sunt certat cu el, a răspuns Mosar. A venit în pace şi va pleca tot aşa, pentru că cine ştie dacă nu cumva este într-adevăr Dorul-Otho, după cum spune el.

– Noi ştim bine că nu este, a răspuns al doilea preot al lui Ludon. Avem toate dovezile necesare că nu este decât un simplu muritor, o fiinţă străină din altă ţară. Ludon şi-a oferit propria lui viaţă lui Jad-Ben-Otho, dacă greşeşte considerând că această fiinţă nu este Dorul-Otho.

Dacă marele preot din Alur, a continuat trimisul, care este cel mai mare preot din Paluldon, este atât de sigur că această fiinţă nu este fiul lui Dumnezeu, că este un şarlatan, încât să îşi pună în joc viaţa pe temeiul judecăţii sale, cine suntem noi ca să îl credem pe acest străin?

Nu, Mosar, nu trebuie să îţi fie teamă de el. El nu este decât un războinic care poate să fie învins cu aceleaşi arme cu care pot fi învinşi toţi luptătorii. Dacă nu ne-ar împiedica ordinul lui Ludon de a-l prinde de viu, te-aş sfătui să încerci să te convingi ucigându-l.

Cu toate acestea, o rămăşiţă de îndoială din pieptul lui Mosar îl făcea să îi lase pe alţii să ia orice iniţiativă şi măsură împotriva străinului.

– Îl las atunci pe seama voastră, a răspuns el, să faceţi cu el ce doriţi. Eu nu am nimic de împărţit cu el. Ceea ce veţi comnda voi este şi comanda lui Ludon, marele preot, şi mai mult decât atât eu nu pot să mai fac.

Preoţii şi-au întors privirile cspre acela care conducea destinele templului din Tulur.

– Tu nu ai nici un plan? l-au întrebat. Să ştii că mare va fi răsplata lui Ludon pentru acela care găseşte mijlocul să îl prindă pe acest şarlatan viu.

– Ar fi groapa leilor, a şoptit marele preot. Acum nu este ocupată, iar ceea ce poată să îl ţină acolo pe Ja sau pe Jata poată să îl ţină şi pe acest străin, dacă nu este Dorul-

Otho.

– Îl va ţine, a zis Mosar, ba chiar ar putea să ţină un grif, deşi, mai întâi de toate, trebuie să îl prindeţi pe Grif ca să îl puteţi închide acolo.

Preoţii au meditat adânc asupra acestor vorbe cu tâlc ale lui Mosar, iar în cele din urmă unul dintre cei doi războinci din Alur a vorbit:

– Nu va fi dificil, dacă ne vom folosi de inteligenţa cu care suntem înzestraţi în locul muşchilor moşteniţi de la părinţii noştri, muschi care nu sunt nici atât de tari ca aceia ai fiarelor din jurul nostru.

– Ludon şi-a măsurat şi el isteţimea cu acest străin şi a pierdut, a amintit Mosar. De data asta, însă, este treaba voastră. Faceţi cum credeţi că este de cuviinţă.

– Când a venit în Alur, a început un preot, i s-au făcut mari onoruri, iar preoţii l-au condus prin templu. Dacă şi tu ai face la fel, nu va avea cum să bănuiască nimic. Ar fi bine ca marele preot de aici să îl invite în templul din Tulur.

Este şi firesc ca marele preot, şi-a continuat sfatul preotul lui Ludon, adunându-şi preoţimea în jurul lui, să îl invite la o vizită şi atunci, din întâmplare, să fie condus în groapa leilor. Dacă va ajunge acolo, va fi destul de uşor să fie împins, iar ceilalţi să se retragă repede, închizând porţile de piatră în urma lor.

– Dar în groapa leilor sunt şi ferestre pe care intră lumina, a intervenit marele preot, aşa că ar putea observa totul la timp şi să scape înainte ca uşile de piatră să fi fost închise.

– Trimite, atunci, repde pe cineva acolo ca să acopere cu câteva piei ferestrele, a propus un preot din Alur.

– Planul acesta este foarte bun, a zis Mosar, simţind ocazia cea mai bună să se sustragă de la orice bănuială de complicitate. Planul este bun, a reluat el, deoarece nu este nevoie să fie pe acolo nici un războinic şi, deci, străinul văzându-se numai printre preoţi, nu va bănui nimic.

Astfel, în timp ce Mosar se retrăgea într-o cameră a

ascunsă a palatului , trei preoţi au fost trimişi la Tarzan, pe care l-au întâmpinat cu câteva cuvinte dulci şi supuse, manifestând marele lor respect pentru Dorul-Otho.

Atitudinea lor nu l-a înşelat aproape deloc, însă a trebuit să primească invitaţia cu care îl onora marele preot din Tulur de a vizita templul, având şi făgăduiala acestuia că cei doi preoţi din Alur vor fi aduşi în faţa sa şi vor răspunde la orice întrebare care li se va pune.

Convins că o continuare a aroganţei sale i-ar servi scopul şi mai bine, precum şi de faptul că dacă bănuiala pe care Moşar o avea împotriva lui s-ar transforma în convingere i-ar fi fost totuna de s-ar afla în templu sau în palat, a primit cu un aer măreţ invitaţia umilă a marelui preot.

A ajuns, deci, la templu, unde a fost primit aşa cum se cuvine unuia de rangul şi însemnătatea sa. A pus şi diferite întrebări preoţilor din Alur, de la care însă nu obţineau decât o repetare a celor spuse de Mosar. După aceea marele preot l-a invitat să continue cu vizita templului.

L-au condus mai întâi în curtea cu altarele şi a văzut că în Tulur nu era decât una singură; dar aproape identică din toate punctele de vedere cu cea din Alur.

În partea de răsărit a curţii se afla altarul sângeros împreună cu bazinul de la apus, unde se înecau copii.

După aceea, a străbătut mai multe camere şi coridoare pe sub templu, iar în cele din urmă, luându-i cu ei pe purtătorii de torţe care le luminau paşii, au trecut printr-un coridor umed şi întunecos, la un nivel mai jos decât terenul.

De aici au intrat într-o cameră mare, unde aerul era încărcat cu miros puternic de lei.

Tot aici au hotărât şi preoţii vicleni să îşi aplice intenţiile mârşave. Torţele au fost stinse brusc. S-au auzit mişcări grabnice de picioare goale, care alergau pe podeaua de piatră. Apoi a urmat o bufnitură mare ca şi cum o piatră foarte grea ar fi căzut pe altă piatră, iar Tarzan nu a mai văzut nimic în jurul lui decât un întuneric complet şi nu s-a mai auzit nimic: era o tăcere de mormânt.

CAPITOLUL XVIII

O întâlnire neplăcută

Când Jane a reuşit să ucidă primul ei vânat, s-a simţit mândră de isprava săvârşită. Nu era cine ştie ce animal formidabil: era doar un iepure, dar faptul acesta era începutul unei epoci însemnate din existenţa sa.

Întocmai după cum, în trecutul îndepărtat, primul vânător a dat un curs hotărât destinelor omenirii, tot aşa şi acest eveniment părea că determină destinul ei într-o lume cu totul nouă.

Din acel moment nu mai depindea de fructe sălbatice şi de vegetale pentru hrana zilnică. Acum putea să aibă acces şi la carnea care îi oferea multă forţă şi rezistenţă, ambele atât de necesare pentru a putea preântâmpina cu succes exigenţele primitivei sale existenţe.

Al doilea pas pe care l-a făcut în mersul ei progresiv în această direcţie a fost focul. Ar fi putut, desigur, să se obişnuiască cu carne crudă, aşa cum făcea soţul ei, dar evita aceasta. Numai când se gândea la o astfel de eventualitate, simţea un dezgust total.

Totuşi, avea un plan definit pentru a face un foc. S-a gândit mult la acest amănunt, dar a fost prea ocupată să îl pună în aplicare, atâta timp cât nu avea imediată nevoie de el.

Acum însă, situaţia era cu totul schimbată: avea ceva de gătit şi saliva când se gândea cum să facă să mănânce cât mai repede. Ah, cum ar putea să frigă pe un jăratic, într-o frigare improvizată! Ar fi fost un adevărat pik-nic!

S-a grăbit să se întoarcă la copacul ei.

Printre tezaurele pe care le-a adunat de pe albia râului erau mai multe bucăţi de sticlă vulcanică, limpezi ca şi cristalul.

A căutat printre ele până a găsit una care se potrivea cu intenţia ei: una convexă.

După aceea a coborât repede din copac, a adunat o grămăjoară de scoarţă fin sfărâmată, foarte uscată, precum şi mai multe frunze uscate de razele soarelui puternic din partea Africii.

Şi-a mai pus la îndemână un braţ de vreascuri, de toate grosimile, de la cele mai subţiri până la cele mai groase, întocmai ca o bună gospodină.

Tremurând de agitaţia pe care încerca să o stăpânească în zadar, a ţinut bucăţica de sticlă deasupra rumeguşului de scoarţă de copac, mişcând-o încet dintr-o parte în alta, până când a concentrat focarul razelor solare într-un punctuleţ.

A aşteptat acum fără să răsufle.

Cât de încet mergea totul! Oare toate speranţele ei se vor spulbera, cu tot planul pe care l-a format cu atâta inteligenţă?

Nu! Uite că începe să iasă un fir subţire de fum, înălţându-se delicat în aerul liniştit. După puţin timp, rumeguşul s-a aprins şi apoi a izbucnit, deodată, în flăcări.

Scoţând o mică exclamaţie de deliciu, Jane şi-a încrucişat amândouă mâinile, cu dosul degetelor, sub bărbie. A făcut şi foc!

Arunca deasupra crenguţe, apoi crengi mai groase, iar, când focul a început să ia o adevărată formă, a împins capătul unui butuc uscat în focul care acum troznea provocându-i o adevărată plăcere.

Era cel mai plăcut sunet pe care l-a auzit ea în ultimul timp. Dar, oricum nu putea să stea să privească până când se va face jar suficient pentru a putea frige iepurele.

A început, deci, să îl cureţe cum a putut mai repede şi mai bine, apoi l-a spălat în apa râului, iar pielea şi intestinele le-a îngropat.

Acest fapt, învăţat de la Tarzan, avea două explicaţii; întâi ţinea tabăra în curăţenie relativă, iar, pe de altă parte, înlătura mirosul care ar fi atras repede diferiţi carnivori.

Sfârşind această operaţie, a înfipt un băţ în carnea de iepure, ţinându-l deasupra tăciunilor aprinşi. Întorcându-l

încet, îl împiedica să se ardă şi, după câtva timp, carnea s-a fript bine, răspândind un miros dintre cele mai apetisante.

Când a fost gata friptura s-a urcat repede în copac ca să se poată bucura în linişte de mâncarea ei. Niciodată, se gândea Jane, nu a avut ocazia să mănânce ceva mai delicios.

Îşi mângâia cu satisfacţie suliţa: arma care a ajutat-o să îşi procure hrana, simţindu-se acum într-o mai mare siguranţă decât a fost în ziua când, împreună cu Obergatz a tras ultimul cartuş din muniţiile pe care le aveau.

De acum înainte avea destul de lucru pentru toate zilele; iar orele de lumină păreau a fi prea scurte ca să poată îndeplini alte sarcini care şi le-a planificat a ajuns la concluzia că nu poate să găsească un loc mai ideal decât acesta unde să trăiască până când va fi în stare să-şi confecţioneze armele ce le considera necesare pentru obţinerea cărnii şi pentru apărare.

Se gândea că ar trebui să aibă, pe lângă o suliţă bună şi un cuţit, un arc şi săgeţi.

Probabail, atunci când le avea pe toate, va putea reflecta mai uşor şi mai serios la o încercare de a străbate până în cel mai apropiat loc unde se găsea lumea civilizată.

Între timp, însă, era necesar să îşi construiască un oarecare adăpost în care să se simtă în siguranţă în timpul nopţii, ştiind foarte bine că era posibil, în orice noapte, să primească vizita unei pantere, cu toate că nu văzuse încă nici una în partea aceea a văii. Fără această primejdie, se simţea în destulă siguranţă în locaşul ei aerian.

Tăiatul unui număr mare de prăjini lungi pentru locuinţa ei i-a ocupat, toată ziua, excluzând timpul în care îşi căuta hrană.

A dus aceste prăjini sus în copac, construind cu ele un podeleţ peste spaţiul dintre două crengi puternice, legând prăjinile atât între ele, cât şi de crengi, cu nuiele tari şi mlădioase din tufişuirle care creşteau pe lângă râu.

Tot aşa şi-a construit pereţii şi un acoperiş, pe acesta din urmă acoperindu-l cu multe straturi de frunze mari.

Costrucţia unei ferestre cu gratii, precum şi a unei uşi la intrare erau de mare importanţă şi de un mare interes.

Ferestrele, două numai, le-a făcut destul de largi, şi gratiile erau fixe permanent. Uşa, însă, a făcut-o destul de mică, abia putea să intre pe ea ghemuită, fapt care îi dădea ocazia să o poată baricada cu mai multă uşurinţă.

Ocupată cu munca, a pierdut calculul zilelor care le-a întrebuinţat în construcţia locuinţei sale; timpul era doar un articol ieftin, ea avea mai mult timp decât oricine.

Acum înainta şi mai departe, în căutare hranei, deoarece nu a ucis decât mici rozătoare, iepuri, veveriţe, etc.

Ambiţia ei era o antilopă, pentru că, pe lângă carne destulă şi gustoasă, va avea pielea pentru haine şi vinele pentru coarda arcului ce intenţiona să îl facă.

A văzut de câteva ori, de la distanţă, câte una dintre aceste animale atât de fricoase şi de atente la primejdie, şi a observat că întotdeauna treceau de partea cealaltă a pârâului, la un anumit loc, undeva mai sus de tabăra ei improvizată.

Acolo, a fost locul unde ea a mers să vâneze. Furişându-se prin pădure încet şi fără zgomot ca o panteră, se oprea să vadă dacă nu era şi ea într-o primejdie; ea însăşi părea a fi o căprioară urmărită de un vânător.

Acum a pornit spre locul pe care l-a ales. Ce noroc!

Un cerb tânăr, un ied aproape, se adăpa din apa limpede a pârâului..

Jane s-a târât până a ajuns într-un loc de unde putea să arunce suliţa ca să atingă vânatul. Pentru aceasta a trebuit să se ridice în picioare şi, simultan, să arunce suliţa cu cea mai mare forţă şi cu o perfectă precizie.

O treceau fiori de încurajare în clipa aceea supremă şi, totuşi, mişcările ei au fost sigure, reci şi calculate, când s-a ridicat de jos şi a aruncat arma. Atât de exact au răspuns muşchii ei la porunca voinţei, că suliţa s-a înfipt exact în locul ochit.

Iedul sălbatic a sărit în aer, a căzut în picioare pe malul

râuleţului şi s-a rostogolit mort la pământ.

Jane Clayton a alergat repede spre vânatul ei.

– Bravo!

Când a auzit o voce de bărbat, într-o exclamaţie rostită în engleză şi a ieşit dintr-un tufiş de pe malul opus al râului, Jane s-a oprit pe loc, aproape înlemnită de surpriză.

Şi atunci a apărut în faţa ei un bărbat cu o figură stranie şi foarte neângrijit în întreaga lui înfăţişare.

La început ea nu l-a recunoscut, dar când şi-a amintit cine era, a făcut instinctiv un pas înapoi.

– Locotenent Obergatz! a strigat ea. Tu eşti oare? Este cu putinţă?

– Este cu putinţă, după cum vezi, a răspuns neamţul. Ştiu că am un aspect foarte ciudat, dar, totuşi, eu sunt Erich Obergatz. Dar tu? Văd că şi tu te-ai schimbat!

O privea de sus până jos, studiindu-i mâinile şi picioarele goale, pielea de tigru de pe şolduri, curelele şi ornamentele care constituiau îmbrăcămintea femeii Hodone, cu care a îmbrăcat-o Ludon în pasiunea lui. Nici fiica lui Kotan nu avea pe ea lucruri mai preţioase şi mai fine.

– Dar cum este posibil să fii încă aici? a insistat ea. Eu te-am crezut de mult în lumea civilizată, dacă cumva mai trăiai.

– Gott! a exclamat el. Nu ştiu de ce mai continuu să trăiesc. De atâtea ori m-am rugat să îmi vină moartea şi, totuşi, viaţa se ţine de mine. Nu aveam nici o speranţă. Suntem condamnaţi să rămânem până la moarte în aceste ţinuturi groaznice.

Ştii, a continuat el, mlaştinile reprezintă piedica! Aceste mlaştini îngrozitoare! Am căutat luni întregi pe marginile lor o trecătoare prin care să îmi fie posibil să ies de aici, până am făcut ocolul întreg al ţării. Am intrat noi destul de uşor, dar de atunci au fost ploile mari şi nici un om nu poate să treacă cu viaţă acea întindere de noroi şi apă mizerabilă, plină de reptile flămânde.

Eh, cât am mai încercat să ies de aici! Să scap de fiarele

care mişună prin aceste ţinuturi şi care mă vânează şi ziua şi noaptea!.

– Dar cum ai reuşit să scapi cu viaţă?

– Nu ştiu, a răspuns neamţul, înfiorându-se. Am fugit, am fugit, şi iar am fugit. Am stat flămând, uneori, zile întregi prin câte un vârf de copac. Mi-am confecţionat arme, ghioage şi suliţe şi am învăţat să mă folosesc de ele. O dată am şi ucis un leu cu buzduganul. Şi un şoarece, când este încolţit, se zbate disperat; iar noi nu suntem într-o situaţie mai bună decât şoarecii, atâta timp cât vom fi în această ţară plină de primejdii. Dar, te rog, spune-mi şi mie despre tine!

Ea i-a povestit pe scurt evenimentele prin care a trecut până atunci, gândindu-se, însă, în tot timpul acela, cum să facă să scape de el.

Îi era imposibil să îşi închipuie o existenţă alături de el. Mai bine, de o mie de ori mai bine singură!

Niciodată nu s-a micşorat ura şi dispreţul care o stăpânea faţă de el, tot timpul acelor săptămâni şi luni de zile cât au fost necontenit împreună. Iar acum, când el nu putea să îi fie de nici un folos pentru a se putea înapoia în lumea civilzată, o supăra până şi gândul că ar fi nevoită să îl vadă zilnic.

Pe de altă parte, îi era şi frică de el. Nu a avut niciodată încredere în el. Dar era în ochii lui o strălucire ciudată, despre care ştia bine că nu a existat când l-a văzut ultima oară.

Nu putea să înţeleagă prea bine ce înseamnă asta; tot ce ştia era că îi producea o îngrijorare mare, o teamă de neânţeles.

– Ai stat, deci, multă vreme în Alur? a întrebat el, vorbind de data asta în limba celor din Paluldon.

– Cum ai reuşit să înveţi această limbă?

– Am nimerit peste un grup de corcituri, a răspuns el, membri ai unei rase proscrise, care trăiesc printre stâncile de pe malurile râului principal al văii şi care se varsă în mlaştină. Se numesc Wazdohoni, iar satul lor este format din

peşteri şi din locuinţe scobite în stânca moale de la baza stâncilor.

Sunt ignoranţi şi foarte superstiţioşi. Când m-au văzut prima dată şi au observat că nu am coadă, că picioarele şi mâinile nu sunt la fel cu ale lor, s-au speriat şi le-a fost frică de mine.

Au crezut că sunt ori Dumnezeu, ori drac. Eu, nefiind în stare să mă apăr de ei şi să pot să fug, mi-am luat curajul, iar aceasta i-a impresionat atât de mult, încât m-au condus în oraşul care se numeşte Bulur, unde m-au hrănit şi m-au tratat cu multă bunăvoinţă.

Am învăţat limba lor şi am încercat să le insuflu din ce în ce mai mult ideea că aş fi Dumnezeu şi aproape am reuşit, dacă nu se amesteca un bătrân popă şi vraciul lor ce era gelos de trecerea mea.

Acesta a fost începutul sfârşitului şi aproape să fie şi sfârşitul meu. A plănuit să fiu înjunghiat în mijlocul oraşului în faţa tuturor războinicilor, pentru a vedea dacă sunt zeu, zicând că atunci nu va curge sânge din mine; iar, dacă va curge sânge, nu sunt zeu şi, prin urmare, nu a greşit înfingându-mi cuţitul în piept.

Am realizat, însă, la timp, surprinzând o femeie nerăbdătoare să vadă mai curând fenomenul, încercând să îmi înfigă un cuţit lung între coaste. Am repezit-o şi mi-a povestit totul.

Atunci mi-am ascuns spaima, prefăcându-mă foarte jignit şi ameninţând că îi voi părăsi, am exlamat: "Mă voi întoarce în ceruri imediat!".

Atunci ea a dorit neapărat să vadă cum fac asta şi am speriat-o că va orbi din cauza focului care mă va înconjura la plecare, un foc care va arde tot satul dacă vin şi alţii să mă privească.

Ea mi-a răspuns, a continuat neamţul să povestească, că, dacă mă înalţ la cer într-o oră şi nu voi mai fi acolo, atât ea cât şi sătenii vor crede că am fost Jad-Ben-Otho cu adevărat. Fii sigură, doamnă, că nu am avut nevoie de o oră ca să

dispar de acolo şi nici nu m-am mai întors la Bulur, şi-a încheiat neamţul povestea, accentuând-o cu un râs isteric care a făcut să treacă un fior prin tot corpul femeii ce îl asculta.

În timpul cât Obergatz vorbea, Jane şi-a scos suliţa din corpul iedului şi a început să ia pielea de pe el.

Nemţul stătea şi o privea fără să se ofere să o ajute. Vorbea şi îşi trecea tot timpul degetele murdare prin părul des şi lung care îi crescuse în acest timp.

Atât pe corp, cât şi pe faţă era plin de stropi de noroi uscat şi era aproape cu totul dezbrăcat, neavând decât o blană murdară şi ruptă peste şolduri în jos. Armele lui constau dintr-o ghioagă şi un cuţit după modelul Wazdonilor, arme pe care le-a furat din oraşul Bulur.

Ceea ce o îngrijora pe Jane cel mai mult decât murdăria şi armele lui, ea râsul acela isteric şi expresia ochilor săi.

Ea îşi continua îndeletnicirea, alegând din cerb părţile dorite, luând cu ea numai atât cât putea să consume până nu se altera, neacceptînd carne veche.

Când a terminat, s-a ridicat în picioare în faţa lui Obergatz, zicându-i:

– Locotenente Obergatz! Întâmplarea a făcut să ne întâlnim din nou. Cred că nu doreai aceasta, după cum nici eu nu o doream. Noi nu avem nimic comun, decât sentimentele care izvorăsc din ura şi antipatia, în mod foarte firesc , împotriva ta, unul din autorii tuturor mizeriilor şi suferinţelor îndurate de mine de atâta timp.

Ascultă-mă foarte bine, a continuat ea cu o voce fermă. Acest colţişor pe lume este al meu, prin faptul că eu l-am descoperit şi l-am ocupat prima. Pleacă de aici şi lasă-mă să rămân liniştită. Asta este tot ce mai poţi să faci ca să repari răul făcut mie şi celor din neamul meu.

Obergatz a privit-o o clipă, în tăcere, cu ochii lui vicleni, apoi a izbucnit din pieptul lui un râs straniu, fără nici un pic de veselie în el.

– Să plec, nu-i aşa? Să te las singură? De-abia te-am

găsit. De acum vom fi prieteni. Nu mai suntem decât noi doi pe lume. Nimeni nu va şti vreodată ce facem şi ce-am devenit! Şi acum îmi ceri să plec şi să te las singură în iadul acesta!

Neamţul a început să râdă din nou, deşi nici muşchii feţei, nici ochii, nici gura nu reflectau nici cea mai mică nuanţă de veselie; nu era decât un sunet sec care imita râsul.

– Aminteşte-ţi ce ai făgăduit, a zis ea.

– Făgăduială! Făgăduială! Ce sunt acestea? Nu sunt făcute pentru a fi ţinute; am dovedit lumii întregi acest lucru la Louvain şi la Liège. Nu, nu voi pleca. Voi rămâne să te apăr.

– Nu am nevoie de apărare, a insistat ea. Ai văzut bine că ştiu să folosesc suliţa.

– Da, a zis el, dar nu ar fi frumos să te las singură aici: eşti decât o femeie. Nu, nu pot să fac asta. Sunt ofiţer al Kaizerului, şi nu pot să te părăsesc.

A început din dou să râdă zgomotos.

– Putem să fim foarte fericiţi aici, împreună, a adăugat el, după ce şi-a sfârşit râsul.

Lady Jane şi-a stăpânit cu multă greutate un tremur, dar nu a încercat să îşi ascundă dezgustul.

– De ce nu îţi plac? a întrebat el. Trist lucru, dar nu face nimic. După o periadă te vei obişnui cu asta, şi o să mă iubeşti...

Din nou a izbucnit râsul lui îngrozitor.

Jane şi-a învelit bucăţile de carne în pielea jupuită şi ridicând legătura, a aruncat-o pe umăr, ţinând-o cu o mână. În cealaltă mână ţinea suliţa. A făcut doi paşi şi s-a oprit în faţa fostului ofiţer din armata germană.

– Pleacă! i-a spus autoritar. Am pierdut destul timp cu vorba. Aici este ţara mea şi o voi apăra. Dacă te mai văd pe aici, te ucid. M-ai înţeles?

Când a auzit aceste cuvinte, figura lui Obergatz s-a strâmbat într-o furie cumplită. Şi-a ridicat ciomagul şi a pornit spre Jane Clayton.

— Stai! a strigat Jane. M-ai văzut cum am ucis iedul şi ai spus-o singur că nimeni nu va şti ce facem aici. Leagă aceste idei şi trage concluzia înainte să mai faci un pas spre mine.

Obergatz s-a oprit, iar mâna cu ghioaga a lăsat-o jos, pe picior:

— Nu te supăra, a zis el, cu un ton care părea că îl sileşte la împăcare. Este mai indicat să fim prieteni, lady Greystoke. Putem să ne fim de mare ajutor unul altuia, şi îţi promit că nu mă voi atinge de tine niciodată.

— Nu uita de Liège şi de Louvain, i-a amintit ea, batjocoritor. Acum eu plec; dar să fii atent să nu încerci să mă urmăreşti. Şi să mai ştii un lucru: în orice direcţie din acest punct timp de o zi este domeniul meu. Dacă te prind vreodată între hotarele mele, să ştii că te ucid!

Nu era nici o îndoială că ea vorbea serios şi intenţiona să îndeplinească tot ce spunea.

Obergatz a lăsat impresia că a înţeles şi s-a convins că trebuie să rămână pe loc, trist şi supărat, privind-o pe Jane cum dispare la o cotitură a cărării de animale, care venea până la vadul râuleţului lângă care s-au întâlnit.

CAPITOLUL XIX

Chinul Janei

Soarta oraşului Alur trecea când într-o mână când în alta. Numărul de războinici condus de Tarzan la locul de întâlnire de la intrarea în pasajul secret din subsolul porţilor palatului a suferit un dezastru. Prima năvală a fost primită de preoţi cu vorbe dulci.

Deoarece războinicii erau înflăcăraţi să apere credinţa strămoşilor lor de pângăritori, preoţii l-au înfierat pe Jadon, precizând că furia lui Jad-Ben-Otho îi va ajunge pe toţi cei care vor îmbrăţişa cauza aceluia.

Preoţii l-au mai aigurat că Ludon nu aspiră la altceva, decât să salveze tronul de Jadon, până când se va alege un rege conform cu legiile şi tradiţiile lor hodone.

Efectul propagandei a făcut ca mulţi războinici din palat să-şi unească forţele cu ale acelora din oraş, iar, când preoţii s-au convins că aceştia din urmă întrec numărul celor rămaşi devotaţi palatului, i-a împins împotriva lor. Rezultatul: mulţi au fost ucişi, rămânând numai un grup mic de oameni ce a reuşit să pătrundă până dincolo de porţile palatului, porţi baricadate imediat.

Preoţii au condus propriile prin trecătoarea secretă din interiorul templului, interval în care mulţi credincioşi ai lui Jadon l-au căutat şi i-au povestit tot ce s-a întâmplat.

Lupta din sala de banchete s-a întins aproape pe tot terenul palatului, dar în cele din urmă a luat sfârşit prin înfrângerea temporară a celor care se opuneau lui Jadon.

Această forţă, sfătuită de preoţii trimişi special de Ludon, s-a retras în locaşul templului. Acum taberele erau împărţite.

Jadon a fost informat despre tot ce s-a petrecut în apartamentul Ghizelei, despre a cărei siguranţă au avut grijă din primul moment. Cu acest prilej a aflat despre rolul lui Tarzan, în a-i conduce oamenii până unde s-au adunat războincii lui Ludon.

Fireşte că aceste amănunte au mărit şi mai mult înclinaţia spre prietenie a bătrânului războinic pentru Tarzan, regretând acum că acesta a plecat din oraş.

Povestirile prinţesei şi ale Panatleii erau în măsură să întărească în inima lui şi a războinicilor săi credinţa, pe care au avut-o, că străinul făcea parte dintre zei.

Aşa că nu a trecut mult şi a luat naştere o tendinţă de a face din povestea lui Dorul-Otho tema principală a conflictului cu Ludon.

După câteva zile ar fi fost greu de afirmat dacă aceasta era o urmare firească a multelor povestiri despre faptele lui Tarzan în legătură cu ura lui Ludon împotriva lui, sau a fost

numai un complot isteţ al vreunui războinic cu experienţă, cum ar fi de pildă, Jadon, care şi-a dat seama de valoarea intercalării unei cauze religioase la cea temporară.

Faptul rămânea, însă, printre adepţii lui Jadon, din cauza antagonismului dintre marele preot şi Tarzan.

Din nefericire, Tarzan nu era acolo atunci când ar fi putut insufla războinicilor lui Jadon avântul religios necesar să termine discuţia în favoarea bătrânului lor căpitan.

Dar el se afla la zeci de kilometri depărtare, iar, cum desele lor rugăciuni legate de reapariţia lui rămâneau fără răspuns, spiritele mai slabe au început să bănuiască din ce cauză nu se bucură de harul lor divin

Mai era încă un element destul de puternic de dezmembrare printre rândurile lui Jadon, şi care emana din oraş: prietenii şi rudele ostaşilor din palat erau, de asemenea, mari prieteni cu cei din forţele lui Ludon, şi răspândeau, după stăruinţele preoţilor, o propagandă destul de mare şi de primejdioasă intereselor lui Jadon.

Rezultatul a fost că puterea lui Ludon creştea, iar a lui Jadon slăbea.

A urmat o ieşire din templu, sfârşită cu înfrângerea forţelor palatului şi, deşi acestea au putut să se retragă în ordine, a fost o retragere ce a lăsat palatul în mâinile lui Ludon, el fiind acum, în toată puterea cuvântului, domnitorul Paluldonului.

Jadon a luat cu el pe prinţesă, toate femeile şi sclavele, inclusiv Panatlea, precum şi femeile cu copii credincioşilor săi oşteni. S-a retras nu numai din palat, ci chiar din oraşul Alur. S-au oprit doar la lui cetatea lui, Jalur.

Aici şi-a refăcut forţele, prin recrutări din satele vecine de la nord, care, fiind departe de influenţa preoţimii din Alur, erau războinici entuziaşti ai oricărei cauze îmbrăţişate de bătrânul lor căpitan, care, de ani de zile, a fost venerat de ei ca prieten şi protector.

În timp ce se desfăşurau aceste fapte la Nord, Tarzan

Jadguru zăcea în groapa leilor din Tulur. Mosar şi Ludon circulau ca ştafetele dintr-o parte în alta, tocmindu-se pentru tronul Paluldonului.

Mosar era destul de şiret ca să ştie că, dacă ar interveni o ruptură făţişă între el şi marele preot, ar putea face uz de prizonier în folosul lui, mai ales că a auzit vorbindu-se în taină, printre supuşi lucruri ce arătau că ei înclină spre credinţa că străinul ar putea fi cu adevărat DorulOtho.

Pe de altă parte, Ludon dorea ca el însuşi să-l aibă pe Tarzan. Intenţiona să îl sacrifice pe altarul de la răsărit cu propria mână, în faţa mulţimii, având suficiente dovezi că, atât trecerea, cât şi autoritatea lui au suferit foarte mult în urma pretenţiilor îndrăzneţului şi viteazului străin.

Marele preot din Tulur, ca să-l prindă în cursă pe Tarzan, l-a lăsat pe acesta în posesia armelor sale, cu toate că el însuşi nu vedea cum s-ar mai fi putut folosi de ele.

I-a rămas, deci, şi punga de la şold, în care erau tot felul de obiecte care se acumulează în mod natural în orice, fie într-un sertar sau cufăr, fie pod sau chiar geanta din mână a unei doamne. Se găseau în punga lui Tarzan bucăţele de pene alese pentru săgeţi, câteva bucăţi de cremene, două frânturi de oţel, un cuţit vechi, un ac mare de os şi fire dintr-un maţ uscat: nimicuri care, probabil, nouă nu ne-ar putea folosi, dar toate erau folositoare pentru viaţa sălbatică a lui Tarzan.

Imediat ce acesta a înţeles farsa care i s-a întins cu atâta îndemânare, s-a aşezat să aştepte sosirea leului, pentru că, deşi mirosul lui Ja era vechi, era sigur că, mai repede sau mai târziu, una dintre aceste fiare se va năpusti aupra lui.

După puţin timp, însă, a început o explorare amănunţită a închisorii sale. A observat că ferstrele erau acoperite cu o piele pe care el a îndepărtat-o, lăsând lumina zilei să pătrundă înăuntru, ceea ce l-a ajutat să vadă că încăperea. Deşi destul de joasă, sub nivelul curţii templului, era cu vreo doi metri mai sus de baza stâncii din care a fost tăiat templul.

Ferestrele aveau bare de fier foarte apropiate, aşa că nu putea să vadă peste marginea zidului gros în care erau tăiate, pentru a se asigura de ceea ce este alături, sub ferestre.

La o mică distanţă se vedeau apele albastre ale lacului Jadinlul şi, dincolo, malul îmbrăcat în verdeaţă, iar la orizont, munţii .

Pe fereastră intra destulă lumină ca să i se poată vedea interiorul. Încăperea era destul de largă, având câte o uşă la fiecare capăt al ei: una mai mare pentru oameni, alta mai mică pentru lei. Amândouă uşile erau închise cu câte o bucată masivă de piatră dreptunghiulară, coborâtă şi ridicată pe un scripete. Cele două ferestre erau mici şi cu gratii dese de fier: primul fier pe care l-a văzut Tarzan în Paluldon. Barele erau înfipte în găuri făcute odată cu construcţia, lucrarea în întregul ei fiind în aşa fel întocmită, încât evadarea să fie imposibilă.

Cu toate acestea, nu a trecut nici o jumătate de oră de când a fost închis, şi Tarzan a început să lucreze pentru evadarea de acolo.

Pentru aceasta s-a gândit la rămăşiţa de cuţit din punga lui. L-a scos şi a început să cioplească piatra de la rădăcina unei gratii de la ferestră.

Era o lucrare grea şi migăloasă, dar Tarzan avea răbdare în întâmpinarea greutăţilor.

În fiecare zi i se aducea mâncare, strecurându-i-se repede pe uşa cea mică, ridicată numai cât era necesar să înceapă castronul de piatră cu mâncare.

Prizonierul a început să creadă că era închis nu numai pentru lei, ci şi pentru alte scopuri. Îi era, însă, indiferent. Dacă l-ar mai ţine măcar câteva minute acolo, puteau să-i aleagă orice soartă: el nu va mai fi acolo când ar fi sosit ei să-l anunţe despre soarta care i s-a pregătit.

Astfel, într-o bună zi, în timp ce el era în groapa cu lei, a sosit în oraşul Tulur Pansat, unealta principală a lui Ludon. El aducea, după toate aparenţele o veste bună pentru Mosar din partea marelui preot din Alur.

Ludon s-a hotărât ca Mosar să fie ales rege în Paluldon, aşa că Mosar era invitat să poftească cât mai repede la Alur.

După ce Pansat i-a comunicat lui Mosar decizia lui Ludon, a cerut voie să intre în templul din Tulur ca să se roage. Aici l-a căutat pe marele preot din Tulur, căruia i-a comunicat adevărata hotărâre a lui Ludon. Amândoi s-au închis într-o cameră mică, iar Pansat i-a şoptit marelui preot:

– Mosar vrea să devină rege, dar şi Ludon vrea acelaşi lucru. Mosar vrea să îl reţină aici pe străinul care se pretinde a fi Dorul-Otho, însă Ludon vrea să îl omoare. Acum, a adăugat Pansat, dacă doreşti să ajungi marele preot din Alur, depinde numai de tine.

Pansat s-a oprit, aşteptând răspunsul celuilalt. Marele preot era foarte mişcat.

Să ajungă marele preot în Alur!

Era acelaşi lucru cu a fi proclamat rege peste întreg Paluldonul, atât de mari erau puterile aceluia care conducea sacrificiile făcute pe altarele templului din Alur.

– Cum? a şoptit el. Cum aş putea ajunge marele preot din Alur?

Pansat s-a apropiat şi mai mult de el.

– Ucigându-l pe unul şi aducându-l pe celălalt la Alur, a răspuns acesta.

După aceea s-a ridicat şi a plecat, ştiind bine că celălalt a căzut în cursă şi că se putea bizui pe el la îndeplinirea cererii făcute pentru a câştigarea premiul oferit.

Nici nu şi-a greşit calculele, decât într-un amănunt foarte neânsemnat.

Într-adevăr, marele preot va comite un omor şi o trădare pentru a ajunge la un post atât de înalt; dar nu a înţeles care din cele două victime trebuia să fie ucisă şi care predată lui Ludon.

Pansat, cunoscând toate amănuntele intrigilor lui Ludon, a făcut greşeala, destul de firească, de a-şi închipui că şi celălalt ştia că numai prin sacrifcare în public a falsului Dorul-Otho, ar putea să fie marele preot din Alur şi să îşi

recâştige influenţa care apunea; precum şi cu faptul că, prin asasinarea lui Mosar, se înlătura singurul obstacol din calea lui Ludon, pentru ca acesta să acumuleze funcţia de mare preot cu cea de rege.

Marele preot din Tulur a crezut că a fost însărcinat cu misiunea de a-l ucide pe Tarzan şi de a îl duce pe Mosar la Alur. Mai credea că, îndată ce va executa aceste condiţii, va fi instalat mare preot în Alur.

Ce nu ştia era că s-a ales deja un preot care trebuia să-l ucidă înainte de a trece o oră după sosirea din Alur; de asemenea, nu ştia nimic despre groapa săpată în taină pentru el în podeaua unei camere subterane chiar în templul pe care visa să îl stăpânească.

Astfel, când trebuia să planifice asasinarea şefului său, el conducea vreo doisprezece războinici bine plătiţi prin coridoarele întunecate de sub templu.

S-a înnoptat. Paşii ucigaşilor erau luminaţi doar de o singură torţă. Mergeau pe furiş, ştiind că fac ceea ce şeful lor nu dorea să fie făcut, prin urmare conştiinţa lor vinovată le impunea să umble încet.

În întunericul celulei sale, Tarzan muncea la nesfârşitul său cioplit în piatră. Auzul fin l-a avertizat de apropierea paşilor prin coridorul din exterior: paşi care veneau spre uşa mare.

Până acum nu a auzit decât paşi dinspre uşa mică: paşii unui singur sclav care îi aducea mâncare.

De data aceasta se auzeau paşii mai multor oameni, a căror vizită la ora aceea din noapte făcea loc la închipuiri dintre cele mai sinistre.

Tarzan şi-a continuat opera de cioplire a pietrei de la fereastră. A auzit paşii oprindu-se în dreptul uşii. Peste tot domnea o tăcere deplină; o tăcere care a fost întreruptă doar de zgomotul cuţitului său cu care lucra.

Cei din exteriorul încăperii au auzit zgomotul şi, după ce au ascultat cu atenţie, au căutat să şi-l explice. Au şoptit între ei, întocmindu-şi planurile.

Doi inşi au ridicat repede uşa, iar ceilalţi vor năvăli înăuntru, aruncând cu buzduganele în prizonier.

Nu doreau să facă cumva vreo greşeală sau să scape ceva din vedere, pentru că zvonurile care au circulat în Alur au ajuns chiar până în Tulur: povestiri despre puterea cea mare şi vitejia minunată a lui Tarzan Jadguru, la gândul cărora pe frunţile războinicilor au apărut picături de sudoare, cu toată răcoarea din coridor. Erau doisprezece contra unuia singur.

Atunci marele preot a dat semanalul hotărât: uşa a zburat în sus şi zece războinici s-au năpustit în cameră cu buzduganele ridicate.

Trei dintre aceste arme grele au spintecat ca fulgerul aerul din cameră, izbind cu putere o umbră mai închisă care se afla în penumbra zidului opus al uşii. Apoi flacăra torţei din mâna preotului a luminat interiorul şi a văzut că umbra mai închisă în care şi-au aruncat buzduganele nu era decât o grămadă de piei smulse de la fereastră şi că, în afară de ei, nu mai era nimeni în încăpere. Era goală.

Unul a alergat la fereastră. Nu a mai rămas decât o singură gratie, de care atârna o funie împletită din fâşii de piele tăiate din perdelele cu care fereastra a fost înfundată.

Primejdiile de toate zilele ale existenţei Janei s-au mărit acum, prin faptul că Obergatz ştia unde se afla ea. Un leu sau o panteră i-ar fi pricinuit mai puţină teamă decât acest neamţ lipsit de scrupule, de care totdeauna s-a temut, şi în care nu a avut niciodată încredere.

Dezgustul care el îl inspira fetei, era accentuat de înfăţişarea murdară, de râsul ciudat şi de atitudinea lui nefirească. Acum simţea o frică nouă, necunoscută; neamţul a devenit pentru ea personificarea unei spaime fără nume.

Viaţa curată, în plin aer, pe care o ducea i-a refăcut şi i-a întărit sistemul nervos. Totuşi, simţea că, dacă omul acesta ar atinge-o vreodată, măcar cu mâna, ea ar fi fost în stare să ţipe şi chiar să leşine.

Toată ziua de după întâlnirea lor, atât de neaşteptată şi de nedorită, Jane îşi făcu reproşuri că nu l-a ucis, după cum ar fi ucis pe Ja sau pe Jato, sau oricare altă fiară care i-ar fi ameninţat existenţa şi siguranţa.

Nici nu încerca să îşi justifice aceste cugetări sinistre..., nu era nevoie de nici o justificare. Criteriul după care s-ar fi judecat actele oricăruia dintre noi nu îşi avea locul în această cauză.

Noi putem să recurgem la protecţia prietenilor şi a rudelor. Putem să invocăm şi ajutorul autorităţilor care susţin legea pentru ca cel slab şi dreptatea, apărat împotriva celui tare şi fără dreptate. Jane nu mai era însă în locul celui slab şi fără dreptate, dar reprezenta, în acelaşi timp, toate autorităţile pentru protejarea celui slab.

Erich Obergatz i se prezenta în situaţia lui Ja, leul..., atât numai că pe neamţ îl considera mai primejdios decât pe carnivor. De aceea s-a hotărât ca, în cazul în care el nu va ţine cont de prevenirile ei, să nu mai stea pe gânduri şi să folosească suliţa ca şi cum ar proceda în cazul apropierii lui Ja. În noaptea aceea, cuibul ei din copacul acela mare i s-a părut un refugiu mai puţin inviolabil decât a crezut până atunci.

Ceea ce ar fi putut rezista intenţiilor ucigaşe ale vreunei pantere nu ar fi fost o adevărată stavilă unui om. Sub influenţa acestor gânduri, nu a mai dormit ca înainte de venirea acestui neamţ.

Cel mai mic zgomot, care întrerupea murmurul monoton al nopţii din junglă, o făcea să tresară din somn şi să rămână cu ochii larg deschişi şi cu urechile atente pentru a distinge originea acelui zgomot. O dată a fost trezită în felul acesta de un zgomot care părea că vine de la ceva care se mişca în jurul copacului ei.

Şi-a încordat atenţia..., abia respira. Dar, iată că se aude din nou: ceva moale frecându-se de scoarţa copacului.

A întins mâna prin întuneric şi a prins mânerul suliţei sale. Acum a simţit chiar că una dintre crengile care îi

suportau adăpostul s-au aplecat uşor, ca şi cum fiinţa, oricare i-ar fi fost natura, se trăgea cu greu pe creangă.

S-a apropiat şi mai mult. I s-a părut că aude până şi respiraţia. Iată-l ajuns în faţa uşii. Il auzea cum pipăia pe acolo.

Cine sau ce putea să fie oare?

Nu avea cum să ştie nereuşind să identifice, deoarce nu mai făcea nici un alt zgomot.

S-a ridicat atunci şi s-a furişat încet până la uşă, ţinând strâns în mână suliţa. Vedea bine acum că fiinţa aceea încerca să intre şi să o trezească. Îi simţea prezenţa în partea cealaltă a clapei de crengi subţiri legate între ele cu fire de iarbă, pe care ea le-a numit uşă... Şi numai câţiva centimetri o despărţeau de duşmanul de afară.

Ridicându-se în genunchi, a întins mâna stângă şi a pipăit uşa, până a găsit un loc unde îi încăpeau degetele... Apoi, şi-a vârât suliţa în deschizătură.

Probabil că fiinţa a auzit-o mişcându-se, deoarece a renunţat, deodată, la orice încercare de a introduce pe furiş, începând să smucească cu putere obstacolul din faţa lui. Tot în acelaşi timp Jane şi-a repezit lancea înainte, din toate puterile.

A simţit că aceasta a intrat în carne. A auzit un ţipăt şi apoi o înjurătură, urmată de căderea unui corp printre crengi şi frunze. Suliţa i-a fost aproape zmulsă din mână, dar a ţinut-o cu putere, până ce a simţit-o liberă, ieşită singură din corpul în care a intrat.

Obergatz a fost, desigur; l-a recunoscut după înjurătură. Dar acum nu mai auzea nici un zgomot care să vină de la pământ.

Nu cumva l-a omorât? Se ruga lui Dumnezeu ca aşa să fie. Era, într-adevăr, o mare uşurare să simţi că ai scăpat de primejdia unei fiinţe atât de dezgustătoare.

Tot restul nopţii somnul nu s-a mai lipit de ochii ei. Asculta tot timpul, ea singură nemaiştiind precis la ce anume asculta. Îşi închipuia, însă, că îl vede pe jos, lângă trunchiul

copacului, cu fața lui urâtă scăldată în lumina rece a lunii, zăcând întins pe spate şi cu ochii lui sticloşi aţintiţi spre ea.

Dorea din tot sufletul să vină Ja şi să îl târască de acolo; dar cu toate că toată noaptea a ascultat, nu a mai auzit nici un alt zgomot decât murmurul surd al pădurii.

Îi părea bine că neamţul era mort, dar i se făcea rău la gândul că mâine trebuia să facă un lucru scârbos. Trebuia să îngroape cadavrul lui Obergatz, şi după aceea să locuiască acolo, deasupra mormântului omului pe care l-a ucis.

Îşi făcea mustrări pentru o asemenea slăbiciune şi se încuraja repetându-şi că a ucis în legitimă apărare, că actul ei era perfect îndreptăţit. Nefiind însă decât o femeie din zilele noastre, era stăpânită puternic de cerinţele ordinului social din care a făcut parte: interdicţiile şi superstiţiile acestuia.

În sfârşit, au sosit şi zorii zilei atât de mult aşteptate. Soarele a apărut încet după vârful munţilor de dincolo de Jadinlul. Cu toate acestea, ea tot mai ezita să deschidă uşa şi să privească jos la rădăcina copacului.

Totuşi, până la urmă trebuia să o facă.

Şi-a luat tot curajul şi a dezlegat cureaua cu care erau legate porţile adăpostului ei. A privit în jos şi numai iarba şi florile de acolo i-au izbit privirea.

A ieşit din adăpost şi a examinat terenul din jurul ei; nu era nici un mort pe acolo şi nici în altă parte, cât vedea cu ochii. A coborât atunci încet, fiind foarte atentă în toate părţile la cel mai mic semn al primejdiei.

Lângă copac era o baltă mare de sânge şi multe picături de sânge pe iarbă, îndepărtându-se paralel cu malul lacului Jadbalul.

Deci nu l-a omorât!

Şi-a dat seama, că de fapt, avea o senzaţie de îndoială: de uşurare şi de părere de rău. De acum va simţi totdeauna această senzaţie de îndoială. Neamţul s-ar putea întoarce, dar nu mai era nevoită să locuiască deasupra mormântului lui.

Ziua întreagă nu a fost decât o continuare de tresăriri

nervoase, la fiecare zgomot subit. Cu o zi înainte ar fi putut să spună că nervii ei erau tari ca fierul; dar azi nu mai putea să afirme acest lucru.

Acum ştia ce zgutuitură nervoasă a suferit şi că ceea ce simţea era, de fapt, o reacţie naturală. Mâine poate va fi altfel; dar o voce internă îi spunea că micul ei adăpost, precum şi peticul de pădure, nu va mai fi niciodată acelaşi ca înainte. De acum nu va mai dormi adânc nopţi întregi. Liniştea micuţei lumi pe care şi-a făurit-o era pierdută pentru totdeauna.

În noaptea aceea şi-a întărit uşa, legând-o cu fâşii de piele tăiate din pielea cerbului ucis în ziua întâlnirii cu Obergatz. Se simţea foarte obosită, pentru că în noaptea precedentă a dormit puţin şi agitat. A rămas cu ochii deschişi, privind în întuneric.

Şi ce vedea oare acolo?

Vedenii care au adus lacrimi în ochii ei frumoşi..., vedenii despre o căsuţă, locuinţa ei care acum nu mai exista, distrusă de aceeaşi forţă nemiloasă care o urmărea până şi în acest colţ al pământului îndepărtat şi necunoscut; vedenii despre un om puternic al cărui braţ protector nu o va mai strânge niciodată; vedenii despre un fiu înalt, voinic şi frumos, care o privea cu adoraţie, cu ochi zâmbitori ca ai tatălui său.

Întotdeauna revenea la vedenia locuinţei sale mici de pe moşia din Africa şi nu la sălile măreţe ale palatului din Londra, pentru că şi el iubea acea locuinţă împreună cu terenul, care însemnau mai mult decât orice pe lume şi pe care le iubeau amândoi în egală măsură.

În sfârşit, a adormit; somnul unei epuizări extreme.

Cât timp i-a durat somnul nu se poate spune; dar s-a trezit, deodată. A auzit din nou frecarea aceea a unui corp moale de coaja tare a copacului ei, iar creanga s-a îndoit din nou sub o mare greutate.

S-a întors!

A simţit fiori reci prin tot corpul şi a început să tremure,

El să fie, oare? Sau, Dumnezeule era mort şi acum se arăta!...

A încercat să alunge acest gând oribil, fiind convinsă că, dacă se lăsa furată de el, ar fi intrat într-o stare de nebunie.

Deci, s-a strecurat încă o dată până la uşă, pentru că fiinţa era acolo, afară, după cum a fost şi în noaptea trecută.

Mâinile îi tremurau când a aşezat vârful suliţei în mica deschizătură din uşă. Se întreba acum dacă şi de data aceasta va ţipa când va cădea din copac.

CAPITOLUL XX

Obergatz şi Ludon

Când Tarzan i-a auzit pe războinici şoptind între ei dincolo de uşa închisorii sale, tocmai a desfăcut şi ultima gratie de la fereastră, formându-se astfel o deschizătură destul de largă ca să poată să treacă corpul lui pe acolo.

Funia de nuiele era împletită de mult. Nu i-a trebuit decât o singură clipă să lege un capăt de unica gratie lăsată acolo tocmai în acest scop. Când războinicii şopteau afară, corpul lui Tarzan a alunecat afară, dispărând pe fereastră.

Dar, cu toate că a ieşit din celulă, se afla tot în cuprinsul terenului înconjurat de ziduri unde se găsea palatul, curtea templului şi clădirile.

A făcut o cercetare, atât cât a putut. Ştia, deci, tot ce se afla imediat în apropiere: o alee cotită, prea puţin întrebuinţată de obicei, care ducea în direcţia porţii din afară, pe unde se putea ieşi în oraş.

Întunericul îi va facilita evadarea. Se putea chiar să iasă din palat fără să fie descoperit de cineva. Dacă putea să înşele vigilenţa santinelei de la poarta palatului, restul i-ar fi fost uşor.

A păşit deci înainte cu încredere, fără fi stăpânit de teama că va fi surprins, considerând, în felul acesta, că va

înlătura orice bănuială. În întuneric putea şi el să pară un Hodon şi chiar aşa s-a întâmplat, deoarece, după ce a ieşit din prima alee, s-a ciocnit de mai mulţi Hodoni, dar niciunul nu l-a acostat şi nici nu l-a oprit. În modul acesta a ajuns până la garda de şase războinici, află în faţa porţii palatului.

A încercat să treacă pe lângă aceştia cu aceeaşi indiferenţă ca şi până acum, şi poate că ar fi reuşit, dacă nu se întâmpla ca, în momentul acela, să se apropie în fugă un războinic venind dinspre templu strigând:

– Nu lăsaţi pe nimeni să treacă! A scăpat prizonierul din Palulja.

Imediat, un războinic s-a aşezat în drumul lui Tarzan, recunoscându-l în acelaşi timp.

– Xottor! a exclamat el. Iată-l! Săriţi pe el! Prindeţi-l!... Înapoi, omule! Înapoi, că altfel te ucidem!

Veneau şi alţii în ajutorul lui. Dar nu se putea spune că "alergau". Dacă aveau cumva dorinţă să sară asupra lui, şi-au arătat-o mai mult împingându-i pe ceilalţi, decât prin propira lor acţiune.

Renumele pe care şi l-a făcut Tarzan ca luptător a fost prea mult timp un subiect principal de conversaţie pentru ca războincii lui Mosar să-şi mai poată păstra moralul. Era mai sigură la distanţa şi aruncatul cu ghioagele; ceea ce au şi făcut.

Acum au fost puse la încercare lecţiile luate de Tarzan de la Omat şi Tadeu. Ochii şi muşchii lui, exersaţi de nevoia unei vieţi întregi, se mişcau cu repezicunea fulgerului; iar creierul lui funcţiona energic, lăsând impresia că ştie totul dinainte... Toate acestea compensau suficient lipsa lui de experienţă cu măciuca de război pe care o mânuia atât de îndemânatic.

A parat armă după armă, toate mişcările sale coordonate unui singur gând: de a putea să îl prindă pe unul dintre adversari. Ei se fereau, fiindu-le teamă de această fiinţă ciudată, căreia mulţi îi atribuiau, din cauza superstiţiei lor, miraculoase puteri ale unei zeităţi.

Războincii încercau să se mențină între poartă şi Tarzan, strigând tot timpul după ajutoare. Dacă acestea soseau mai înainte ca Tarzan să fi putut scăpa, el ştia bine că obstacolul era imposibil de trecut. Deci, şi-a reânoit forțele să-şi poate atinge scopul.

După tactica de război, doi sau trei războinici mergeau după Tarzan ca să adune ghioagele aruncate, în timp ce atenția lui era ocupată în altă parte. Chiar el a ridicat de jos vreo câteva, repezindu-le cu efect ucigător sfîrşind cu doi adversari.

Acum a auzit, însă, venind în grabă şi alți războinici; zgomotul picioarelor lor goale pe pavajul de piatră, apoi strigătele lor barbare menite să îmbărbăteze camarazii şi să insufle groază în duşman.

Nu mai era timp de pierdut. Tarzan avea câte o ghioagă în fiecare mână. Învârtind una dintre ele, a azvârlit-o în războinicul din fața lui; iar, când acesta s-a ferit, Tarzan s-a repezit să îl prindă, aruncând în acelaşi timp al doilea buzdugan în alt adversar.

Hodonul cu care s-a încăierat a întins mâna să-şi tragă cuțitul din teacă, dar Tarzan l-a prins de încheietura mâinii. O zmuctiură rapidă, pleznitura unui os, un țipăt de agonie..., apoi războinicul a fost ridicat cu totul şi ținut ca scut între el şi ceilalți adversari, în timp ce se retrăgea spre poartă.

Lângă el se afla o singură torță, care lumina intrarea în curtea palatului. În timp ce războincii s-au repezit în ajutorul colegului său, Tarzan a aruncat prizonierul exact în capul celui din fruntea coloanei care îl urmărea. Individul s-a prăbuşit la pământ, iar alții doi din spate au căzut, cât erau de lungi, peste colegul său. Atunci Tarzan a luat torța şi a azvârlit-o înapoi în curtea palatului, unde s-a stins, izbindu--se de corpurile din fruntea ajutoarelor.

În întunericul care a urmat el a dispărut pe străzile Tulurului, dincolo de porțile palatului. Un timp a mai auzit zgomotul urmăririi, dar se micşora, ca să dispară cu totul, după un timp, în direcția greşită. El a mers intenționat spre

Sud de Tulur, ca să îi încurce.Însă, îndată ce a ieşit din oraş, şi-a întors paşii spre Nord-Vest, în direcţia cetăţii Alur.

Ştia că în drumul lui se află Jadbalul şi că trebuia să îl înconjoare până când va da peste un râu de trecut pe marginea de jos a lacului mare pe ale cărui maluri se afla Alur. Dacă mai erau şi alte obstacole în drumul său, nu ştia, dar considera că va ajunge mergând pe jos. Ar fi încercat să-şi însuşească vreo barcă şi să îşi facă drum în partea de sus a apei, numai cu o singură vâslă.

Intenţia lui era să păstreze cât mai multă distanţă faţă de Tulur înainte de a se odihni. Ştia bine că Mosar nu se va lăsa înfrânt foarte uşor. De aceea s-a aşteptat să trimită războinici în urmărirea lui în zori de zi sau chiar mai repede.

La vreo trei sau patru kilometri se afla într-o pădure, unde a simţit că este cu mult mai mult în siguranţă, decât dacă ar fi putut să fie în locuri deschise sau în oraşe.

Pădurea era dreptul lui din naştere. Nici o fiinţă de acolo, fie că mergea pe patru picioare, fie că se urca prin copaci sau se târa la pământ, nu se putea compara cu Tarzan în locurile sale natale.

Mirosurile umede, mucegăite, ale vegetaţiei în putrefacţie erau pentru nările lui Tarzan miros de mentă. Şi-a scos pieptul în afară, şi-a îndreptat umerii şi, ridicând capul, şi-a umplut plămânii de aerul pe care îl iubea atât de mult.

Parfumul puternic al florilor tropicale, amestecat cu mirosul a tot ce mişca şi creştea în junglă i se urca la cap, producându-i o beţie plăcută şi mult mai puternică decât aceea pe care i-ar fi dat-o cele mai vechi şi fine vinuri din lumea civilizată.

Acum a pornit printre copaci din dragoste pentru libertatea sălbatică, libertate care i-a fost răpită atât de mult timp. Deşi era întuneric şi pădurea necunoscută, mergea cu siguranţa unui simţ de orientare neânchipuit de ciudat, şi a îndemânării minunate.

A auzit-o pe Ja gemând în surdină, pe undeva, prin apropiere. A mai auzit şi o bufniţă care scotea sunete

groaznice în dreapta: sunete cu care el era atât de obişnuit şi care nu îl făceau să se simtă rău. Dimpotrivă, pentru el denotau prezenţa camarazilor săi din junglă. Iar lui Tarzan îi era indiferent dacă aceştia sunt duşmani sau prieteni.

A găsit, în sfârşit, un râuleţ, într-un loc unde crengile diferiţilor copaci nu se mai uneau între ele, aşa că a fost nevoit să coboare la pământ şi să treacă apa cu piciorul.

Când a ajuns în partea opusă, s-a oprit ca şi cum dumnezeiasca lui făptură s-a transformat brusc din carne în marmură. Numai nările lui dilatate şi tremurânde mai semnalau o urmă de viaţă.

A rămas un timp în această poziţie de perfectă atenţie; apoi a pornit repede cu vigilenţă şi fără zgomot, însă întreaga lui atitudine demonstra că se află sub comanda unei necesităţi noi.

Acum, în fiecare mişcare a muşchilor săi de oţel, care jucau uşor sub pielea lui bronzată de soare, era un scop bine definit. Mergea spre o ţintă sigură, care îl umplea de un entuziasm cu mult mai mare decât probabila lui întoarcere în Alur.

În felul acesta a ajuns, în cele din urmă în faţa unui copac mare, unde s-a oprit şi a privit în sus prin frunziş, văzând conturul vag al unei construcţii rudimentare, dreptunghiulare, prin întuneric. A avut senzaţia că îl îneacă ceva în gât, în timpul cât se ridica uşor printre crengi... Era ca şi cum inima i se lărgea să o cuprindă o mare fericire..., ori o deznădejde mare.

S-a oprit cu urechea încordată, în faţa adăpostului construit de Jane printre crengile de sus. Nările lui sensibile primeau din interior aceeaşi aromă delicată care l-a oprit din drum, lângă micul pârâu la doi kilometri distanţă, stârnindu-i atenţia. S-a ghemuit pe creangă, apropiindu-şi faţa de căsuţă.

— Jane! a chemat-o el. Eu sunt, sufletul inimii mele.

Singurul răspuns din interior a fost o inhalare puternică de aer, un amestec de suspine, după care s-a auzit şi zgomotul căderii unui corp pe podeaua adăpostului.

Tarzan a încercat să desfacă repede curelele de la uşă, dar cum ele erau legate în interior şi-a pierdut răbdarea şi prinzând uşiţa în mâinile sale puternice, a smuls-o din loc cu o singură mişcare.

Apoi a intrat în adăpost ca să găsească acolo, ceea ce i s-a părut la început, corpul fără viaţă al soţiei sale, întins pe jos.

A luat-o în braţe; inima îi bătea, iar respiraţiile erau regulate, iar el a înţeles că a leşinat doar.

Când şi-a revenit, Jane s-a simţit strânsă în două braţe puternice, cu capul rezemat pe aceiaşi umeri largi pe care, de atâtea ori, a căutat liniştea în temerile şi grijile ei. La început se îndoia ca nu cumva să fie un vis. A întins mâna timidă şi a atins faţa lui.

– John! a murmurat ea. Spune-mi: eşti tu cu adevărat?

În loc de răspuns, el a strâns-o în braţe.

– Eu sunt, a răspuns emoţionat.

Apoi a adăugat:

– Dar simt ceva în gât care mă împiedică să vorbesc.

Jane a zâmbit şi s-a lipit şi mai mult de el.

– Dumnezeu a fost bun cu noi, dragul meu Tarzan, a zis ea.

Un timp au rămas amândoi tăcuţi. Era suficient că s-au regăsit şi fiecare ştia despre celălalt că trăieşte. În cele din urmă, şi-a regăsit graiul şi au început să vorbească. Au vorbit până când soarele a răsărit, atâtea aveau să-şi povestească, atât de multe întrebări de pus şi de răspuns.

– Dar Jack unde este? a întrebat ea.

– Nu ştiu, a răspuns Tarzan. Ultima dată când am auzit de el era pe front la Argonne.

– Ah! Atunci fericirea noastră nu este chiar completă, a zis ea cu o urmă de tristeţe în glas.

– Aşa este, a răspuns Tarzan, însă acelaşi lucru se petrece azi în nenumăratele familii engleze..., unde mândria învaţă să ia locul fericirii.

Ea a clătinat uşor din cap.

– Eu îmi vreau băiatul, a zis.

– Şi eu de asemenea, a spus Tarzan şi poate că îl vom găsi şi îl vom avea lângă noi. Era viu şi sănătos, când am auzit ultima dată de el. Acum ce ai dori să faci? Ai vrea să reconstruim căsuţa de la moşie, adunându-i pe Wazdiri, câţi vor mai fi rămas, sau vrei să ne întoarcem la Londra?

– Numai să îl găsim pe Jack, a zis ea, pentru că la căsuţa de la ţară visez mereu, şi nu mă atrage cu nimic oraşul. Însă, John, dragul meu, plecarea noastră de aici este tot un vis, pentru că Obergatz mi-a spus că a făcut ocolul regiunii şi nu a găsit nici un loc pe unde s-ar putea trece mlaştinile.

– Eu nu sunt Obergatz, i-a reamintit Tarzan, zâmbind. Azi ne vom odihni, însă mâine vom porni spre Nord. Este un ţinut sălbatic, într-adevăr, dar l-am străbătut o dată şi, deci, îl mai pot stăbate încă o dată.

Astfel, a doua zi de dmineaţă, Tarmangani cu iubita lui soţie au pornit spre Nord în călătoria lor pe valea lui Jad-Ben-Otho... iar pe drum între ei şi ruinele arse ale locuinţei lor, se aflau barbari, fiare sălbatice şi munţii înalţi ai Paluldonului. Dincolo de munţi, reptilele şi mlaştina, iar după aceea stepa aridă, acoperită numai cu tufişuri mărăcinoase, precum şi alte fiare şi oameni pe lângă nenumăratele drumuri obositoare prin ţinuturi necutreierate de nimeni.

Locotenetul Erich Obergatz se târa în patru labe prin iarbă, lăsând în urma lui o dâră de sânge, după împunsătura de suliţă a Janei Clayton, care l-a făcut să cadă, bufnind din copac, la pământ.

Alt zgomot nu a mai făcut decât acel ţipăt pătrunzător, care a fost dovada gravităţii rănii sale. Acum tăcea de frica mare ce i-a pătruns în suflet că demonul acela de femeie îl va urmări şi îl va ucide. Fugea târându-se ca o fiară murdară, căutând un tufiş unde să se poată ascunde şi să zacă.

La început a crezut că o să moară, iar când s-a făcut ziuă a descoperit că rana era mai mult superficială. Suliţa de

cremene a intrat prin muşchii din dreapta, pe sub braţ, producându-i o rană destul de dureroasă, dar nu fatală.

Atunci a început să-şi dorească foarte mult o distanţă cât mai mare între el şi Jane Clayton. A pornit, deci, înainte, halucinând că în acest fel nu va fi observat.

Cu toate că fugea, gândurile lui tulburi se învârteau în jurul unei singure dorinţi: îşi mai făcea planuri să nu o lase în pace; iar dorinţa lui era accentuată de răzbunare.

Se gândea să i-o plătească pentru durerea pricinuită. Îi va plăti pentru faptul că l-a respins, dar până atunci trebuia să se târască, să se ascundă... El singur nu mai ştia cum şi pentru ce. Însă se va întoarce el, cândva, şi o va strânge de gât.

Îşi repeta aceasta până când a început să râdă: râsul acela isteric, răsunător, care a îngrozit-o pe Jane.

După un timp, a observat că îi sângerau genunchii şi îl dureau. A privit cu atenţie înapoi. Nu vedea pe nimeni. A ascultat. Nu auzea nimic care să îi indice că este urmărit.

S-a ridicat atunci în picioare şi şi-a continuat drumul, tristă arătare: plin de noroi şi de sânge, cu barba şi cu părul încâlcite şi pline de ciulini, de noroi uscat şi alte mizerii.

Timpul nu mai era luat în considerare. Mânca fructe, coacăze, zmeură şi rădăcini pe care le săpa în pământ cu degetele. Mergea tot pe malul lacului şi al râului ca să fie lângă apă; iar când urla Ja, se urca repede în copac, ascunzându-se tremurând.

Astfel, după un timp oarecare, a ajuns pe malul de Sud al parcului Jadbenlul, până când un râu lat l-a oprit să înainteze. Dincolo de apa albastră strălucea în lumina soarelui un oraş alb cu totul.

A privit lung în direcţia aceea, clipind din ochi ca o bufniţă. Prin creierul lui zdruncinat s-a strecurat încet şi greu o amintire.

Ceea ce vedea era Alur, oraşul luminii. Prin asociaţie de idei şi-a amintit de Bulur şi de Wazhodoni. Aceştia l-au numit Jad-Ben-Otho. Neamţul a început să râdă puternic,

şi-a umflat pieptul şi a început să păşească în sus şi în jos pe malul apei.

– Eu sunt Jad-Ben-Otho! a început el să strige. Sunt Dumnezeul cel mare! Templul meu şi marele preot sunt în Alur. Ce face Jad-Ben-Otho singur aici în junglă?

A făcut câţiva paşi în apă şi ridicându-şi vocea, a strigat cu putere spre Alur:

– Eu sunt Jad-Ben-Otho! Veniţi aici, robilor, şi conduceţi-l pe Dumnezeu în templul său!

Dar distanţa era prea mare şi ei nu l-au auzit, aşa că nu a venit nimeni; iar mintea lui zdruncinată a fost distrată de alte fapte: o pasăre care zbura prin aer, o grămadă de peştişori înotând la picioarele lui, etc.

S-a repezit după ei, încercând să îi prindă; dar, căzând pe burtă în apă, a început să meargă în felul acesta, încercând zadarnic să prindă peştişorii.

După un timp i-a trecut prin minte că era un leu de mare şi, uitând de peştişori, s-a întins în apă, încercând să înoate cu picioarele, ca peştele cu coada.

Greutăţile, lipsurile, grozăviile, iar în ultimile câteva săptămâni lipsa de hrană, l-au adus pe Erich Obergatz în stare de idioţenie.

A văzut înotând deasupra apei un şarpe acvatic. L-a urmărit târându-se după el. Şarpele a înotat până la mal, lângă gura râului, unde creştea un păpuriş des, iar Obergatz îl urmărea grohăind ca un porc.

A pierdut şarpele în păpuriş, dar a găsit altceva: o barcă ascunsă lângă mal. A examinat-o râzând cu hohote.

Mai erau şi două vâsle în barcă, pe care le-a luat şi le-a aruncat în curentul râului. După ce le-a privit un timp, s-a aşezat în apă, lângă barcă, începând să se bălăcească cu mâna. Îi plăcea să audă plescăiala şi să vadă stropii de apă.

Îşi freca braţul stâng cu palma dreaptă; murdăria dispărea lăsând o pată albă care i-a atras atenţia. S-a frecat mai departe, curăţindu-se uşor de noroiul şi de sângele care îi acoperea corpul. Nu a încercat să se spele, ci se distra

numai de rezultatul ciudat al acțiunii sale.

– Devin alb acum! a strigat el.

Își privea corpul aproape curat iar apoi și-a îndreptat ochii din nou spre orașul Alur, a cărui albeață lucea în lumina soarelui din amiaz.

– Alur, oraș al luminii! a strigt el.

Aceasta i-a amintit din nou de Tulur și prin același proces de asociere și-a amintit că Wazdohonii l-au numit Jad-Ben-Otho.

– Eu sunt Jad-Ben-Otho! a țipat el privind din sou spre barcă.

În momentul acela i-a venit o idee care a prins imediat rădăcini. S-a privit și când a văzut cât de murdară îi era blana de pe șolduri, udă și cu mult mai scurtă decât a fost, a smuls-o de pe el, aruncând-o în lac.

– Zeii nu poartă cârpe murdare, a zis el cu voce tare. Ei nu poartă decât coroane și ghirlande de flori..., iar eu sunt Dumnezeu..., sunt Jad-Ben-Otho și merg să stăpânesc sfânta cetate Alur!

Și-a trecut degetele prin părul și barba încâlcite. Apa a înmuiat scaieții dar nu i-a scos de acolo. Neamțul a clătinat din cap, nemulțumit. A înțeles că barba și părul nu mai erau în armonie cu celelalte calități dumnezeiești ale lui.

Acum a început să judece mult mai lămurit, pentru că o mare idee a pus stăpânire pe el, concentrând asupra unui singur scop. Cu toate acestea era tot un nebun, singura deosebire că avea o idee fixă.

A ieșit din apă și a adunat flori de pe malul râului, flori și ierburi pe care le-a împletit în păr și în barbă; flori frumoase de culori variate, fire de iarbă verde, atârnându-i pe după urechi sau stând drept în sus, ca penele de la pălăria vreunei mari doamne.

Când a ajuns să fie satisfăcut de înfățișarea lui, încredințat că ar putea să impresioneze pe cineva, chiar și pe cea mai indiferentă persoană, asupra veracității dumnezeirii sale, s-a întors la barcă, a împins-o în apă și a sărit repede în ea.

Mişcarea aceasta a făcut ca barca să plutească până în curentul malului, iar curentul a dus-o repede departe de ţărm, spre mijlocul lacului.

Gol cum era, Obergatz a stat drept în picioare, în mijlocul micului său vas, cu braţele încrucişate pe piept, strigând din toate puterile, spre oraş:

– Sunt Jad-Ben-Otho! Să vină marele preot şi inferiorii săi să mă servească!

Simultan cu îndepărtarea bărcii, curentul râului slăbea, până când apele lacului au anihilat efectul cu totul. Atunci vântul l-a împins împreună cu barca mai departe, spre oraş.

Uneori plutea cu spatele spre Alur, alteori cu faţa, aşa că, din când în când, el striga din răsputeri ordinele sale către preoţii oraşului.

A trecut puţin de mijlocul lacului, când cineva de pe zidurile cetăţii l-a descoperit. Astfel, puţin mai târziu, apropiindu-se şi mai mult, un grup mare de războinici, de femei şi de copii s-au adunat să-l privească... Între ei erau preoţi, în frunte cu Ludon, marele preot.

Când barca împinsă de vânt şi de valuri a fost destul de aproape de ei ca să poată să distingă făptura bizară şi să-i înţeleagă cuvintele, privirile hoţeşti ale lui Ludon s-a îngustat ca două muchii de cuţit.

Marele preot a aflat despre scăparea lui Tarzan şi îi era teamă ca nu cumva să-şi unească forţele cu Jadon, (ceea ce ar fi fost destul de firesc), şi să atragă de partea lor destui recruţi care să creadă ca el. Ştia bine că Dorul-Otho, chiar unul fals, fiind de partea inamicului, ar putea cu uşurinţă încurca toate planurile.

Barca se apropia. În curând va fi prinsă de curentul de aer de pe lângă malul acesta şi dusă repede spre râul care vărsa apele alcului Jadbenlul în lacul Jadbalul.

Preoţii inferiori îl priveau întrebător pe Ludon.

– Aduceţi-l aici! a zis hotărât acesta. Dacă este Jad-Ben-Otho trebuie să îl cunosc imediat.

Preoţii au alergat în curtea palatului şi au chemat războinicii.

– Mergeţi să îl aduceţi pe străinul acela la Ludon, au zis ei mai departe. Dacă este Jad-Ben-Otho, îl vom cunoaşte imediat.

Iată cum a ajuns Obergatz în faţa marelui preot din Alur. Ludon l-a privit pătrunzător câteva clipe, pe acest om gol şi atât de ornamentat pe cap.

– De unde ai venit? a întrebat el.

– Sunt Jad-Ben-Otho, a zis neamţul mândru. Vin din cer. Unde este marele preot?

– Eu sunt marele preot, a răspuns Ludon.

Obergatz abătut din palme pentru a cere atenţie.

– Pune să mi se spele picioarele şi să mi se aducă mâncare! a zis cu o voce impunătoare şi măreaţă.

Ochii lui Ludon s-au îngustat de viclenie. S-a aplecat adânc, până când a ajuns cu fruntea de pământ, la picioarele străinului, sub ochii unei mulţimi de preoţi şi de războinici din palat.

– Hei, sclavilor, a strigat el ridicându-se, aduceţi apă şi hrană pentru marele nostru Dumnezeu!

Aşa a recunoscut marele preot şi a acceptat în faţa poporului său pe locotenteul Obergatz drept Dumnezeul Paluldonului.

De asemenea nu a trebuit mult ca zvonul să se răspândească de la un capăt la altul al oraşului, ba chiar şi dincolo de limitele acestuia, prin sate şi până la Tulur.

A sosit acum adevăratul Dumnezeu: însuşi Jad-Ben-Otho, care a trecut de partea lui Ludon, marele preot. Mosar nu a mai pierdut timpul şi s-a aşezat numaidecât la dispoziţia lui Ludon, fără să mai menţioneze nimic despre pretenţiile sale la tron.

Părerea intimă a lui Mosar era că trebuie să se considere un om fericit, dacă îi va pemite să rămână liniştit la Tulur. Iar această părere nu era deloc greşită.

Dar, fiindcă Ludon considera că l-ar mai putea folosi,

l-a lăsat liber, trimiţându-i un mesaj să vină la Alur cu toţi războincii săi, deoarece s-a zvonit că Jadon ridică o armată mare la nord şi are intenţia să pornească împotriva cetăţii Alur.

Obergatz trăia minunat în rolul lui Dumnezeu. Avea destulă hrană, linişte sufletească şi odihnă; această viaţă a determinat mintea lui să revină la raţiunea care începuse să-l părăsească.

Într-un anume sens, era mai nebun decât înainte, deoarece, acum, nici o putere din lume nu l-ar mai fi putut convinge că nu este Dumnezeu cu adevărat şi că este o biată fiinţă muritoare.

I s-au pus robi la dispoziţie, cărora Obergatz le dădea ordine măreţe, ca de la Dumnezeu.

Dintr-un anumit punct de vedere se potrivea de minune cu Ludon: în privinţa cruzimii fireşti păreau a fi tot timpul de acord. Marele preot a văzut în acest străin o forţă puternică, cu ajutorul căreia să îşi menţină pentru totdeauna supremaţia absolută în Paluldon.

În felul acesta, viitorul lui Obergatz părea asigurat, atâta timp cât ar fi vrut să joace rolul lui Dumnezeu pentru marele preot Ludon.

În curtea principală a templului, s-a ridicat un tron în faţa altarului de la răsărit, în care să poată sta Jad-Ben-Otho asistând la sacrificiile ce îi erau oferite la răsăritul şi apusul soarelui.

Aceste spectacole îi plăceau atât de mult neamţului, încât în sufletul său crud şi pe jumătate nebun găsea satisfacţia de a înjunghia singur victimele cu cuţitul de sacrificiu. În asemenea momente, atât poporul, cât şi preoţii se înclinau la pământ cu mare smerenie înaintea temutului lor zeu.

Dacă Obergatz nu i-a învăţat să îl iubească pe Dumnezeul lor mai mult, i-a învăţat, totuşi, să se teamă de el, aşa cum niciodată nu s-au mai temut. Astfel, Jad-Ben-Otho a ajuns nume şoptit ca ameninţare copiilor din oraş mai puţin

cuminţi.

Ludon a pus în circulaţie, prin preoţii şi sclavii săi, ştirea că Jad-Ben-Otho a ordonat tuturor credincioşilor să se adune în jurul steagului marelui preot din Alur.

Ceilalţi, care nu doreau să adere la aceasta, au fost blestemaţi: în special Jadon şi şarlatanul care a pretins că este Dorul-Otho.

Din blestem trebuia să rezulte o moarte grabnică în urma unor suferinţe teribile. Ludon a emis apoi mesajul, cerând să i se aducă numele oricărui războinic care s-ar plânge de vreo durere, aceia fiind suspectaţi, întrucât efectul blestemului se manifesta la început prin dureri uşoare resimţite de cei necuraţi în gândurile pentru sfânta cauză a lui Ludon.

Acesta îi sfătuia pe toţi care simt dureri să îşi consulte conştiinţa şi să se străduiască să îi fie devotaţi lui.

Rezultatul a fost demn de notat: jumătate de naţiune fără dureri, în timp ce "necuraţii" mergeau în Alur pentru a-şi oferi serviciile lui Ludon, sperând în taină că le vor trece micile dureri de la braţ, de la picior sau stomac, şi că, în orice caz, nu se vor înrăutăţi.

CAPITOLUL XXI

Pregătiri de război

Tarzan şi Jane au făcut ocolul marginii de răsărit a lacului Jadabalul şi au trecut peste râul de la capul de nord al locului. Mergeau liniştiţi şi încet ca să poată fi în siguranţă, şi să nu obosească prea mult.

Tarzan, găsindu-şi în sfârşit soţia, s-a decis să evite orice incident ce i-ar fi putut despărţi din nou, sau care le-ar fi întârziat sau împiedicat ieşirea din Paluldon.

Metoda de a străbate mlaştinile din nou, nu îl prea interesa pe moment; va avea timp suficient să se gândească

şi la acest amănunt, la timpul potrivit.

Orele vieţii lor erau pline de fericire şi de mulţumirea reunirii după o despărţire atât de îndelungată. Aveau multe de povestit, pentru că şi unul şi celălalt au trecut prin multe locuri şi prin multe evenimente, încercări şi aventuri ciudate, aşa că fiecare clipă îşi avea valoarea ei din momentul în care s-au reântâlnit.

Intenţia lui era să aleagă un drum care ar trece pe dincolo de Alur şi de satele Hodonilor împrăştiate la sud de oraş: un drum cam pe la mijloc, între oraş şi munţi, evitându-i în felul acesta, cât era posibil, pe Wazdoni şi pe Hodoni, în partea locului aflându-se teritoriul neutru, nelocuit nici de unii, nici de alţii.

În felul acesta, ar fi mers spre nord-vest până în dreptul trecătorii Korulja, unde au plănuit să se oprească pentru a-i face o vizită de adio lui Omat şi pentru a comunica Gundului cuvintele Panatleii. De asemenea mai avea un plan prin care să asigure fetei o întoarcere rapidă şi în siguranţă la tribul ei.

În a patra zi a călătoriei lor, tocmai când au ajuns în preajma râului care trece prin Alur, Jane l-a prins, deodată, pe Tarzan de mână, arătându-i ceva, în faţa lor, la marginea unei păduri. Acolo, la umbra unui copac uriaş, se vedea o namilă mare; un animal enorm pe care Tarzan l-a recunoscut imediat.

– Ce este aceea? a şoptit ea.

– Un Grif, a răspuns Tarzan. L-am întâlnit, însă, în locul cel mai nepotrivit. Nu este nici un copac pe o rază de cincizeci de metri, decât acela lângă care se află fiara. Trebuie să ne întoarcem. Nu vreau să risc nimic, acum când sunt cu tine. Să sperăm, draga mea, că nu o să ne simtă.

– Şi dacă ne simte?

– Va trebui să risc.

– Ce anume să rişti? a întrebat Jane nedumerită.

– Să risc să îl determin să se supună voinţei mele, după cum l-am mai supus pe unul, a răspuns Tarzan. Ţi-am spus...

nu îți amintești?

– Ba da, dar nu mi-am închipuit că poate să fie atât de mare. Parcă ar fi un vapor de război.

Tarzan a început să râdă.

– Nu tocmai, a zis el, dar trebuie să recunosc că totuși se aseamănă când se avântă să atace.

În timpul acesta au pornit încet înapoi astfel încât să nu atragă atenția fiarei.

– Cred că o să scăpăm, a zis Jane cu o voce încordată de emoția care o stăpânea.

Un muget surd și prelung, care părea un tunet îndepărtat, se auzea din urma lor, dinspre pădure.

Tarzan a clătinat din cap, contrariat.

– Poftiți, domnilor, a început el zâmbind, reprezentația începe. Nemaivăzut, nemaiauzit, nemaipomenit!

Cu aceste cuvinte și-a luat soția în brațe, a strâns-o la piept și a sărutat-o.

– Nu putem ști, Jane, ce se va întâmpla, a zis el. Voi face tot ce îmi va sta în puteri... Dă-mi sulița ta și să nu fugi. Singura noastră speranță stă în cerierul redus al fiarei nu în forțele noastre. Dacă o pot stăpâni... În sfârșit, să vedem.

Fiara a ieșit din pădure și privea în toate părțile căutându-i pe ei cu ochii ei slabi.

Tarzan a ridicat vocea și a scos strigătul acela fantastic al Torodonului:

– Uii-hoo! Uii-hoo!

Fiara enormă s-a oprit pe loc, nemișcată, cu atenția încordată spre chemarea auzită. Tarzan a înaintat spre Grif, cu Jane alături de el.

– Uii-hoo! a strigat el din nou, impunător.

Fiara a mugit din nou, surd și prelung, înaintând spre ei.

– Perfect! a exclamat Tarzan. Totul pare să fie în favoarea noastră acum. Poți să te abții? Dar de ce te întreb oare?

– Nu știu ce este frica, dacă sunt lângă tine, a zis ea

încet, strângându-l de braț.

În felul acesta, s-au apropiat amândoi de monstrul uriaș al unei epoci uitate demult, până când au ajuns lângă umărul lui enorm.

– Uii-hoo! a strigat Tarzan, izbindu-l peste bot cu coada suliței.

A urmat mușcătura fiarei în aer, mușcătură care nu l-a ajuns și care, era evident, nu intenționa să-l ajungă, dar care era răspunsul dorit.

– Haide! a zis Tarzan

Luând-o de mână pe Jane, a condus-o prin spatele monstrului și în sus pe spinarea lui lată, până la gât, lângă coarne.

– Acum vom călări așa cum știau să călărească strămoșii noștri, față de care faima regilor moderni rămâne în umbră, o afacere neânsemnată... Cum ți-ar plăcea să treci prin Hyde Park, în Londra, călare pe unul dintre aceștia?

– Mă tem că "charlestonii" se vor speria de costumele noastre de călărie, a spus ea râzând.

Tarzan l-a condus pe Grif în direcția în care vroia să meargă. Vaduri, râuri și maluri nu îngreunau cu nimic drumul acestei fiare enorme.

– Un tanc preistoric, nu-i așa?

– Sunt convinsă de aceasta, a răspuns Jane râzând.

La un moment dat, s-au întâlnit pe neașteptate cu un grup de vreo zece ostași Hodoni, când Griful a ajuns într-un luminiș din pădure.

Indivizii erau întinși la umbra unui copac răzleț. Când au văzut fiara, au strigat și, consternați, au sărit în picioare, iar la strigătele lor, Griful a scos mugetul lui puternic și a pornit să atace.

Războincii au fugit în toate direcțiile, în timp ce Tarzan se străduia, izbind bestia peste bot cu coada suliței, să o determine să-l asculte. A reușit tocmai în momentul când Griful era aproape să înhațe un ostaș pe care, după toate aparențele, l-a ales ca pradă.

Fiara s-a oprit, mormăind; iar bietul ostaş a mai aruncat o privire unică înapoi; - se vedea fața contractată de groază - şi a dispărut în adâncul pădurii.

Tarzan era încântat. A avut unele îndoieli că nu va putea să stăpânească fiara, dacă acesteia îi va intra în cap că trebuie să atace pe cineva. De aceea, a avut intenția să îl elibereze înainte de a ajunge în Korulja.

Acum, însă, şi-a schimbat proiectul... Vor merge până în satul lui Omat călare pe Grif, şi Koruljanii vor avea subiect de discuție generații întregi de acum înainte.

Tarzan nu se gândea la aceasta numai pentru a face impresie. Se gândea la siguranța Janei, ştiind că ea nu va avea nimic de suferit din partea oamenilor, şi nici din partea fiarelor, atâta timp cât va călări pe cea mai grozavă ființă din întreg Paluldonul.

În timp ce ei înaintau încet spre Korulul, mersul natural al unui Grif nefiind energic, un grup de ostaşi îngroziți, a sosit gâfâind greu în Alur, răspândind o veste fantastică despre Dorul-Otho. Nu numai că nu îndrăzneau să rostească cu voce tare acest nume, ci vorbeau despre el ca despre Jadguru, relatând că l-au văzut călare pe un Grif enorm, iar lângă el călărea frumoasa străină pe care Kotan dorise să o facă regină a Paluldonului.

Această poveste a ajuns şi la urechile lui Ludon, care i-a chemat pe ostaşi punându-le diferite întrebări. În cele din urmă, s-a convins că aceştia spuneau adevărul, iar, când a aflat şi direcția în care mergea Tarzan, şi-a închipuit numaidecât că erau în drum spre Jalur ca să-l găsească pe Jadon, fapt pe care, ştia foarte bine, trebuia să-l împiedice cu orice preț.

După cum proceda întotdeauna în cazuri extreme, l-a chemat la el pe Pansat, să se sfătuiască cu el, rămânând amândoi mult timp închişi în camera marelui preot.

Când întrevederea lor a luat sfârşit, planul era pregătit.

Pansat a mers repede în camera lui, unde şi-a aruncat masca şi insignele de preot, îmbrăcându-se şi înarmându-se

ca un războinic, după care s-a întors la Ludon.

— Bravo! a exclamat acesta când l-a văzut. Nici prietenii tăi, nici robii care te slujesc nu te vor recunoaşte acum. Nu pierde timpul, Pansat, deoarece totul depinde de energia cu care vei lovi. Şi... nu uita: ucide-l pe om, dacă poţi; dar în orice caz să aduci femeia în viaţă. Înţelegi?

— Da, stăpâne, a răspuns preotul.

Astfel, un om singuratic a plecat din Alur, îndreptându-se spre nord-vest, spre Jalur.

Trecătoarea vecină cu Korulja, mai la Nord de aceasta, era nelocuită, motiv pentru care Jadon, general bătrân şi cunoscător în arta războiului, a ales acest loc pentru mobilizarea armatei sale ca punct de plecare asupra Alurului.

Două lucruri i-au influenţat această alegere.

Mai întâi, faptul că, putând să îşi ţină planurile ascunse de inamic, ar fi avut avantajul să surprindă forţele lui Ludon, atacându-le dintr-o direcţie de unde nu bănuiau.

În al doilea rând, îşi putea feri oamneii de multele poveşti din oraşe, unde circulau cele mai fantastice zvonuri despre sosirea în Alur a lui Jad-Ben-Otho şi despre trecerea Dumnezeului de partea lui Ludon, marele preot, în scopul de a-l susţine în războiul cu Jadon.

Trebuiau inimi tari, inimi dintre cele mai credincioase, care să nu acorde atenţie ameninţărilor insinuate asupra unei răzbunări divine care i-ar asupri pe cei trecuţi de partea lui Jadon.

Au început să fie tot mai dese dezertările din rândurile şefului cetăţii Jalur, iar cauza dreaptă a acestuia părea că se clatină şi în curând se va prăbuşi.

Aşa stăteau lucrurile când santinela postată pe moviliţa din intrare trecătorii a trimis mesajul că a observat ceva jos, pe vale, ceva care părea să fie, de la distanţă, nici mai mult nici mai puţin decât două fiinţe călărind pe spatele unui Grif. Mai spunea că i-a văzut numai când au trecut prin locuri deschise şi că drumul lor părea a fi în partea de sus

a râului, spre Korulja.

Jadon era înclinat la început să se îndoiască de realitatea celor spuse de informatorul său; dar, ca oricare general bun, nu putea să lase necercetată nici o informaţie posibil falsă. S-a hotărât să meargă singur pe moviliţă şi să afle cât mai repede cât adevăr era în ceea ce spunea santinela că a observat prin vizorul eronat al fricii.

Dar abia a luat loc lângă santinelă, când acesta i-a atins braţul indicându-i un loc spre Sud.

– Priveşte-i! Sunt mai aproape acum, a şoptit el. Se văd destul de bine.

Şi chiar aşa era: la mai puţind e cinci sute de metri depărtare, Jadon a avut ocazia să vadă ceea ce nu a mai văzut niciodată în toată viaţa sa în Paluldon: două fiinţe omeneşti călărind pe spatele lat al unui Grif.

La început nu îi venea să creadă ceea ce vedea cu proprii ochi, dar, după un timp, a trebuit să accepte că fiinţele acelea nu puteau să fie o închipuire... Apoi l-a recunoscut pe omul de pe Grif şi scoţând un sunet de mare surpriză, s-a ridicat în picioare.

– El este! a strigat Jadon către oamenii din jurul său. Este chiar Dorul-Otho!

Strigătul lui Jadon a fost auzit atât de călăreţii care nu îi înţelegeau cuvintele, cât şi de Griful care răcnea sălbatic, pornind spre moviliţă. Urmat de câţiva dintre cei mai curajoşi soldaţi, Jadon a alergat înaintea noilor sosiţi.

Tarzan a evitat întotdeauna certurile inutile, aşa că a încercat să oprească animalul, dar fiara nu a vrut să accepte comanda imediat; au trecut, astfel, câteva momente până când Griful a recunoscut voinţa stăpânului său. Ambele părţi au ajuns foarte aproape una de alta mai înainte ca Tarzan să fi reuşit să oprească atacul nebun al fiarei.

Cu toate acestea, Jadon şi războincii săi au realizat că această fiară, care mugea de se cutremura pământul, venea spre ei cu intenţii rele.

De aceea, judecata se impuse curajului, şi s-au urcat toţi

într-un copac, tocmai undeTarzan a reuşit să-l stăpânească pe Grif. Atunci Jadon i-a strigat din copac:

– Suntem prieteni! Eu sunt Jadon, şeful din Jalur. Atât eu, cât şi ostaşii mei ne aplecăm capetele la pământ în faţa lui Dorul-Otho, şi îl rugăm să ne ajute în lupta pe care o avem cu Ludon pentru cauza dreptăţii.

– Încă nu l-ai învins? a întrebat Tarzan. Am considerat că eşti de mult rege în Paluldon.

– Nu încă, a răspuns Jadon. Poporul se teme de marele preot; iar acum, când are în templu unul care pretinde că este Jad-Ben-Otho, au început să se teamă şi ostaşii mei. Însă, dacă ar şti că Dorul-Otho s-a întors şi că le-a binecuvântat cauza, sunt ferm convins că victoria va fi de partea noastră.

Tarzan s-a gândit un timp, după care a răspuns:

– Jadon, a început el, tu ai fost unul dintre puţinii care au crezut în mine şi care doreau să mi se acorde primirea cuvenită. Am o datorie de plătit lui Jadon şi o răfuială cu Ludon, nu numai în privinţa mea, ci mai ales în privinţa soţiei mele. Voi merge cu tine, Jadon, să îi plătesc nelegiuirea lui Ludon. Spune-mi, şefule, cum poate DorulOtho să fie folositor poporului tău?

– Însoţeşte-mă până la Jalur şi prin satele de acolo, a răspuns Jadon repede. În acest fel poporul va vedea că eşti într-adevăr Dorul-Otho şi că aprobi cauza lui Jadon.

– Ai impresia că vor crede mai mult în mine decât înainte? a întrebat Tarzan.

– Cine va îndrăzni să se înfrunte ideea că acela care călătoreşte pe spatele unui Grif este Dumnezeu? a replicat bătrânul şef.

– Şi, dacă particip la bătălia de la Alur, a întrebat Tarzan, cum ar putea să fie soţia mea în siguranţă în timpul lipsei mele?

– Va rămâne în Jalur, împreună cu prinţesa Ghizi şi cu femeile de la palatul meu, a răspuns Jadon. Acolo va fi în siguranţă, deoarece voi lăsa câţiva războinci să le ocrotească.

Dar spune-ne, Dorul-Otho, că vei veni, şi fericirea mea va fi completă, deoarece chiar fiul meu, Tadeu, înaintează asupra Alurului cu o armată din partea de Nord-Vest. Armatele noastre vor fi atunci victorioase!

– Bine, Jadon, ţi se va împlini dorinţa; dar mai întâi trebuie să aducem cât mai multă carne pentru Griful meu.

– Sunt mai multe cadavre sus în lagăr, a răspuns Jadon, deoarece oamenii mei le-au vânat.

– Bine! a exlamat Tarzan. Să le aducă aici!

După ce carnea a fost adusă şi lăsată la o oarecare distanţă, Tarzan a coborât de pe spinarea Grifului şi a hrănit-o cu propria lui mână.

– Ai grijă să aibă întotdeauna suficientă carne, i-a zis el lui Jadon, cu convingerea că stăpânirea lui asupra animalului ar putea să fie de scurtă durată, dacă acesta s-ar întâmpla să flămânzească prea mult.

Abia a doua zi de dimineaţă au fost pregătiţi să plece spre Jalur. Tarzan şi-a găsit Griful acolo unde l-a lăsat cu o seară înainte, lângă cadavrele a două antilope şi a unui leu, însă nu mai era nimic acolo decât Griful.

– Paleontologii susţin că era ierbivor, a explicat Tarzan Janei când s-au apropiat amândoi de fiară.

În călătoria lor până la Jalur, au încercat să treacă prin toate satele împărştiate în drum şi unde Jadon spera să stârnească un mare entuziasm pentru cauza lui.

Tarzan avea în faţa lui un grup de războinci ce avea rolul de a avertiza poporul să nu se sperie de Grif, şi, de asemenea, cum să îl primească pe Dorul-Otho, potrivit rangului său.

Rezultatul a fost mai mult decât a sperat Jadon şi nu i s-a întâmplat să rămână cineva, în niciunul dintre satele prin care au trecut, care să nu creadă în dumnezeirea lui Tarzan.

În timp ce se apropiau de Jalur, s-a alăturat de ei şi un războinic străin pe care nici un ostaş din partea lui Jadon nu îl cunoştea.

Spunea că vine dintr-un sat de la Sud şi că a fost

neândreptăţit de un şef asociat al cauzei lui Ludon, motiv pentru care a dezertat din rândurile ostaşilor marelui preot, şi mergea spre Nord în speranţa că va găsi un rost în Jalur.

Deoarece orice ajutor, oricât de mic, era binevenit, bătrânul şef a dat voie şi străinului să îi însoţească, astfel că războinicul a mers cu ei până la Jalur.

Acum apărea întrebarea ce să facă cu Griful în timpul cât ei stăteau în oraş.

Cu multă dificultate a reuşit Tarzan să-l împiedice a-i ataca pe cei care se apropiau de el, atunci când au intrat în tabăra lui Jadon de la gura trecătorii nelocuite de lângă Korulja. În timpul marşului, însă, cretura părea că s-a mai obişnuit cu prezenţa Hodonilor.

Aceştia nu îi mai dădeau nici un motiv de supărare, rămânând cât mai la distanţă; iar când fiara a trecut pe străzile oraşului, Hodonii o priveau de sus, de la ferestrele şi acoperişurile caselor, unde se ştiau în siguranţă.

Cu toate acestea, oricât de domesticit era, nimeni nu s-ar fi gândit să îi lase trecere liberă în oraş.

Cineva a găsit, în cele din urmă, soluţia potrivită de a-l închide într-o curte cu ziduri înalte, care se afla chiar lângă palat; astfel, Tarzan l-a condus în intreriorul curţii, după ce mai întâi au descălecat şi el şi Jane.

Acolo i se arunca destul de regulat carne, ca să se sature, şi a fost lăsat în voia sa. Iar locuitorii smeriţi ai oraşului nici nu s-au gândit măcar să urce pe zidurile curţii pentru a-l privi.

Jadon i-a condus pe Tarzan şi Jane în apartamentele prinţesei Ghizi, care, când l-a văzut pe Tarzan, s-a aruncat la pământ, atingându-i picioarele cu fruntea.

Era acolo şi Panatlea, care nu şi-a putut stăpâni bucuria şi fericirea când l-a văzut pe Tarzan.

Când le-a comunicat că Jane este soţia lui, acestea i-au arătat şi ei aceeaşi smerenie, deoarece până şi cei mai sceptici dintre ostaşii lui Jadon erau convinşi acum că adăpostesc în oraşul Jalur un zeu şi o zeiţă.

De asemenea, mai credeau că, cu ajutorul puterii celor doi, Jadon va fi în curând victorios, iar pe tronul din Paluldon va fi aşezat bătrânul "viteaz ca leul".

Tarzan a aflat de la Ghizi că Tadeu s-a întors şi că se vor căsători după rit religios, potrivit obiceiurilor poporului său, îndată ce Tadeu se va reântoarce din bătălia ce se va desfăşura la Alur.

Recruţii se adunau acum în oraş din toate părţile. Din acest motiv, s-a luat decizia ca, a doua zi, Tarzan şi Jadon să se înapoieze la corpul principal de trupe din tabăra ascunsă, după care, profitând de întunericul nopţii, să pornească un atac puternic împotriva forţelor lui Ludon.

L-au avertizat şi pe Tadeu, trimiţându-i un mesaj acolo unde era cu ostaşii lui, în partea de nord a Jadbenlului, numai la câţiva kilometri de Alur.

Pentru îndeplinirea acestor planuri a fost necesar ca Jane să fie lăsată în palatul lui Jadon din Jalur, împreună cu Ghizi şi femeile de serviciu, iar paza lor a fost încredinţată mai multor războinici dintre cei mai credincioşi.

Tarzan, liniştit înt-o oarecare măsură, şi-a luat rămas bun de la soţia sa, fără a se îngrijora de siguranţa ei. Încălecând, deci, din nou pe Grif, a pornit din oraş, împreună cu Jadon şi ostaşii acestuia, spre defileul Korulgrif.

La intrarea în trecătoare, Tarzan a renunţat la Grif, deoarece l-a slujit destul, iar de acum nu putea să îl mai utilizeze în atacul asupra oraşului Alur de a doua zi.

Evident că, nefiind văzut călare de inamic, efectul intrării sale în Alur nu ar fi fost acelaşi.

Aplicându-i-se vreo două lovituri bune cu coada suliţei, enormul animal a pornit, mugind surd, spre interiorul Korulgrifului. Dar nici Tarzan nu regreta plecarea lui, deoarece niciodată nu putea şti care ar fi fost clipa cînd animalul şi-ar fi pierdut cumpătul, iar pofta lui nemăsurată pentru carne fi determinat atacul asupra grupului de războinici. Imediat după sosirea lor la intrarea în defileu a început marşul către frumoasa cetate Alur.

CAPITOLUL XXII

În ghearele lui Ludon

Seara, un războinic din palatul din Jalur s-a strecurat pe nesimţite în cuprinsul templului. A mers tocmai în direcţia unde erau ascunşi preoţii inferiori. Prezenţa lui nu a stârnit nici o bănuială, fiind ceva comun ca ostaşii să aibă afaceri în interiorul templului.

Războincul a ajuns, în sfârşit, la intrarea unei camere în care s-au adunat mai mulţi preoţi pentru cină. Au terminat cu riturile ceremoniei sacrificiului de seară, şi nu mai era nimic de natură religioasă care să le ia timpul până la riturile ce le aveau de îndeplinit odată cu răsăritul soarelui.

Războinicul acesta ştia, ca întreg Paluldonul, că nu mai exista nici o legătură între templu şi palatul din Jalur. De asemenea, se mai ştia că Jadon tolera prezenţa preoţilor, permiţându-le actele crude şi dezgustătoare, numai datorită faptului că aşa a fost tradiţia la Hodonii din Paluldon de veacuri nenumărate..., iar omul care ar fi încercat să se amestece în ceremoniile preoţilor ar fi trebuit să fie de o îndrăzneală fără seamăn.

Se mai ştia că nici Jadon nu a intrat vreodată în palat. Totuşi, lumea venea la templu, iar credincioşii îşi adunau ofrandele regulat, după cum şi sacrificiile de seară şi de dimineaţă se făceau tot atât de regulat ca în toate templele din Paluldon.

Toate acestea le ştia foarte bine ostaşul, poate mai bine decât s-ar fi cuvenit să ştie un simplu războinic. De aceea a ales el templul, pentru a primi ajutorul pe care îl căuta pentru a îndeplini misiunea sa.

Intrând în apartamentul unde stăteau preoţii, i-a salutat după cum era obiceiul în Paluldon, dar, făcând în acelaşi timp un semn cu degetul: semn care nu ar fi atras atenţia nimănui, sau poate că abia ar fi fost realizat de cineva care nu i-ar fi înţeles rostul.

S-a observat imediat că în cameră se aflau şi dintre aceia ce i-au remarcat gestul, deoarece doi preoţi s-au ridicat de la locurile lor, apropiindu-se de ostaşul rămas lângă uşă, răspunzând, în acelaşi timp, şi unul şi altul semnalului făcut.

Nu au vorbit decât un moment după care războinicul a salutat şi a plecat. După puţin timp s-a îndepărtat şi unul dintre preoţii care a vorbit cu ostaşul, urmat imediat de celălalt preot.

Afară, pe coridor, îi aştepta războinicul, pe care l-au condus într-o cameră dintr-un alt coridor mai mic. Aici au vorbit toţi trei în şoaptă, mai mult timp. Apoi războinicul s-a întors în palat, iar preoţii în propriile camere.

Apartamentele femeilor din palatul din Jalur se aflau toate pe aceeaşi parte a unui coridor. Fiecare apartament avea ferestre mari de partea cealaltă, dând în grădină. Într-una dintre aceste camere dormea Jane Clayton singură.

Paledonso al marelui căpitan de la nord nu cunoştea orgiile de care răsunau palatul regelui din Alur, Jalur fiind un oraş tăcut, în comparaţie cu capitala. Cu toate acestea, nu lipsea niciodată o gardă la fiecare intrare spre camerele lui Jadon şi ale familiei sale, cum nu lipsea nici de la poarta care ducea spre templu, nici de la cea dispre oraş.

Aceste gărzi erau însă mici, constând, de obicei, numai din cinci-şase războinici. Unul era santinelă, în timp ce ceilalţi dormeau. Aceasta era situaţia când s-au prezentat doi ostaşi, câte unul la fiecare capăt al coridorului, în faţa santinelelor făcând pază pentru siguranţa Janei Clayton şi a prinţesei Ghizi, repetând, după clişeul obişnuit, cuvinte ce anunţau că sunt trimişi să-i schimbe din post.

Nu s-a întâmplat niciodată ca vreunui războinic să îi pară rău că este schimbat din postul de santinelă. Atâta timp cât, în împrejurări diferite, ar fi putut pune întrebări numeroase, acum este mulţumit să scape de monotonia unei datorii atât de detestate în mod universal. De aceea aceste două santinele au acceptat să fie înlocuite, fără să mai întrebe nimic, pornind repede spre locurile lor de dormit.

După aceea a intrat în coridor un al treilea războinic, iar toţi trei au mers împreună până la uşa camerei unde dormea soţia lui Tarzan.

Unul dintre ei era străinul ce l-a întâmpinat pe Tarzan şi pe Jadon când s-au apropait de Jalur cu o zi-două înainte..., şi era cel care a intrat în templu cu puţin timp înainte; dar figurile colegilor săi erau necunoscute, chiar unul altuia, deoarece un preot îşi eliberează faţa de mască destul de rar, chiar în prezenţa camarazilor săi.

Au ridicat uşor draperiile de la uşă, care ascundeau interiorul camerei trecând şi furişându-se pe coridor înăuntru. Într-un colţ, pe un strat gros de blănuri, dormea lady Jane.

Fiind desculţi, intruşii nu au făcut nici un zgomot în timp ce traversau încăperea de piatră. O rază de lună, trecând prin fereastra de lângă pat, a scos în relief frumuseţea conturului unui braţ şi a unui umăr alb ca laptele pe negrul blănii de sub ea, precum şi profilul perfect al Janei.

Dar nici frumuseţea femeii care dormea, nici situaţia ei nu au trezit în bărbaţi sentimentele de pasiune sau de milă pe care imaginea ei le-ar fi stârnit în pieptul oamenilor normali.

Ea nu era, pentru acei preoţi, decât o bucată de lut, şi nici nu puteau să conceapă acea pasiune ce a împins oamenii la intrigă şi omucidere pentru posesiunea acestei frumoase fete americane care acum influenţa destinele necunoscutului Paluldon.

Pe podeaua camerei se aflau nenumărate piei tăbăcite, iar când cei trei inşi au ajuns lângă femeia care dormea, şeful lor s-a aplecat şi a ridicat una dintre pieile mai mici pe care a întins-o ţinând-o pe deasupra feţei Janei.

— Acum! a şoptit el.

Simultan a aruncat pielea pe faţa fetei, înăbuşindu-i ţipetele, în timp ce ceilaţi doi au prins-o de braţe şi de picioare, împiedicându-i orice mişcare.

I-au legat apoi, repede, mâinile la spate şi i-au pus un

căluş în gură, lucrând fără un zgomot cât de mic care să îi fi trezit pe ocupanţii camerei vecine.

Smucind-o brutal de picioare, au încercat s-o forţeze să meargă spre fereastră. Ea, însă, a refuzat să înainteze, trântindu-se din nou pe podea. Preoţii erau foare nervoşi şi ar fi recurs şi la alte mijloace, mai drastice, ca să o determine să îi asculte, dar nu îndrăzneau să meargă până acolo, deoarece furia lui Ludon s-ar fi dezlănţuit îngrozitor asupra aceluia ce ar fi atins-o cumva pe Jane, pe care o dorea vie şi neatinsă.

Au fost, deci, nevoiţi să o ridice şi să o ducă pe sus. Dar, şi în acest fel, fata le-a provocat greutăţi, zbătându-se din toate puterile. În cele din urmă, au reuşit să o treacă pe fereastră, în grădina palatului, de unde unul dintre cei doi preoţi i-a condus spre o portiţă din partea de sud a împrejurimii.

Dincolo de această portiţă începea un rând de trepte ducând în jos spre râu, iar la capătul scării erau legate câteva bărci. Pansat a fost foarte norocos că şi-a găsit ajutoare printre cei care cunoşteau atât de bine templul şi palatul, deoarece, altfel, nu ar mai fi scăpat niciodată din Jalur cu prizoniera.

Aşezând femeia în fundul bărcii, a trecut imediat şi a luat o vâslă. Colegii săi au desfăcut micul pripon şi au împins micul vas în curentul râului.

Iar, după ce opera lor de trădare a fost completă, şi-au îndreptat paşii spre templu, în timp ce Pansat, vâslind cu putere în partea de jos a curentului, se apropia repede de lacul Jadbenlul, pe ale cărui maluri se ridica Alur.

Luna a apus. La răsărit nu se vedea încă nici un semn de apropiere a zilei. În întunericul ce domnea înaintea ivirii zorilor, un lung şir de ostaşi se strecura în interiorul cetăţii Alur.

Planurile lor au fost bine întocmite, şi părea că nu există nici o putere care să împiedice îndeplinirea lor. O ştafetă a

fost trimisă de Tadeu, ale cărui trupe staţionau la nord-est de cetate. Tarzan, împreună cu un detaşament de trupe, urma să intre în templu prin trecătoarea secretă pe care numai el o ştia, iar Jadon cu mai multe trupe urmau să treacă să atace porţile palatului.

Conducâdu-şi mica lui oaste, Tarzan se furişa pe străzile sucite ale Alurului, reuşind să ajungă neobservat până în faţa clădirii ce ascundea intrarea în trecătoare secretă. Această intrare nu era păzită de nici o santinelă, fiindcă existenţa ei nu era cunoscută decât unor preoţi.

Ca să faciliteze trecerea războinicilor prin tunelul acela strâmt şi cotit, Tarzan a aprins o torţă adusă în acest scop. A pornit înaintea lor cu torţa în mână, indicându-le drumul.

Era convins că putea să facă foarte mult, odată ce va ajunge cu trupa sa în camerele interioare ale templului, deoarece un atac reuşit în acest loc ar aduce după sine o confuzie şi consternare printre preoţii uşor de înfrânt, çeea ce i-ar fi permis să atace forţele palatului prin spate, în timpul cât Jadon îi reţinea ocupaţi la porţi, iar forţele lui Tadeu se revărsau peste zidurile din nord.

Jadon a considerat de mare valoare, ca efect moral, apariţia subită şi misterioasă a lui Dorul-Otho în inima templului, aşa că a insistat pe lângă Tarzan să profite de faptul că mulţi dintre ostaşii lui Ludon au reacţionat supunându-se acestuia sau lui Dorul-Otho, deoarece au trecut, deocamdată, de partea lui Ludon mai mult de frica ce le-o insufla marele preot, decât credinţa care i-ar fi purtat-o.

Exista un proverb în Paluldon, al cărui sens se potriveşte de minune cu vechea zicală românească: "Omul propune şi Dumnezeu dispune". Acest proverb, în traducere liberă, ar suna astfel: "Cărarea dreaptă duce, adeseori, la destinaţie greşită". Tot aşa părea a fi soarta hărăzită planurilor marelui căpitan de la nord şi a dumnezeiescului său aliat.

Tarzan, mai obişnuit decât camarazii săi cu întortochelile coridoarelor şi având avantajul întregii lumini a

torței, care, de altfel, abia împrăștia umbrele, ce se afla înaintea celorlalți.

În nerăbdarea lui de a se încăiera cu inamicul, aproape că nici nu se mai gândea la cei care veneau în urma lui. Şi nu ar trebui să ni se pară deloc ciudat, deoarece el, încă din copilărei, s-a obişnuit să lupte singur în toate bătăliile vieții era o a doua natură la el să depindă numai de istețimea și vitejia sa.

În felul acesta, ajunse cu mult mai înaintea războinicilor săi în coridorul de sus, unde se aflau camerele lui Ludon şi ale preoților inferiori; iar în momentul când a sosit pe acest coridor, a văzut dintr-un alt coridor lateral apărând un războinic, mai mult târând decât ducând, corpul unei femei.

Dintr-o singură privire a ştiut că prizoniera legată fedeleş era soția sa, pe care o ştia în siguranță în palatul lui Jadon din Jalur.

Războincul şi femeia l-au văzut şi ei pe Tarzan în clipa când şi acesta i-a descoperit. A auzit mârâitul surd şi fioros al lui Tarzan, în momentul în care s-a repezit să îşi smulgă soția din ghearele străinului, şi să îşi verse asupra acestuia furia şi răzbunarea care îi clocoteau în vine.

De partea cealaltă a coridorului, se afla intrarea unei cămăruțe în care Pansat a fugit ducând şi femeia cu el. În urma lui, la câțiva paşi, se afla Tarzan, care a aruncat torța din mână, în locul ei a strălucind acum lungul său cuțit de vânătoare. În furia şi vitezea lui semăna cu un taur când vede roşu înaintea ochilor şi atacă. A intrat şi el în camera în care a dispărut Pansat; dar, când draperiile au căzut la loc, a rămas în beznă.

Aproape simultan s-a auzit şi bufnitura unei pietre pe altă piatră, aproape în fața lui..., urmată de altă bufnitură exact în spatele său. Nu a mai avut nevoie de alte dovezi că se află din nou prizonier în templul lui Ludon.

Din primul moment, când a auzit căderea uşii de piatră, a rămas pe loc, nemişcat, nemaidorind să fie preicipitat în vreo groapă cu Grif, sau expus la cine ştie ce altă primejdie,

aşa cum i s-a întâmplat când a căzut în cursa lui Ludon în templul Grifului.

După un timp, ochii lui s-au mai obişnuit cu întunericul şi a putut să observe strecurându-se în odaie o lumină slabă, dar i-au trebuit câteva momente până să poată realiza pe unde intra lumina. A obesrvat, în cele din urmă, în tavanul camerei o mică deschizătură, probabil de vreun metru în diametru, pe care ajungea până le el, nu lumina propriuzisă, ci mai curând un de întuneric mai puţin dens decât acela din închisoarea sa.

Din momentul în care au căzut uşile sechestrându-l acolo, nu a mai auzit nici un fel de zgomot, deşi auzul lui era foarte încordat în clipa aceea, sperând să găsească vreun indiciu asupra direcţiei în care a mers răpitorul soţiei sale.

După un timp, a reuşit să vadă şi contrul închisorii sale. Era o cameră de vreo doi metri lungime pe doi metri lăţime. S-a lăsat în genunchi, procedând cu cea mai mare atenţie la examinarea podelei. În centrul încăperii, exact sub deschizătura din tavan, descoperi o trapă, restul podelei fiind solid. Ştiind aceasta, putea să circule oriunde prin interiorul odăii neavând decât să ocolească locul primejdioas din centru.

Pe urmă a examinat pereţii. Nu existau decât două deschizături, din care una era uşa pe unde a intrat el, iar în faţă era uşa prin care a ieşit războinicul ducând-o cu el pe Jane. Amândouă erau închise cu plăci de piatră, al căror mecanism de închidere a fost pus în mişcare de ostaş în clipa trecerii sale pe acolo.

Ludon, marele preot, îşi lingea buzele subţiri şi şi-a frecat mâinile osoase de mulţumire şi bucurie când a apărut în faţa lui Pansat cu Jane Clayton. A aşezat-o pe aceasta la picioarele lui.

— Bravo, Pansat! a exclamat el. Vei fi foarte bine răsplătit pentru serviciile tale. Dacă l-am avea acum şi pe falsul Dorul-Otho în mâinile noastre, întreg Paluldonul s-ar afla la picioarele noastre.

– Stăpâne, a strigat Pansat, l-am prins şi pe el!

– Cum! a exclamat surprins Ludon. L-ai prins pe Tarzan Jadguru? Poate că l-ai ucis, vrei să zici! Dar spune repede, Pansat! Spune-mi! Nu vezi că mor de curiozitate?

– L-am prins viu, stăpâne, a răspuns Pansat. Duşmanul tău de moarte se află acum în camera construită de strămoşii noştri pentru prinderea celor preaputernici în lupta piept la piept.

– Bine, bravo, Pansat! Să ştii că...

În momentul acela a intrat în cameră un preot speriat.

– Stăpâne, a strigat el. Fugi repede, repede! Coridoarele templului sunt pline de războinicii lui Jadon.

– Eşti nebun! a strigat marele preot. Templul şi palatul sunt păzite de ostaşii mei.

– Spun adevărul, stăpâne, a răspuns preotul. Chiar în coridorul acesta înaintează, spre camera luminăţiei tale, un grup de războinici, ce par să vină dinspre trecătoarea secretă care duce de aici în oraş.

– Poate să fie aşa, a spus Pansat. Tot din direcţia aceea venea şi Tarzan Jadguru când l-am descoperit şi l-am prins în cursă. Probabil că îşi conducea războincii chiar la sfântul sfinţilor.

Ludon s-a îndreptat repede spre intrarea camerei şi a privit în coridor. S-a convins, dintr-o singură privire, că temerile preotului sunt perfect întemeiate. Din partea de jos a coridorului veneau spre el vreo doisprezece războinici, dar, lipsiţi cum erau de un conducător, păreau încurcaţi, neştiind în ce direcţie să meargă.

Marele preot a ghicit imediat că ei se simt pierduţi în labirintul subteran al templului. Trecând, deci, înapoi în camera sa, a prins de o curea care atârna în tavan şi a tras cu putere de ea. Imediat a răsunat în întregul templu sunetul adânc şi prelung al unui clopot de metal. Ludon a tras de cinci ori de curea şi s-a întors apoi spre cei doi preoţi poruncindu-le:

– Luaţi femeia cu voi! Urmaţi-mă!

Traversând camera, a trecut printr-o uşă mică urmat de ceilalţi doi preoţi care au ridicat-o pe Jane de pe podea. Au mers printr-un coridor îngust, urcând un număr mare de trepte, apoi au cotit la dreapta, la stânga şi înapoi, printr-o încâlcitură de trecători, care se terminau, în cele din urmă, cu o scară în formă de spirală, de unde au ieşit la suprafaţă, în aer liber. Ajunseseră în curtea centrală decorată cu câte un altar la apus şi la răsărit.

Se auzea acum, din toate părţile, zgomote de paşi grăbiţi. Cele cinci lovituri de clopot a fost date ca să îi cheme pe credincioşi în apărarea lui Ludon în camerele lui particulare. Preoţii, care cunoşteau drumul, i-au condus la locul cuvenit pe războinciii mai puţin obişnuiţi cu labirintul din templu. Astfel, ostaşii care l-au însoţit pe Tarzan s-au trezit fără conducător, dar şi în faţa unei forţe superioare.

Erau, într-adevăr, oameni curajoşi, dar în împrejurările de faţă erau cu totul neputincioşi; s-au retras în coridorul îngust pe unde au venit şi găsindu-se mai în siguranţă, cu perspectiva să fie atacaţi numai de un singur inamic. Planurile lor iniţiale au fost nimicite, şi era posibil ca întreaga lor cauză să fi fost pierdută, atât de mult se bazase Jadon pe reuşita încercării lor.

CAPITOLUL XXIII

Judecata neamţului

Odată cu răsunetul clopotului din templu, Jadon a fost încredinţat că Tarzan şi grupul pe care îl conducea au dat lovitura iniţială. A pornit şi el atacul hotărât asupra porţilor palatului.

Strigătele sălbatice de război, care arătau începutul luptei, au ajuns şi la urechile lui Ludon, în curtea centrală a templului.

Lăsându-i acolo pe Pansat şi pe celălalt preot să

păzească prizoniera, şi-a îndreptat paşii cu viteză spre palat în scopul de a conduce lupta personal. Inainte de a ieşi din templu, a trimis o ştafetă să afle rezultatul luptei din coridoarele de jos, şi o altă ştafetă prin care îndemna preoţii să răspândească vestea că falsul Dorul-Otho se află prizonier în templu.

În timp ce zgomotul asurzitor al bătăliei se auzea în întreg oraşul Alur, locotenentul Obergatz se răsucea pe pieile moi ale culcuşului său. După un timp, stătea drept şi se freca la ochi, privind în jurul lui. Afară era întuneric.

– Sunt Jad-Ben-Otho! a strigat el. Cine îndrăzneşte să îmi tulbure somnul?

La piciorul patului, pe podea, se afla o sclavă care s-a aplecat tremurând, cu fruntea la pământ.

– Trebuie să fi fost inamicul, o, Jad-Ben-Otho!

Sclava a vorbit cu o voce suavă, cunoscând grozăviile furiilor de nebunie care îl apuca pe Dumnezeul lor faţă de cel mai neânsemnat amănunt.

În momentul acela, dând la o parte draperiile, un preot a intrat repede, iar, după ce a făcut doi paşi în cameră, s-a lăsat în genunchi, atingându-şi fruntea de podeaua de piatră.

– Jad-Ben-Otho! a strigat el. Războincii lui Jadon au atacat palatul şi templul. Chiar în momentul acesta este o luptă mare pe coridoarele de lângă camerele lui Ludon. Marele preot te roagă să vii până la palat ca să-i încurajezi, prin prezenţa ta, pe războinicii credincioşi.

Când a auzit aceasta, Obergatz, a sărit în picioare.

– Sunt Jad-Ben-Otho! a ţipat el. Cu fulgerele mele îi voi distruge pe blestemaţii care îndrăznesc să atace sfânta cetate Alur.

Câteva clipe însă, a alergat fără rost şi ca un nebun prin cameră, în timp ce preotul şi sclava au rămas aplecaţi cu frunţile pe podea.

– Haide! a strigat Obergatz, izbind cu piciorul în coastele sclavei. Haide! a repetat el. Ce vreţi? Să staţi aici toată ziua, în timp ce forţele întunericului copleşesc cetatea

luminii?

Ca toţi aceia obligaţi să-şi servească Dumnezeul, speriaţi până în măduva oaselor, preotul şi sclava s-au ridicat, urmându-l pe neamţ în oraş.

În timpul acesta, mai presus de strigătele războinicilor, s-au ridicat ţipetele necontenite ale preoţilor.

– Iată! Jad-Ben-Otho este cu noi... Falsul Dorul-Otho este prizonier în templu.

Aceste strigăte persistente au ajuns şi la urechile inamicului, după cum a fost şi intenţia.

Când soarele se înălţa pe cer, forţele lui Jadon erau tot la porţile palatului. Bătrânul războinic a ocupat o clădire înaltă în afara palatului, pe acoperişul căreia se afla un ostaş cu misiunea să observe zidul de nord al cetăţii, loc pe unde trebuia să intre Tadeu.

Dar minutele treceau şi se transformau în ore, iar atacul presupus al lui Tadeu se lăsa aşteptat. Acum, în plina lumină a soarelui, a apărut pe acoperişul uneia dintre clădirile palatului, marele preot Ludon, pretendentul la tron, Mosar şi făptura aceea ciudată goală, a cărei păr şi barbă lungă erau împletite cu flori şi ierburi.

În spatele lor erau aliniaţi vreo douăzeci de preoţi inferiori, care cântau într-un glas:

– Acesta este Jad-Ben-Otho! Aruncaţi armele şi predaţi-vă!

Preoţii repetau întruna aceste cuvinte, alternând uneori strigătele:

– Falsul Dorul-Otho este prizonier în templu!

În timpul uneia dintre acele întreruperi atât de comune bătăliilor între forţe dotate cu arme pentru întrebuinţarea cărora este nevoie de mari eforturi s-a auzit, deodată, o voce puternică în rândurile ostaşilor lui Jadon:

– Arată-ni-l pe Dorul-Otho! Altfel nu te credem!

– Aşteptaţi! a strigat Ludon. Dacă nu îl aduc înaintea voastră înainte ca soarele să fi apus de partea cealaltă a cerului, vă voi deschide porţile palatului, iar războincii mei

vor depune armele.

Cu aceste cuvinte, s-a întors şi a dat unui preot inferior câteva ordine scurte.

Tarzan păşea în sus şi în jos în mica încăpere a închisorii, imputându-şi cu amărăciune stupiditatea de care a dat dovadă când a fost prins în cursă... Dar altceva ce ar fi putut să facă decât ce a făcut să alerge în ajutorul iubitei sale soţii?

Se întreba: cum de au furat-o ei din Jalur? Apoi i-a fulgerat prin minte trăsăturile războinicului pe care l-a văzut ducând-o legată. Îi erau ciudat de cunoscute.

S-a străduit să-şi amintească unde l-a mai văzut până atunci şi, după un timp, a reuşit.

Era acel ostaş străin care s-a înrolat în armata lui Jadon, lângă Jalur, în ziua în care Tarzan îl călărea pe Grif. Dar cine anume putea fi omul acesta? Tarzan putea fi sigur că nu l-a mai văzut niciodată, decât în acele momente?

După un timp a auzit sunetul clopotului din coridorul din exterior, iar după aceea, foarte slab, zgomot de paşi şi strigăte. A înţeles imediat că ostaşii veniţi cu el au fost descoperiţi şi s-a încins o luptă. Îi făcea rău să se ştie acolo, împiedicat să participe şi el.

A încercat de câteva ori să deschidă uşa închisorii şi trapa din mijlocul camerei, dar nici una, nici alta nu au cedat încercărilor lui. Şi-a încordat privirile spre deschizătura de sus, dar nici acolo nu a văzut nimic. Apoi şi-a continuat mersul lui zadarnic, întocmai ca un leu după gratiile groase ale unei celule.

Minutele se scurgeau încet; au trecut ore. De afară se auzeau până la el strigătele oamenilor de la mare distanţă. Lupta trebuie să fi fost la apogeu. Se întreba dacă Jadon va fi sau nu victorios şi, dacă învingându-şi duşmanul, va putea, el şi prietenii lui, să îl descopere vreodată în această cameră ascunsă în adâncul stâncilor. Se îndoia, pe bună dreptate, că s-ar putea întâmpla aşa ceva.

Şi acum, în timp ce privea spre deschizătura din tavan, a văzut atârnând ceva de mijlocul ei. S-a apropiat şi privit atent. Da, atârna ceva de acolo: ceva care părea să fie o funie.

S-a mirat de acest lucru. Cum de nu a văzut-o până atunci? Funia a fost oare tot timpul acolo? Probabil că da, deoarece nu a auzit nici un zgomot de sus, iar în cameră era prea întuneric ca să nu o fi putut scăpa din vedere.

A ridicat mâna spre ea. Capătul de jos era tocmai la îndemâna lui. S-a lăsat greu de ea, ca să vadă dacă rezistă greutăţii lui. Apoi, a eliberat-o şi s-a tras un pas în spate ca să o vadă, aşa cum face un animal după ce a cercetat un obiect cu care nu este familiarizat: una dintre caracteristicile care îl deosebeau pe Tarzan de ceilalţi oameni, accentuându-i asemănarea cu fiarele sălbatice din junglă. A repetat mişcarea de câteva ori, încercând funia de piele împletită şi ascultând tot timpul să audă vreun sunet care să îl lămurească de prezenţa funiei acolo.

Era foarte atent să nu calce din greşeală pe trapă; atârnându-se cu totul de funie, şi-a ridicat picioarele, întinzându-le unul la dreapta şi unul la stânga, sub forma unui unghi mare, aşa că, dacă ar fi căzut, să cadă călare pe trapă. Funia era solidă; îl susţinea. Dar de sus nu se auzea nici un zgomot, precum nici din direcţia trapei de jos.

A început să urce pe funie cu mare atenţie, apropiindu-se din ce în ce mai mult de tavan. După o clipă, urma să ajungă cu ochii deasupra nivelului podelei încăperii de deasupra.

Braţele lui întinse au intrat bine în deschizătura care ducea în camera de sus. Încă un efort şi... deodată amândouă mâinile i-au fost strânse ca într-un cleşte, paralizându-i orice mişcare, lăsându-l atârnat în aer, fără să mai poată nici să urce nici să coboare.

O lumină vie a apărut imediat în camera de deasupra capului său şi după un timp, a văzut un preot privindu-l prin masca lui îngrozitoare.

Ţinea în mâini nişte curele de piele, cu care a legat mâinile lui Tarzan de la încheietură până dincolo de coate. La spatele acestui preot au apărut alţi doi preoţi ce l-au prins de sub braţe, trăgându-l în sus prin deschizătură.

Când a ajuns cu capul mai sus de nivelul podelei, a înţeles şi modul cum a fost prins în cursă.

Deasupra, în jurul deschizăturii care ducea în închisoarea lui, au fost aşezate două laţuri de funie, la capătul cărora, de o parte şi de alta a camerei, aştepta câte un preot.

Astfel, când a ajuns la o înălţime suficientă de funia care a atârnat în celula sa de jos şi braţele au intrat bine în laţurile funiei, cei doi preoţi au tras repede de funie, făcându-l prizonier cu destulă uşurinţă, fără ca el să fi avut posibilitatea de a se apăra sau a se atinge de unul dintre cei doi care l-au prins.

După ce l-au târât în cameră, l-au legat de picioare, de la glezne la genunchi; apoi l-au ridicat de jos, transportându-l în alte părţi necunoscute. În tot timpul acesta preoţii nu au scos nici un cuvânt. Totul s-a petrecut în cea mai mare linişte.

Zgomotul bătăliei din oraş a început din nou, Jadon îmbărbătându-şi ostaşii pentru un nou atac. Tadeu, însă, nu a sosit încă, iar forţele bătrânului şef, cu toate eforturile sale, păreau că-şi pierd moralul din minut în minut.

În momentele acestea de grea încercare pentru Jadon, au apărut pe acoperişul (palatului unde se afla Ludon), câţiva preoţi, aducându-l legat pe Tarzan Jadguru şi arătându-l războinicilor din ambele tabere.

– Iată, ţi l-am adus pe Dorul-Otho! a strigat Ludon.

Obergatz a cărui minte zdruncinată nu a realizat încă ce se petrecea în jurul său, a aruncat şi el o privire întâmplătoare spre prizonierul legat din faţa lui. Dar când a zărit trăsăturile nobile ale lui Tarzan, aproape i-a ieşit ochii din orbite de spaimă şi de uimire, iar faţa lui umflată s-a învineţit.

O singură dată l-a mai văzut el pe Tarzan, dar l-a visat

de nenumărate ori, şi, de fiecare dată, uriaşul englez se răzbunase fără milă pentru răul făcut de trei ofiţeri germani, care au condus trupele indigene spre a realiza jaful şi distrugerea locuinţei paşnice a lui Tarzan.

Hauptmann Fritz Scneider a fost pedepsit pentru cruzimile lui inutile; sublocotenentul Von Goss, de asemenea, a primit pedeapsa; a mai rămas Obergatz, şi acum stătea faţă în faţă cu zeiţa răzbunării, care l-a urmărit în visele sale, atâtea luni de zile.

Faptul că Tarzan era legat şi neputincios, nu a micşorat groaza neamţului, care părea să nu-şi dea seama că prizonierul nu ar fi putut să-i facă nici un rău. A rămas într-o atitudine speriată, aproape tremurând şi îngânând vorbe în şir.

Ludon a văzut faptul, a înţeles, şi a fost cuprins de o îngrijorarea că îl vor observa şi ceilalţi; aceştia puteau să demaşte adevărata lui înfăţişare, susţinând că smintitul bărbos din faţa lor nu este sub nici o formă Dumnezeu, şi că, dintre amândoi, Tarzan era acela care avea înfăţişare dumnezeiască.

În timpul acesta, marele preot a observat câţiva războinici de la palat începând să şoptească între ei indicându-i în permaneţă pe neamţ şi pe prizonier.

Atunci Ludon s-a apropiat repede de Obergatz şi a spus impunător:

– Eşti Jad-Ben-Otho. Ce mai aştepţi? Demască-l pe acest şarlatan şi spune că nu este fiul tău.

Mintea lui Obergatz era predominată de imaginea celui din faţa sa, care ar fi putut oricând ajunge în situaţia de a se răzbuna. Cu acest gând, Obergatz a strigat din răsputeri, alegând singurul colac de salvare:

– Sunt Jad-Ben-Otho!

Tarzan l-a privit fix în ochi atât de puternic, încât a încercat să îl dezechilibreze.

– Eşti locotenentul Erich Obergatz din armata germană, a rostit Tarzan folosind o germană excelentă. Eşti ultimul

dintre canaliile neamului tău pe care eu îl caut de atâta timp. Pe lângă aceasta ştii foarte bine că Dumnezeu nu ne-a adus pe lume pentru o cauză comună.

În acest timp creierul lui Obergatz a început să funcţioneze normal. A observat şi el privirile întrebătoare ale câtorva dintre ostaşii din jurul său, care îl priveau acum uimiţi pe Tarzan.

A început să realizeze că orice şovăială era un semn sigur al morţii care ar fi urmat.

– Eu sunt Jad-Ben-Otho! a ţipat el din nou, cu o voce sacadată şi aspră, care nu semăna deloc cu vocea folosită înainte, dar care a avut un mare efect printre cei prezenţi. Chiar şi Ludon avea o expresie de mare surprindere.

– Ucideţi-l pe prizonier! au tunat cuvintele lui Obergatz ca loviturile unui bici. Asta, pentru ca toţi cei de aici să înveţe să se teamă de mâna lui Dumnezeu, şi să se închine în curtea templului în faţa divinităţii.

Războinicii s-au apropiat de Tarzan.

– Ucideţi-l! a strigat autoritar neamţul.

Apoi şi-a îndreptat privirea spre ostaşii lui Jadon şi a ţipat cât a putut de tare:

– Trăznetul vă va distruge acolo unde veţi fi, iar cei care vor asculta vor fi iertaţi. Haideţi, aruncaţi armele!

Războinicii lui Jadon au fost cuprinşi de o mare nelinişte şi îi adresau priviri rugătoare şefului lor.

– Aruncaţi armele şi puteţi să plecaţi din palat. Jadon şi războinicii din Jalur vor muri, dacă nu se vor închina în faţa lui Ludon şi a lui Dumnezeu. Hotărâţi-vă imediat!

O parte din armată şi-a aruncat armele şi, cu priviri ruşinoase, s-a îndreptat spre poarta palatului.

În acest fel s-a dat exemplu pentru cei care doreau să dezerteze din armata bătrânului şef de la nord; cu toate acestea, au mai rămas câţiva credincioşi în jurul lui Jadon. În cele din urmă, fricoşii au părăsit rândurile, iar cei care au rămas au scos un strigăt sălbatic de război, repezindu-se din nou la atac. Bătălia s-a întins până la porţile oraşului.

Uneori forțele lui Jadon reușeau să îi domine pe apărătorii palatului. Totuși, erau puțini, iar ajutoarele lui Jadon nu mai soseau.

Ludon își aduna toți soldații, iar cei inutili în luptă erau îndreptați spre oraș prin trecătoarea secretă. Forțele lui Jadon care nu puteau să fie eliminate la palat erau asaltate la porțile orașului.

Atacat fiind din două părți de armate superioare din punct de vedere numeric, rezultatul a fost inevitabil, astfel că, în cele din urmă, resturile micii armate a lui Jadon au capitulat, iar bătrânul căpitan a fost luat prizonier și adus înaintea lui Ludon.

– Duceți-l în curtea templului! a zis marele preot. Va asista la moartea complicelui său, și probabil că Jad-Ben-Otho va pronunța asupra lui aceeași sentință.

Curtea centrală a templului era plină de lume. La fiecare capăt al altarului de apus stăteau Tarzan și soția sa, legați și neputincioși în mâinile dușmanului.

Zgomotul bătăliei a încetat, iar, după un timp, Tarzan a văzut că Jadon este condus în curtea templului cu mâinile legate. Întorcându-se spre Jane, a indicat cu capul în direcția lui Jadon.

– Mi se pare că totul s-a sfârșit, a zis el liniștit. Jadon a rămas unica noastră speranță.

– Cel puțin ne-am regăsit, John, a spus Jane, iar ultimile noastre zile le-am petrecut împreună. Tot ce îl mai rog pe Dumnezeu este ca, dacă te ia pe tine, să nu mă mai lase nici pe mine.

Tarzan nu a răspuns, pentru că în mintea sa era același gând amar ce o chinuia și pe ea: nu teama că îl vor ucide, ci teama că ea nu va avea același sfârșit ca el. A întins de curele, dar erau prea tari și prea multe.

Un preot de lângă el a văzut gestul și, râzând batjocoritor, a izbit cu palma fața prizonierului lipsit de apărare.

– Brută! a strigat Jane.

Tarzan a privit-o zâmbind.

– Am mai fost lovit în felul acesta şi în alte momente, a zis el; dar acela care m-a lovit a murit întotdeauna.

– Încă mai speri? a întrebat ea.

– Vezi bine că încă nu sunt mort, a zis el, ca şi cum acest răspuns ar fi fost suficient.

Ea, însă, era femeie şi nu poseda curajul acestui om ce nu cunoptea frica. Era convinsă în adâncul inimii sale, că el va muri pe altar la miezul zilei, pentru că i s-a comunicat şi ei, când l-au adus în curtea centrală, sentinţa pronunţată de Obergatz împotriva lui.

Mai ştia, de asemenea, că şi el era convins că va muri, dar era prea curajos ca să accepte această idee atât de uşor.

Acum îl privea stând acolo, atât de mândru, atât de brav şi de minunat, printre barbarii de care a fost prins, şi sufletul ei s-a revoltat împotriva soartei nemiloase.

Iată, însă, a apărut Ludon cu Obergatz: marele preot, conducându-l pe neamţ la spatele altarului, s-a aşezat, în picioare, la stânga improvizatului Dumnezeu.

Ludon i-a şoptit ceva lui Obegatz, indicându-l în acelaşi timp pe Jadon. Neamţul a aruncat o privire subtilă spre bătrânul războinic, apoi s-a crispat.

– După Dumnezeul lor cel fals, vine rândul falsului lor profet.

Cu aceste cuvinte a întins un deget acuzator spre Jadon. Apoi privirile sale s-au oprit la Jane Clayton.

– Şi femeia, nu-i aşa? a întrebat Ludon.

– Cazul femeii îl voi judeca mai târziu, a răspuns Obergatz. Voi vorbi cu ea deseară, după ce va avea timp să mediteze asupra consecinţelor care le au de suferit aceia care provoacă furia lui Jad-Ben-Otho.

CAPITOLUL XXIV

Tadeu, Korak, Omat & Comp.

Ludon a făcut semn preoţilor adunaţi în jurul lui Tarzan. Ei l-au luat pe prizonier şi l-au ridicat pe altar, unde l-au întins pe spate, cu capul spre partea de Sud a blocului de piatră, numai la câţiva paşi de locul unde stătea Jane.

Impulsiv, şi mai înaite ca ei să o poată reţine, ea s-a repezit înainte şi, aplecându-se repede, a sărutat fruntea soţului ei, şoptind cu ochii umezi:

– Adio, John!

– Adio! a răspuns el zâmbind.

Preoţii au prins-o de braţ şi au îndepărtat-o.

Ludon a întins atunci spre Obergatz un cuţit de sacrificiu.

– Eu sunt marele vostru Dumnezeu! a strigat neamţul. Iată cum îi ajunge mânia divină pe duşmanii mei!.

A privit în sus, spre soare, a ridicat cuţitul sus de tot deasupra capului şi a strigat:

– Aşa mor păgânii!

Dar, simultan, pocnetul scurt şi pătrunzător al unei detunături au întrerupt tăcerea mulţimii fermecate din curtea templului. S-a auzit în aer un şuierat ascuţit, iar Jad-Ben-Otho s-a prăbuşit peste corpul aceluia pe care dorea să-l ucidă.

Zgomotul s-a repetat încă o dată; de data aceasta Ludon a fost cel care a căzut mort; iar, la o a treia detunătură, s-a prăbuşit şi Mosar la pământ.

Acum, atât războinicii, cât şi poporul au privit spre apus, de unde s-au auzit pocniturile atât de inexplicabile şi cu un efect atât de neaşteptat.

Sus pe muchia zidului, au văzut două fiinţe: un războinic Hodon, iar lângă el era un bărbat, aproape gol, din rasa lui Tarzan, pe a cărui umeri şi şolduri, erau curele late, pline de cilindre frumoase care luceau în razele soarelui de la

amiaz; în mâini ţinea un obiect de lemn şi de metal, din vârful căruia ieşea o dâră de fum, subţire şi albăstruie.

Mulţimea înmărmurită a auzit puternic şi lămurit cuvintele Hodonului de pe creasta zidului.

– Astfel vă vorbeşte adevăratul Jad-Ben-Otho prin trimisul său purtător de moarte. Dezlegaţi repede prizonierii! Dezlegaţi-l pe Jadon, regele Paluldonului! Dezlegaţi-l pe Dorul-Otho şi pe soţia sa!.

Pansat, cuprins de nebunia fanatismului, a văzut prăbuşindu-se gloria şi puterea unui regim pe care l-a slujit cu credinţă. Dar numai unei singure fiinţe îi atribuia el, în turbarea sa, dezastrul de care a fost cuprins: numai fiinţa legată pe altarul de sacrificiu era vinovată de nenorocirea lui Ludon şi a distrus într-o clipă visele de mărire ale lui Pansat.

Cuţitul de sacrificiu era încă pe altar, unde a căzut din mâna lui Obergatz. Pansat s-a furişat până acolo, s-a aplecat repede să prindă mânerul cuţitului. Dar, tocmai în momentul când degetele sale încleştau arma ucigaşă, s-a auzit din nou zgomotul de pieire şi Pansat, cu un ţipăt, a căzut mort alături de cadavrul stăpânului său.

– Prindeţi-i şi legaţi-i pe toţi preoţii! a strigat Tadeu. Nu ezitaţi, ostaşi, pentru că astfel trimisul lui Jad-Ben-Otho va repezi din nou trăznetul asupra voastră!

Războinicii şi poporul a fost acum martor la o manifestare a puterii divine, care ar fi putut să convingă chiar un popor mai puţin superstiţios şi mai înaintat pe scara civilizaţiei, iar, cum o parte din ei au oscilat între Jad-Ben-Otho al lui Ludon şi Dorul-Otho al lui Jadon, nu le-a fost greu să treacă de partea acestuia, mai ales când vedeau argumentul inexorabil din mâna aceluia pe care Tadeu l-a descris ca un trimis al lui Dumnezeu.

I-au înconjurat, aşadar, pe preoţi, fără nici o clipă de şovăială; cum priveau din nou spre zidul de apus al curţii centrale a templului, au văzut curgând pe acolo o mare de războinici. Ceea ce, însă, i-a umplut de mirare şi poate chiar

i-au speriat, a fost amănuntul că foarte mulţi dintre ostaşi erau Wazdoni negri şi păroşi.

Iar în fruntea lor venea străinul cu arma lucitoare, având-l în dreapta pe Tadeu, Hodonul, şi la stânga pe Omat, Gundul din Korulja.

În timpul acesta un războinic de lângă altar a luat de jos cuţitul de sacrificiu şi a tăiat repede curelele lui Tarzan, ale lui Jadon şi ale Janei. Acum stăteau toţi trei lângă altar, în timp ce noii sosiţi se apropiau de ei din partea opusă a curţii templului.

Când i-a văzut, Jane a rămas încremenită, cu ochii dilataţi, mintea ei refuzând să creadă că ceea ce vede poate fi real. Străinul, atârnându-şi arma de o curea pe umăr, a înaintat repede spre ea şi a luat-o în braţe.

– Jack! a strigat ea plină de emoţii şi suspinând de fericire. Jack, fiul meu!

Atunci s-a apropiat şi Tarzan de ei, petrecându-şi braţele pe după umerii lor.

În faţa acestui tablou de iubire dumnezeiască, regele Paluldonului cu ostaşii lui şi cu întreg poporul au îngenunchiat în curtea templului şi au rămas cu frunţile aplecate la pământ.

După o oră de la căderea lui Ludon şi a lui Mosar, şefii şi războinicii de încredere din Paluldon s-au adunat în marea sală a tronului din oraşul Alur, urcaţi pe treptele piramidei înalte de acolo. În vârf s-a aşezat Jadon, proclamat rege.

În partea dreaptă a bătrânului căpitan stătea Tarzan, iar în stânga lui, Korak, fiul neânvinsului Tarzan.

Când această ceremonie a luat sfârşit şi războinicii, cu ghioagele ridicate, au jurat credinţă noului lor rege, Jadon a trimis o mică trupă de oameni credincioşi să aducă la Alur pe Ghizi şi Panatlea, împreună cu femeile care aparţineau oraşului Jalur.

După aceea războinicii au vorbit despre viitorul Paluldonului, şi evident că una dintre primele probleme a fost aceea a administraţiei templului, mai ales problema preoţilor, care,

absolut fără nici o excepţie, au trădat credinţa datorită guvernului regal, căutând mărirea şi îmbogăţirea personală.

Jadon a cerut părerea lui Tarzan:

– Să transmită Dorul-Otho poporului dorinţa tatălui său în această privinţă!

– Problema voastră este simplă, a spus Tarzan, dacă doriţi să faceţi ceea ce place Dumnezeului vostru... Preoţii pe care i-aţi avut, pentru a-şi mări puterea, vă învăţau că Jad-Ben-Otho este un Dumnezeu crud şi că se bucură la vederea sângelui şi a suferinţei. Iată, însă, că azi vi s-a demonstrat falsitatea cunoştinţelor, prin completa înfrângere a preoţimii. Luaţi, deci, templele din mâna bărbaţilor şi daţi-le în mâna femeilor, ca să poată fi administrate prin bunătate, caritate şi dragoste.

Spălaţi sângele, a continuat Tarzan, de pe altarele de răsărit şi scurgeţi pentru totdeauna apa de pe altarele de la apus.

I-am dat ocazia, la un moment dat, lui Ludon să facă toate acestea, dar a nesocotit ordinele mele, şi acum coridoarele sunt din nou pline de victime. Eliberaţi prizonierii din toate templele din Paluldon!

Aduceţi ca ofrande orice altă plăcere a poporului. Aşezaţi-le pe altarele Domnului vostru, ca să fie binecuvântate, iar după aceea preotesele lui Jad-Ben-Otho le vor distribui acelor nevoiaşi.

Un murmur de aprobare a ieşit din piepturile mulţimii, după ce Tarzan a sfârşit expunerea părerii lui. De mult timp cunoşteau ei avariţia şi cruzimea preoţilor; iar acum, când le venea un izvor de înaltă autoritate, îndemnul de a se elibera de vechea stăpânire religioasă, fără însă a se schimba credinţa poporului, nu puteau să îl primească decât cu bucurie.

– Dar cu preoţii, ce facem? a întrebat un războinic. I-am ucide bucuroşi pe propriile lor altare, dacă aşa ne va porunci Dorul-Otho.

– Asta nu, nu se poate, s-a opus imediat Tarzan. Nu

trebuie să se mai verse sânge. Daţi-le libertatea şi dreptul de a-şi alege orice ocupaţie convine fiecăruia.

Un mare banchet a urmat în seara aceea în Paluldon şi, pentru prima dată în istoria vechiului, Paluldon, au stat la masă, în pace şi prietenie, războinci negri cu războinici albi. Mai mult încă: s-a încheiat un pact între Jadon şi Omat, prin care tribul acestuia să fie întotdeauna în relaţii de prietenie şi alianţă cu Hodonii.

Cu acest prilej, a aflat şi Tarzan cauza pentru care nu a atacat la timpul fixat. I-a sosit un trimis, din partea lui Jadon, cu instruncţiuni de a întârzia orice mişcare de trupe până la amiază.

Apoi au descoperit, evident, trădarea, trimisul fiind, din partea lui Ludon, un preot cu înfăţişare deostaş.

A fost judecat, condamant şi executat pe loc, dar nu au lipsit decât câteva clipe pentru ca întârzierea să fi fost cu desăvârşire fatală cauzei lor.

A doua zi au sosit în palatul cetăţii Alur atât prinţesa Ghizi, cât şi Panatlea, împreună cu femeile din familia lui Jadon; iar în marea sală a tronului s-au oficiat două căsătorii: a lui Tadeu cu Ghizi şi cea a lui Omat cu Panatlea.

Tarzan, cu Jane şi Korak au mai rămas o săptămână ca oaspeţi ai lui Jadon, ceea ce a făcut şi Omat împreună cu războinicii săi. După aceea Tarzan i-a anunţat că va pleca din Paluldon.

În minţile amfitrionilor săi era foarte nelămurită atât ideea despre cer, cât şi locul unde s-ar afla acesta, precum şi despre mijloacele întrebuinţate de zei pentru a parcurge distanţa de pe tărâmurile pământeşti spre cele cereşti.

Din acest motiv nu s-a născut nici o întrebare sau neâncredere, când au aflat că Dorul-Otho, împreună cu soţia şi cu fiul său, vor porni pe jos, printre munţii, pe care îi vor străbate ieşind din Paluldon pe la nord.

Au plecat, deci, spre Korulja, însoţiţi de războinicii din acel trib şi de o mare parte de războincii hodoni de sub comanda lui Tadeu.

Un număr mare dintre noii lor prieteni i-au condus până dincolo de limitele Alurului, iar, după ce şi-au luat adio de la ei şi Tarzan, au invocat binecuvântarea Dumnezeului lor.

Cei trei europeni i-au văzut pe simplii, dar adevăraţii lor prieteni aplecându-se cu smerenie în praful drumului, rămânând astfel până au dispărut cu toţii între copacii unei păduri din cale.

În Korulja au rămas o zi întreagă pentru a se odihni; iar Jane a avut ocazia să vadă şi să examineze peşterile folosite ca locuinţe de aceste fiinţe ciudate şi atât de primitive.

Apoi au pornit din nou, evitând, de data aceasta, cărarea primejdioasă pe după Pastorulved, şi coborând de partea cealaltă, pe coastă, direct spre marea mlaştină ce despărţea aceste ţinuturi.

Călătoreau în libertate, destul de comod şi în deplină siguranţă, înconjuraţi de grupul de Hodoni şi Wazdoni.

Probabil că.mulţi dintre ei se întrebau cum vor trece aceste trei fiinţe până dincolo de întinsa mlaştină de care se apropiau. Fără îndoială, însă, că, dintre toţi, Tarzan era acela care se îngrijora cel mai puţin.

În cursul vieţii sale a întâmpinat multe obstacole, din care a tras concluzia că cel care "vrea" poate întotdeauna să treacă peste ele.

Avea însă în minte şi o soluţie mai uşoară a acestei traversări, soluţie care depindea foarte mult şi de întâmplarea destinului, aşa că nu dorea să o comunice nimănui, din teamă ca nu cumva întâmplarea să-i fie defavorabilă.

Însă în dimineaţa ultimei zile, când îşi strângeau lucrurile din tabără pentru a pleca la drum, s-a auzit, deodată, un muget tunător dintr-un crâng din apropiere.

Tarzan a zâmbit satisfăcut. Întâmplarea pe care se baza a venit ca o minune. Prin urmare, Dorul-Otho, cu soţia şi cu fiul său vor părăsi ţinuturile Paluldonului aşa cum se cuvenea unor zeităţi.

El mai avea cu el suliţa pe care a confecţionat-o Jane şi pe care ea punea atâta preţ, tocmai fiindcă a fost lucrată de

propriile ei mâini. I-a explicat Janei că are intenţia să-i ofere suliţei locul de onoare deasupra vetrei din locuinţa lor, loc pe care l-a avut puşca cu cremene a strămoşului ei puritan, profesorul Porter.

Când au auzit acest muget puternic, Hodonii ce îl însoţeau pe Tarzan l-au privit întrebător.

Wazdonii lui Omat căutau din priviri copaci, deoarece un Grif este singura creatură din Paluldon cu care nici o trupă de războinici, oricât de mare, nu s-ar întâlni bucuros.

Pielea lui tare cu armura de solzi şi oase, nu putea fi pătrunsă de buzduganele şi cuţitele lor, inutile ca şi cum ar fi fost aruncate în stânca înaltă a muntelui din faţă.

– Aşteptaţi! a zis Tarzan.

Şi în acel moment a pornit cu suliţa spre Grif, scoţând din piept acelaşi sunet al Torodonului.

Mugetul a încetat imediat, transformându-se într-un mârâit scurt, iar după un timp a apărut în faţa lui şi enorma fiară. Ceea ce a urmat nu a fost decât o repetare a experienţei pe care Tarzan a avut-o cu aceste creaturi colosale şi feroce.

Aşadar, Tarzan, Jane şi Korak au străbătut mlaştinile care încercuiesc Paluldonul călare pe spinarea Grifului preistoric, în timp ce reptilele mai mici fugeau, şuierând de groază.

Ajungând pe malul opus, s-au întors şi au făcut semne de adio lui Tadeu, lui Omat şi bravilor lor ostaşi, pe care îi admirau şi îi respectau.

Tarzan şi-a condus animalul titanic încă o parte din drum, spre Nord, neoprindu-se decât după ce s-a asigurat că Hodonii şi Wazdonii au avut timp să ajungă la adăpostul stâncilor de la poalele munţilor.

Atunci, întorcându-şi fiara cu capul spre Paluldon, au descălecat toţi trei şi dând o lovitură puternică cu coada suliţei în pielea groasă a fiarei, a trimis-o înapoi, în ţinuturile ei sălbatice.

Apoi au stat mai mult de un sfert de oră, privind

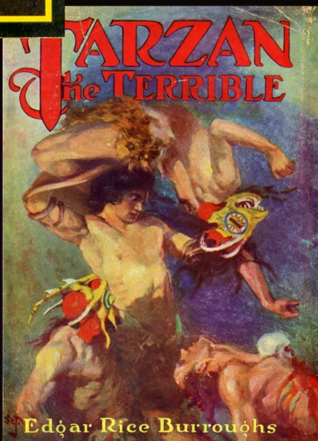
pământul pe care abia l-au părăsit: pământul Torodonului şi al Grifului; al lui Ja şi Jato; al Wazdonilor şi al Hodonilor; un pământ primitiv, plin de evenimente grozave şi moarte subită, liniştit şi frumos în acelaşi timp de care acum începea să le fie dor.

Cu sufletele uşurate şi cu mult curaj au pornit din nou spre nord, în lunga lor călătorie spre cel mai scump ţinut dintre toate: **acasă**.

(va urma)

BB Ballantine Novel 27982 $1.75
#8
EDGAR RICE BURROUGHS
TARZAN
THE TERRIBLE
THE ONLY AUTHORIZED EDITION, COMPLETE AND UNABRIDGED

TARZAN
the TERRIBLE
Edgar Rice Burroughs